د پیدایښت کتاب

دنیا څنګه پیدا شوه

١ (۱) په ابتدا کې خدای پاک اسمان او ځمکه پیدا کړل. (۲) ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو دریابونو په سطح باندې تیاره وه او د خدای پاک
روح د اوبو په مخ باندې ګرځېده. (۳) خدای پاک وفرمایل: <رڼایي دې شي> او رڼایي شوه. (۴) خدای پاک رڼایي ولیدله چې ښه ده او هغه رڼایي د
تیارې څخه جدا کړه. (۵) خدای پاک رڼایي د ورځې په نوم یاده کړه او تیاره یې د شپې په نوم یاده کړه، ماښام ؤ او سهار شو. دا اوله ورځ وه.

(۶) خدای پاک وفرمایل: <د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنۍ اوبه د لاندې اوبو څخه جدا کړي.> (۷) خدای پاک فضا جوړه کړه او د فضا لاندې اوبه
یې د پاسنیو اوبو څخه جدا کړې او هماغه شان وشول. (۸) خدای پاک فضا د اسمان په نوم یاده کړه، ماښام ؤ او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

(۹) خدای پاک وفرمایل: <د اسمان لاندې اوبه دې په یو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي> او هماغه شان وشول. (۱۰) خدای پاک وچه د
ځمکې په نوم یاده کړه او اوبه یې د دریاب په نوم یادې کړې او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي. (۱۱) خدای پاک وفرمایل: <ځمکه دې نباتات راشنه کړي.
هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکي ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې پرمخ ونیسي.> او هماغه شان وشول. (۱۲) ځمکې هغه
بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نیسي او هغه مېوه دارې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي.
(۱۳) ماښام ؤ او سهار شو. دا دریمه ورځ وه.

(۱۴) خدای پاک وفرمایل چې <د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ورځ د شپې څخه جدا کړي او هغه دې د نښو په څېر د ورځو، فصلونو او کلونو
دپاره وي، (۱۵) او د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ځمکه روښانه کړي> او هماغه شان وشول. (۱۶) خدای پاک دوه لویې رڼاګانې جوړې کړې، لمر
یې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ یې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري یې هم جوړ کړل. (۱۷) خدای پاک هغوی د اسمان په فضا کې ځای په
ځای کړل ترڅو ځمکې ته رڼایي ورکړي، (۱۸) چې ورځ او شپه ورباندې رڼا شي او رڼا د تیارې څخه جدا کړي او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي. (۱۹)
ماښام ؤ او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

(۲۰) خدای پاک وفرمایل: <اوبه دې د ژوندیو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.> (۲۱) نو خدای پاک
لوی دریابي حیوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسېږي جوړ کړل. هغه همدارنګه ډول ډول مرغان د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او
خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي. (۲۲) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ، وېې فرمایل: <بارداره او زیات شئ او دریابونه ډک کړئ او مرغان دې د ځمکې په
مخ زیات شي.> (۲۳) ماښام ؤ او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

(۲۴) خدای پاک وفرمایل: <په ځمکه کې دې ژوندي حیوانات د دوی د جنس په څېر راپیدا شي، کورني حیوانات او وحشي حیوانات او خزندې دې د
هغوی د جنس په شان راپیدا کړي> او هماغه شان وشول. (۲۵) نو خدای پاک وحشي حیوانات د هغو د جنس په شان او کورني حیوانات او خزندې د هغوی
د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي.

(۲۶) خدای پاک وفرمایل: <مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهیانو، په مرغانو، په کورني حیواناتو، په ټوله ځمکه او
خزندو باندې حکم چلوي.> (۲۷) نو خدای پاک انسان په خپل شکل پیدا کړ، هغه یې د خدای پاک په شکل پیدا کړ. هغوی یې نر او ښځه پیدا کړل. (۲۸)
خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ او وېې فرمایل: <بارداره او زیات شئ او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل واک لاندې یې راولئ او په ماهیانو، په
مرغانو او په ټولو حیواناتو باندې حکم چلوئ.>

(۲۹) خدای پاک وفرمایل: <ما تاسو ته د ځمکې په مخ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوټي او هغه مېوه دارې ونې درکړي دي چې تخم نیسي. (۳۰) ما
ټولو وحشي حیواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده ټول شنه بوټي د هغوی د خوراک دپاره ورکړل.> او همداسې وشول.

(۳۱) هر هغه څه چې خدای پاک جوړ کړي وو هغه یې ولیدل چې ټول ډېر ښه وو! ماښام ؤ او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

۲ (۱) نو اسمان او ځمکه او نور ټول شیان جوړ شول. (۲) په اوومه ورځ خدای پاک هغه ټول کارونه چې کول یې سرته ورسول او کار یې بس کړ. (۳)
خدای پاک اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې خاصه وګرځوله ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. (۴) دا د اسمان او ځمکې
پیدا کېدل وو.

د عدن باغ

څه وخت چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، (۵) تر هغه وخته پورې لا هیڅ وابښه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای باران
نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. (۶) نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې مخ ته یې اوبه ورکړې.

(۷) څښتن خدای خاوره راواخیستله او د هغې څخه یې آدم جوړ کړ او د هغه په پوزه کې یې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو.

(۸) څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته یو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ هغه یې په دې باغ کې واچاوه. (۹) خدای پاک په دې باغ
کې هر قسم ښایسته او مېوه دارې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. یوه د ژوندانه ونه او بله د ښو او بدو د پېژندلو ونه.

(۱۰) د عدن څخه یو سیند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سیند بیا په څلورو سیندونو باندې ووېشل شو. (۱۱) د اولني سیند نوم فیشون دی چې د
حویلې په ټوله ځمکه باندې راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، (۱۲) چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبویي مواد او قیمتي تیږې هم په کې پیدا
کیږي. (۱۳) دوهم یې د جیحون سیند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. (۱۴) دریم سیند د دجلې په نوم یادیږي چې د آشور لمرخاته
خواته بهیږي او څلورم د فرات سیند دی.

(۱۵) نو څښتن خدای حضرت آدم د عدن په باغ کې واچاوه چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي. (۱۶) څښتن خدای حضرت آدم ته وفرمایل: <د باغ د ټولو
ونو څخه مېوه خوړلی شې. (۱۷) مګر د ښو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې شکه چې مړ به شې.>

(۱۸) څښتن خدای وفرمایل: <دا ښه نه ده چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یو مناسب ملګری جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.> (۱۹) نو
بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې حضرت آدم ته راوستل ترڅو وګوري چې په هغوی باندې کوم نوم ږدي. په دې
ترتیب سره په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (۲۰) بیا حضرت آدم په ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د حضرت آدم دپاره مناسب ملګری نه ؤ. (۲۱) نو څښتن خدای حضرت آدم په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه یې
یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتۍ څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې حضرت آدم ته راوستله. (۲۳)
حضرت آدم وفرمایل:

<دلته اوس زما په شان یو څوک شته!

هډوکی یې زما د هډوکي څخه اخیستل شوی او غوښه یې زما له غوښې څخه

د هغې نوم ښځه ده ځکه چې هغه د سړي څخه اخیستل شوې ده>

(۲۴) له همدې کبله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې سره یوځای شي او سره یو وجود شي.

(۲۵) سره د دې چې حضرت آدم او د هغه ښځه دواړه لوڅ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان اولنی ګناه

۳ (۱) د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه ښځې ته راغی او پوښتنه یې ورڅخه

وکړه: <آیا په ربښتیا سره خدای پاک تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هیڅ یوې ونې میوه ونه خورئ؟>

(۲) ښځې ځواب ورکړ: <خدای پاک فرمایلي دي چې مونږ کولی شو د باغ د ټولو ونو د میوو څخه وخورو، (۳) بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته فرمایلي دي چې د هغې ونې میوه مه خورئ حتیٰ هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل نو تاسو به مړه شئ.>

(۴) مار ښځې ته وویل: <ډاډه اوسئ تاسو به مړه نه شئ. (۵) خدای پاک پوهیږي چې که چېرې تاسو د دې ونې میوه وخورئ نو ستاسو سترګې به خلاصې شي او تاسو به د خدای پاک په شان شئ او په ښو او بدو شیانو باندې به پوه شئ.> (۶) ښځې ونې ته په ځیر وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې ښکلې او میوه یې خوندوره ښکاره شوه، فکر یې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره څومره ښه وي. نو هغه میوه یې راواخیستله او ویې خوړله او خپل مېړه ته یې چې د هغې سره ؤ هم ورکړه او هغه هم وخوړله. (۷) په هماغه وخت کې د هغوی سترګې وغړېدلې او پوه شول چې لوڅ دي نو د اینځر پاڼې یې یو تر بله سره وګنډلې او ځانونه یې ورباندې پټ کړل. (۸) مازدیګر کله چې باد لګېده، حضرت آدم او د هغه ښځې د څښتن خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې ګرځېده. هغوی وویرېدل او ځانونه یې د ونو ترشا پټ کړل. (۹) څښتن خدای په حضرت آدم باندې غږ وکړ: <ته چېرته یې؟>

(۱۰) هغه ځواب ورکړ: <په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد، وویرېدم او خپل ځان مې پټ کړ ځکه چې لوڅ وم.>

(۱۱) خدای پاک ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاته چا وویل چې لوڅ یې؟ آیا د هغې ونې میوه دې خوړلې ده چې ما درته ویلي وو چې هغه مه خوره؟>

(۱۲) حضرت آدم وفرمایل: <هغې ښځې چې تا ماته راکړې ده، دا میوه راکړه او ما وخوړله.>

(۱۳) نو څښتن خدای د ښځې څخه پوښتنه وکړه: <تا څه وکړل؟>

ښځې ځواب ورکړ: <مار زه وغولولم او ما هغه میوه وخوړله.>

(۱۴) نو څښتن خدای مار ته وویل: <په دې سبب چې تا دا کار کړی دی ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات لعنتي یې! ټول عمر به په سینه باندې ښوئېږې او خاورې به خورې. (۱۵) زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوئ. ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به همېشه دښمني وي. هغه به ستا سر ټکوي او ته به د هغه پونده چیچې.>

(۱۶) څښتن خدای ښځې ته وفرمایل: <د اولاد د زېږولو په وخت کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوې او هغه به په تا باندې حکم چلوي.>

(۱۷) څښتن حضرت آدم ته وفرمایل: <دا چې تا د خپلې ښځې خبره اورېدلې ده او د هغې ونې میوه دې وخوړله چې ما درته ویلي وو چې هغه ونه خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاس ته راوړې. (۱۸) ځمکه به هرزه بوټي او اغزي راشنه کوي او ته به ځنګلي بوټي خورې. (۱۹) د خپل تندي په خولو باندې به خواړه خورې، تر هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته وروګرځې د کومې څخه چې جوړ شوی یې، ځکه چې ته خاوره یې او بېرته به خاورې ته ورګرځې.>

(۲۰) حضرت آدم په خپلې ښځې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به د ټولو انسانانو مور وي. (۲۱) څښتن خدای د حضرت آدم او د هغه د ښځې دپاره د حیوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او هغوی ته یې ورواغوستل.

حضرت آدم او بي بي حوا له باغ څخه شړل کیږي

(۲۲) څښتن خدای وفرمایل: <اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې ښه او بد پېژني باید دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې څخه میوه وخوري او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي.> (۲۳) نو څښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشړل چې لاړ شي او په هغې ځمکې باندې کار وکړي چې د هغې د خاورې څخه حضرت آدم جوړ شوی ؤ. (۲۴) حضرت آدم یې وشاړه او د عدن د باغ لمرخاته خواته د ننوتلو په دروازه کې یې کیروبیان او هغه اور لرونکې توره چې هرې خواته به تاوېدله، ودرول ترڅو څوک ونه شي کولی چې د ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

قائن او هابیل

۴ ۱ حضرت آدم د بي بي حوا سره یوځای شو او بي بي حوا امیدواره شوه او زوی یې پیدا شو. بي بي حوا وفرمایل: <زه به په هغه باندې قائن نوم ږدم ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته راوړ.> ۲ وروسته بیا هغې بل زوی هابیل وزېږاوه. هابیل شپون شو، خو قائن زمیندار شو. ۳ لږه موده وروسته قائن د خپلې ځمکې د حاصلاتو یوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. ۴ او هابیل هم خپل اولنی پیدا شوی ورى قرباني کړ او ډېره ښه حصه یې د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. څښتن هابیل او د هغه نذرانه قبوله کړه. ۵ خو قائن او د هغه نذرانه یې قبوله نه کړه، نو قائن ډېر په قهر شو او خپل سر یې ښکته واچاوه. ۶ څښتن قائن ته وفرمایل: <ته ولې په قهر شوې؟ او ولې دې خپل سر ښکته اچولی دی؟ ۷ که ښه کار دې کړی وای، آیا قبول شوی به نه وای؟ مګر ښه دې نه دي کړي. اوس ګناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندې حمله وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندې وچلوي مګر ته باید په هغې باندې غالب شې.>

۸ قائن خپل ورور هابیل ته وویل: <راځه چې پټي ته لاړ شو.> هغه وخت چې دوی په پټي کې وو قائن په خپل ورور هابیل باندې حمله وکړه او ویې واژه.

۹ بیا څښتن د قائن څخه پوښتنه وکړه: <ستا ورور هابیل چېرته دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه څه خبر یم؟ آیا زه د خپل ورور ساتونکی یم؟>

۱۰ بیا څښتن وفرمایل: <تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وینه په ځمکه باندې تویه شوه. اوس ستا د ورور وینه ماته فریاد کوي چې تاته سزا درکړم. ۱۱ زه به په تا باندې لعنتووایم، ځکه چې تا هابیل وواژه او د هغه وینه دې په ځمکه باندې توی کړه. ته به هیڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. ۱۲ که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هیڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره یې او خپل پاتې عمر به یو ځای او بل ځای په پرېشانۍ او سرګردانۍ کې تېروې.>

۱۳ قائن وویل: <ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه یې د زغملو توان نه لرم. ۱۴ ما نن د دې خاورې څخه شړې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره پرېشانه او سرګردانه ګرځم او هرڅوک چې ما پیدا کړي نو وبه مې وژني.>

۱۵ څښتن ځواب ورکړ: <نه! که څوک تا ووژني زه به هغه ته اووه وارې سزا ورکړم.> نو څښتن په قائن باندې یوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قائن ووژني. ۱۶ قائن د خدای پاک د حضور څخه لاړ. هغه په نود (یعنې سرګردانی) نومې ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ ژوند اختیار کړ.

د قائن اولاده

۱۷ قائن د خپلې ښځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او په هغه باندې یې خنوخ نوم کېښود. هغه یو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خنوخ نوم یې ورباندې کېښود. ۱۸ د خنوخ څخه عیراد پیدا شو او د عیراد څخه محویائیل پیدا شو، د محویائیل څخه متوشائیل پیدا شو او د متوشائیل څخه لمک پیدا شو.

۱۹ لمک دوه ښځې وکړې، د یوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. ۲۰ د عادې څخه یابال پیدا شو او هغه اولنی نفر ؤ چې کورني حیوانات یې روزل او په خېمو کې اوسېده. ۲۱ د هغه د ورور نوم یوبال ؤ او هغه اولنی نفر ؤ چې رباب او شپېلۍ به یې وهله. ۲۲ د ظلې څخه هم توبل قائن پیدا شو او هغه آهنګر ؤ او د برنجو او اوسپنې څخه به یې د کار هر ډول وسایل جوړول. نعمه د توبل قائن خور وه.

۲۳ یوه ورځ لمک خپلو ښځو ته وویل:

<ای عادې او ظلې زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سړی وژلی ځکه زه یې وم وهلی

٢٤ که بدل د قائن اخيستل کيږي په اووه واري

نو د لمک به اخيستی شي اووه اويا واري>

شيث او انوش

٢٥ حضرت آدم بيا د خپلې ښځې سره يوځای شو او زوی يې پيدا شو او د هغه نوم يې شيث کېښود. هغې وفرمايل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته د هابيل په ځای چې د خپل ورور قائن له لاسه ووژل شو بل زوی راکړ.> ٢٦ د شيث زوی پيدا شو او د هغه نوم يې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د ښتن عبادت کول شروع کړل.

د حضرت آدم اولاده

(اول تواريخ ۱: ۱ – ۴)

۵ ۱ دا د حضرت آدم د اولادې د پيدا کېدلو ليکلی بيان دی. کله چې خدای پاک انسان پيدا کړ، هغه يې د خپل ځان په شان پيدا کړ. ٢ هغوی يې نر او ښځه پيدا کړل او برکت يې ورته ورکړ او هغوی يې انسانان وبلل. ٣ حضرت آدم د يوسلو دېرش کالو ؤ چې د هغه زوی پيدا شو چې د هماغه په شان ؤ او په هغه باندې يې شيث نوم کېښود. ۴ د شيث د پيدا کېدلو څخه وروسته حضرت آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی ؤ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې. ۵ نو حضرت آدم د نهه سوه دېرش کالو په عمر ؤ چې وفات شو.

٦ شيث د يوسلو پنځو کالو ؤ چې د هغه زوی انوش پيدا شو. ٧ او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شيث اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ٨ او په نهه سوه دولس کلنی کې مړ شو.

٩ انوش د نوي کالو په عمر ؤ چې زوی يې پيدا شو او د هغه نوم يې قينان کېښود. ١٠ وروسته له دې چې هغه د قينان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ١١ او په نهه سوه پنځه کلنی کې مړ شو.

١٢ قينان اويا کلن ؤ چې د هغه زوی مهللئيل پيدا شو. ١٣ وروسته له دې چې هغه د مهللئيل پلار شو قينان اته سوه څلوېښت کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ١۴ او په نهه سوه لس کلنی کې مړ شو.

١۵ مهللئيل پنځه شپېته کلن ؤ چې د هغه زوی يارد پيدا شو. ١٦ مهللئيل د يارد د زېږېدو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ١٧ او په اته سوه پنځه نوي کلنی کې مړ شو.

١٨ يارد د يوسلو دوه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی خنوخ پيدا شو. ١٩ وروسته له دې چې هغه د خنوخ پلار شو يارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ٢٠ او په نهه سوه دوه شپېته کلنی کې مړ شو.

٢١ خنوخ د پنځه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی متوشالح پيدا شو. ٢٢ وروسته له دې چې هغه د متوشالح پلار شو خنوخ درې سوه کاله د خدای پاک سره په دوستی کې تېر کړل او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې. ٢٣ خنوخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. ٢۴ هغه د خدای پاک سره په دوستی کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې څخه وروسته هغه د سترګو څخه پناه شو ځکه چې خدای پاک هغه پورته يووړ.

٢۵ متوشالح د يوسلو اووه اتيا کالو ؤ چې د هغه زوی لمک پيدا شو. ٢٦ وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالح اووه سوه دوه اتيا کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ٢٧ او په نهه سوه نهه شپېته کلنی کې مړ شو.

٢٨ لمک د يوسلو دوه اتيا کالو ؤ چې د هغه زوی پيدا شو. ٢٩ لمک وويل: <دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تپاکو کې تسلي وي چې مونږ يې په هغې ځمکې باندې کوو چې خدای پاک وربانديې لعنت ويلی دی.> نو په هغه باندې يې نوح نوم کېښود. ٣٠ وروسته له دې چې حضرت نوح پيدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې ٣١ او په اووه سوه اووه اويا کلنی کې مړ شو.

(٣٢) وروسته له دې چې حضرت نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زامن پيدا شول چې سام، حام او يافث نومېدل.

د انسان بدکاري

(١)-(٢) د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زياتېدو شو او د هغوی لورګانې پيدا شوې. د هغوی څخه ځينې دومره ښکلې وې چې د فرښتو ډېرې خوښې شولې او د هرې يوې سره يې چې غوښتل ودونه يې وکړل. (٣) هغه وخت څښتن وفرمايل: <زه به انسان پرېنږدم چې هغه د همېش دپاره ژوندی وي او عمر به يې د يوسلو شلو کالو څخه زيات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.> (۴) کله چې فرښتو د انسانانو د لورګانو سره ودونه وکړل د هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پيدا شول او د پخوانی زمانې او حتیٰ وروسته هم مشهور جنګياليان وو.

(۵) څښتن وليدل چې په دنيا کې د انسان بدکاري زياته شوه او د دوی ټول خيالونه او ارادې خرابې دي. (۶) نو څښتن پښېمانه شو او هغه خفه شو چې انسان يې د ځمکې په مخ پيدا کړی دی. (٧) نو هغه وفرمايل: <زه به د ځمکې له مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه يوسم! زه به انسانان، حيوانات، مرغان او خزندې له منځه يوسم. زه پښېمان يم چې دوی مې جوړ کړل.> (٨) خو خدای پاک د حضرت نوح څخه راضي ؤ.

حضرت نوح

(٩) دا د حضرت نوح قصه ده. حضرت نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزګار سړی ؤ او خدای پاک ته ډېر نژدې ؤ. (١٠) هغه درې زامن درلودل: سام، حام او يافث. (١١) مګر د خدای پاک په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زياتې لمن هرې خواته خپره شوې وه. (١٢) خدای پاک وليدل چې دنيا فاسده شوې ده ځکه چې ټول انسانان بې لارې شوي او فاسد شوي دي.

(١٣) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: <ما دا فيصله کړې ده چې ټول انساني نسل بېخي له منځه يوړم، ځکه چې دنيا د دوی د زور زياتي د عملونو څخه ډکه شوې ده. (١۴) د ځان دپاره د ډېرو ښو لرګيو څخه کشتۍ جوړه کړه، په هغې کې کوټې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قير پوښ ورکړه. (١۵) او هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی يې يوسلو پنځه دېرش متره، سور يې دوه ويشت متره او لوړوالی يې ديارلس متره وي. (١۶) په کشتۍ باندې يو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتي مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتۍ د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتۍ درې منزله جوړه کړه او په يوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. (١٧) زه په ځمکه باندې سيلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه يوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي مړه شي. (١٨) مګر زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلو زامنو، خپلې ښځې او د خپلو زامنو د ښځو سره کشتۍ ته ورننوزې. (١٩) د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نر او ښځه د ځان سره کشتۍ ته راوله ترڅو هغه ژوندي وساتې. (٢٠) د هر ډول مرغانو، حيواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي ترڅو ژوندي وساتل شي. (٢١) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه له ځانه سره واخله او ذخيره يې کړه.> (٢٢) نو حضرت نوح ټول کارونه د خدای پاک د حکم سره سم سرته ورسول.

سيلاب

٧ (١) څښتن حضرت نوح ته وفرمايل: <د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتۍ ته ننوزه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازينی سړی ته وليدلې چې نېک کارونه کوې. (٢) د ټولو پاکو حيواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او ښځه او د ناپاکو حيواناتو څخه يوه، يوه جوړه نر او ښځه د ځان سره واخله. (٣) او همدارنګه د هر قسم مرغانو څخه اووه جوړې نر او ښځه واخله ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په مخ باندې ژوندی پاتې شي. (۴) ځکه چې زه به پس له اووه ورځو څخه په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران واوروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي هغه به له منځه يوسم.> (۵) حضرت نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خدای پاک ورته حکم کړی ؤ.

(۶) حضرت نوح د شپږسوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سيلاب راغی. (٧) حضرت نوح او د هغه زامن او ښځه او د زامنو ښځې يې د سيلاب څخه د بچ کېدلو په خاطر کشتۍ ته ننوتل. (٨)-(٩) لکه څنګه چې خدای پاک حضرت نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حيواناتو څخه او د مرغانو او خزندو څخه يوه، يوه جوړه نر او ښځه حضرت نوح ته راغلل او کشتۍ ته ورننوتل. (١٠) نو پس له اووه ورځو سيلاب راغی.

(١١) حضرت نوح شپږسوه کلن ؤ او د دوهمې مياشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځايونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازې خلاصې شوې. (١٢) څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. (١٣) او په هماغه ورځ حضرت نوح او د هغه زامن، سام، حام او يافث او د حضرت نوح ښځه او د هغه د زامنو درې ښځې کشتۍ ته ورننوتل. (١۴) د هغوی سره د هر قسم کورني او وحشي حيواناتو، خزندو او د هر قسم مرغانو (١۵) يعنې د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه حضرت نوح ته راغله او کشتۍ ته ننوتل. (١۶) لکه څنګه چې خدای پاک حکم کړی ؤ، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او ښځه ننوتل. نو څښتن د هغوی پسې دروازه وتړله.

(١٧) باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زياتې شوې او کشتۍ يې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. (١٨) اوبه ډېرې پورته شوې او کشتۍ د اوبو په مخ باندې روانه شوه. (١٩) اوبه تر دې اندازې زياتې شوې چې تر اسمان لاندې ټول لوړ غرونه يې پټ کړل. (٢٠) اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. (٢١) د ځمکې په مخ هر ژوندی موجود يعنې کورني او وحشي حيوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول. (٢٢) د ځمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. (٢٣) څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حيوانات، خزندې او مرغان له منځه يوړل او يوازې حضرت نوح او هغوی چې په کشتۍ کې د هغه سره وو، پاتې شول. (٢۴) اوبه يوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سيلاب پای ته رسېدل

٨ (١) خدای پاک حضرت نوح او هغه ټول حيوانات چې په کشتۍ کې د هغه سره وو را په ياد کړل، نو خدای پاک په ځمکه باندې باد راوالوزاوه او اوبه په کمېدو شوې. (٢) خدای پاک د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېد. (٣) په يوسلو پنځوسو ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. (۴) او د اوومې مياشتې په اوولسمه ورځ کشتۍ د ارارات په غرونو باندې ودرېده. (۵) اوبه کمې شوې او د لسمې مياشتې په اوله ورځ د غرونو څوکې ښکاره شوې.

(۶) وروسته له څلوېښتو ورځو حضرت نوح د کشتۍ کړکۍ خلاصه کړه (٧) او کارغه يې دباندې ولېږه، خو کارغه به يو خوا او بل خواته الوت تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. (٨) حضرت نوح غوښتل پوه شي چې آيا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي يا نه، نو يوه کوتره يې والوزوله. (٩) مګر کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پيدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتۍ ته راستنه شوه. حضرت نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه يې ونيوله او کشتۍ ته يې ننه ايستله. (١٠) هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بيا يې کوتره ولېږله. (١١) کوتره د مابنام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زيتون تازه پاڼه يې په مښوکه کې نيولې وه، نو حضرت نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. (١٢) هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ او يو ځل بيا يې کوتره ولېږله، مګر دا ځل هغه بېرته رانغله.

(١٣) په هغه وخت کې حضرت نوح د شپږسوه يو کالو په عمر ؤ. د هماغه کال د اولې مياشتې په اوله نېټه ځمکه مخ په وچېدو شوه. حضرت نوح د کشتۍ پوښ لرې کړ، شاوخوا يې وکتل او وې ليدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. (١۴) د دوهمې مياشتې په اوويشتمه ورځ ځمکه ښخې وچه شوه.

(١۵) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: (١۶) <د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغو د ښځو سره د کشتۍ څخه دباندې راووځئ. (١٧) ټول مرغان او حيوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېږوي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي.> (١٨) نو حضرت نوح د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغوی د ښځو سره د کشتۍ څخه راووت. (١٩) ټول حيوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتۍ څخه ووتل.

حضرت نوح قرباني وړاندې کوي

(٢٠) حضرت نوح د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه د هر قسمه پاکو حيواناتو او مرغانو څخه يو يو واخيست او هغه ټول يې د قربانۍ په ځای کې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړل. (٢١) او د سوزېدونکې قربانۍ بوی په څښتن باندې ښه ولګېده، هغه د خپل ځان سره وويل: <زه به بيا هيڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خيال د هغه د ځوانۍ له وخت څخه خراب دی، خو زه به هيڅکله بيا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنګه چې مې له منځه يوړل. (٢٢) ترڅو پورې چې دنيا موجوده وي نو د ځمکې کرل، رېبل، يخني او ګرمي، اوړی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.>

د حضرت نوح سره د خدای پاک لوظ

۹ ۱ خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: <ستاسو اولادونه دې زیات شي ترڅو ټوله دنیا ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. ۲ ټول حیوانات، مرغان، خزندې او ماهیان به له تاسو څخه وېرېږي او دا ټول به ستاسو په اختیار کې وي. ۳ هر شی چې ژوندی دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنګه چې ما تاسو ته شنه بوټي درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. ۴ یو شی چې تاسو یې باید ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وینه په کې وي. دا مې منع کړې دي ځکه چې په وینه کې ژوندون دی. ۵ که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حیوان یو انسان ووژني زه به هغه ته د مرګ سزا ورکوم. ۶ انسان د خدای پاک په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کېږي.

۷ تاسو باید زیات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنیا کې زیاته شي.>

۸ خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته وفرمایل: ۹ <زه ستاسو او ستاسو د راتلونکې نسل سره ۱۰ او ټولو ژوندیو مخلوقاتو سره چې ستاسو سره وو، یعنې مرغانو، کورني او وحشي حیواناتو، هغوی ټول چې ستاسو سره د کشتۍ څخه راووتل او همدارنګه د ځمکې په مخ ټولو ژوندیو مخلوقاتو سره ۱۱ لوظ کوم چې بیا به هیڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سیلاب په وسیله له منځه نه ځي. هیڅکله به بیا سیلاب ځمکه نه خرابوي.> ۱۲ خدای پاک وفرمایل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژوندیو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې ستاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي. ۱۳ زه د وریځو په منځ کې شنه او سره بړدم او دا به زما او د دنیا په منځ کې د لوظ نښه وي. ۱۴ کله چې زه په ځمکه باندې وریځې راخپرې کړم او په هغې کې شنه او سره رابنکاره شي، ۱۵ زه به خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژوندیو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ رایادوم او نور به هیڅکله ټول ژوندي موجودات د سیلاب په وسیله له منځه نه ځي. ۱۶ کله چې په وریځو کې شنه او سره رابنکاره شي، زه به هغې ته ګورم او خپل هغه ابدي لوظ به رایادوم چې زما او د ځمکې په مخ د ټولو ژوندیو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ.> ۱۷ نو خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په مخ د ټولو ژوندیو موجوداتو سره کړی ؤ.>

حضرت نوح او د هغه زامن

۱۸ د حضرت نوح زامن چې د کشتۍ څخه راووتل هغه سام، حام او یافث وو. وروسته بیا د حام زوی پیدا شو او نوم یې کنعان ؤ. ۱۹ دا د حضرت نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنیا ټول خلک راپیدا شول.

۲۰ حضرت نوح دهقان ؤ او هغه اولنی سړی ؤ چې د انګورو باغ یې جوړ کړ. ۲۱ یوه ورځ هغه شراب وڅښل او نېشه شو، خپل کالي یې وویستل او په خپله خېمه کې لوڅ پروت ؤ. ۲۲ حام خېمې ته ننوت او ویې لیدل چې هغه لوڅ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو ورونو ته یې هم وویل. ۲۳ بیا سام او یافث چپنه واخیستله او په خپلو اوږو باندې یې واچوله. هغوی په شا باندې خېمې ته ورغلل، خپل پلار یې وربانديې پټ کړ او خپل مخونه یې بلې خواته واړول ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ویني. ۲۴ کله چې حضرت نوح د نېشې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه کشر زوی د هغه سره څه کړي دي. ۲۵ هغه وفرمایل:

<لعنت دې وي په کنعان باندې

هغه به د خپلو ورونو غلام وي

۲۶ د سام څښتن خدای ته ثناء ووایئ!

کنعان به د سام غلام وي

۲۷ زه دعا کوم چې څښتن دې یافث ته

ډېره زیاته ځمکه ورکړي

او پرېږده چې هغه د سام سیمه ونیسي

کنعان دې د هغه غلام وي<

۲۸ د سیلاب څخه وروسته حضرت نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند وکړ ۲۹ او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر وفات شو.

د حضرت نوح د زامنو اولاده

(اول تواریخ ۱: ۵ – ۲۳)

۱۰ ۱ دا د حضرت نوح د زامنو حام، سام او یافث اولاده ده چې د سیلاب څخه وروسته زېږېدلې ده.

۲ د یافث زامن: جومر، ماجوج، مادای، یاوان، توبال، ماشک او تیراس. ۳ د جومر زامن: آشکناز، ریفات او توجرمه. ۴ د یاوان زامن: الیشه،
ترشیش، کتیم او رودانیم. ۵ دا د هغو خلکو نیکونه وو چې د دریاب په غاړه او په جزیرو کې اوسېږي. دا ټوله د یافث اولاده وه چې خپلې ژبې، خپل
قومونه او خپلې ځمکې یې درلودلې.

۶ د حام زامن: کوش، مصرایم، فوط او کنعان. ۷ د کوش اولاده سبا، حویله، سبته، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده شبا او ددان وه. ۸ د کوش یو
زوی نمرود نومېده، هغه د دنیا اولنی قوي جنګیالی ؤ. ۹ هغه د خدای پاک په نظر کې یو ډېر قوي ښکاري ؤ. له دې کبله خلک وايي: >خدای پاک دې
ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.< ۱۰ د هغه په پادشاهۍ کې اول بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې
پراته دي. ۱۱ او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نینوا، رحوبوت عیر او کالح ښارونه ۱۲ او ریسن چې د نینوا او د کالح د لوی ښار ترمنځ پروت
دی جوړ کړل.

۱۳ د مصرایم اولاده د لودیانو، عنامیانو، لهابیانو، نفتوحیانو، ۱۴ فتروسیانو، کسلوحیانو او کریت قومونه دي. (فلسطینیان د کریت د قوم څخه وو.)

۱۵ کنعان د صیدون پلار ؤ چې د هغه مشر زوی ؤ او همدارنګه هغه د حیتیانو، ۱۶ یبوسیانو، اموریانو، جرجاشیانو، ۱۷ حویانو، عرقیانو، سینیانو، ۱۸
اروادیانو، صماریانو او حماتیانو نیکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانیانو قبیلې خپرې شوې. ۱۹ د کنعان پولې د صیدون څخه د جرار خواته تر غزې او
بیا د سدوم، عمورې، ادمه او صبوئیم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې. ۲۰ دا د حام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو
خبرې کولې.

۲۱ د سام څخه چې د یافث مشر ورور ؤ هم زامن پیدا شول او سام د ټولو عبرانیانو نیکه ؤ. ۲۲ د سام زامن عیلام، آشور، ارفکشاد، لود او ارام وو. ۲۳
د ارام زامن عوص، حول، جاتر او ماشک وو. ۲۴ ارفکشاد د شالح پلار ؤ او شالح د عابر پلار ؤ. ۲۵ د عابر څخه دوه زامن پیدا شول، د یو نوم فالج ؤ
ځکه چې د هغه په وخت کې د دنیا خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم یقطان ؤ. ۲۶ د یقطان څخه الموداد، شالف، حضرموت، یارح، ۲۷ هدورام،
اوزال، دقله، ۲۸ عوبال، ابیمائیل، شبا، ۲۹ اوفیر، حویله او یوباب پیدا شول. دا ټول د یقطان زامن وو. ۳۰ هغه سیمه چې هغوی په کې اوسېدل هغه د
میشا څخه د سفارې د لمرخاته غرنی سیمې پورې غځېدلې وه. ۳۱ دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو خبرې
کولې.

۳۲ او په دې سره د حضرت نوح د اولادې لست پوره کېږي. د سیلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنیا کې خپاره
شول.

د بابل برج

۱۱ ۱ په هغه وخت کې د ټولې دنیا خلکو یوه ژبه درلوده او یو قسم خبرې به یې کولې. ۲ خو وروسته هغوی د مشرق خواته کډه وکړه او د شنعار
په ځمکه کې یې یوه میداني پیدا کړه او هلته اوسېدل. ۳ هغوی یو بل ته وویل: >راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه ښې پخې کړو.< هغوی د تیږو په

ځای ښبنتي او د مسالې په ځای قير استعمال کړ. ۴ هغوی ووېل: <راځئ چې د خپل ځان دپاره يو ښار ودان کړو او په هغه کې يو لوړ برج جوړ کړو چې سر يې اسمان ته ورسيږي، ترڅو د خپل ځان دپاره يو نوم وګټو، داسې نه شي چې په ټوله دنيا کې خپاره شو.>

۵ مګر کله چې ښبنتن راښکته شو چې هغه ښار او برج چې خلکو جوړ کړی ؤ وګوري، ۶ هغه وفرمايل: <اوس هغوی يو قوم دی او په يوه ژبه خبرې کوي. دا يوازې د کار شروع ده. هغوی به ډېر ژر د دې توان پيدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي. ۷ راځئ چې کوز شو او د هغوی ژبه سره ګډه وډه کړو ترڅو دوی يو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.> ۸ نو ښبنتن هغوی په ټوله دنيا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول چې د ښار د جوړولو څخه لاس واخلي. ۹ په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم ياد شو ځکه چې ښبنتن هلته د هغوی ژبه ګډه وډه کړه او هغوی يې په ټوله دنيا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

(اول تواريخ ۱: ۲۴ – ۲۷)

۱۰ دا د سام اولاده ده: د سيلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر ؤ د هغه زوی آرفکشاد پيدا شو. ۱۱ د آرفکشاد د پيدا کېدو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه يې پيدا شول.

۱۲ آرفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی شالح پيدا شو. ۱۳ د شالح د پيدا کېدو څخه وروسته آرفکشاد څلورسوه درې کاله نور ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۱۴ هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر ؤ د هغه زوی عابر پيدا شو. ۱۵ پس له هغې، شالح څلورسوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۱۶ عابر د څلوردېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی فالج پيدا شو. ۱۷ کله چې فالج پيدا شو، عابر څلورسوه دېرش کاله نور هم ژوند وکړ او زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۱۸ فالج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی رعو پيدا شو. ۱۹ د رعو د پيدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۲۰ رعو د دوه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی سروج پيدا شو. ۲۱ د سروج د پيدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۲۲ سروج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی ناحور پيدا شو. ۲۳ د ناحور د پيدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۲۴ ناحور د نهه ويشتو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی تارح پيدا شو. ۲۵ د تارح د پيدا کېدلو څخه وروسته ناحور يوسلو نولس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې يې پيدا شوې.

۲۶ وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن حضرت ابرام، ناحور او هاران پيدا شول.

د تارح اولاده

۲۷ دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه حضرت ابرام، ناحور او هاران پيدا شول. هاران د حضرت لوط پلار ؤ. ۲۸ د هاران پلار لا ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدو په ځای يعنې اور کلدانيانو کې مړ شو. ۲۹ حضرت ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ملکې سره چې د هاران لور وه واده وکړ. هاران د يسکا پلار هم ؤ. ۳۰ ساراى شنډه وه او ماشومان يې نه درلودل.

۳۱ تارح خپل زوی حضرت ابرام، خپل لمسی حضرت لوط چې د هاران زوی ؤ او د هغه نږور يعنې د حضرت ابرام ښځه ساراى د ځان سره واخيستل او د

اور کلدانیانو څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل هلته پاتې شول. ﴿۳۲﴾ تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای پاک حضرت ابرام انتخابوي

۱۲ ﴿۱﴾ څښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: <خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه يې درته ښايم. ﴿۲﴾ زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او تاته به برکت درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وګرځې.

﴿۳﴾ څوک چې تاته برکت درکوي زه به هغوی ته برکت ورکړم

مګر څوک چې په تا باندې لعنت وايي زه به په هغوی باندې لعنت ووايم

او ستا په وسيله به د دنيا ټولو قومونو ته برکت ورکړم>

﴿۴﴾ لکه څنګه چې خدای پاک حضرت ابرام ته فرمايلي وو هغه لاړ او حضرت لوط هم ورسره لاړ. حضرت ابرام د پنځه اويا کالو په عمر ؤ چې د حران څخه روان شو. ﴿۵﴾ حضرت ابرام خپله ښځه سارای، خپل وراره حضرت لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې يې پيدا کړې وه د ځان سره واخيستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، ﴿۶﴾ حضرت ابرام په هغې خاوره کې ګرځېده ترڅو د موره مقدسې ونې ته ورسېده چې هغه په شکيم کې يو پاک ځای ؤ. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانيان اوسېدل.) ﴿۷﴾ څښتن حضرت ابرام ته ښکاره شو او هغه ته يې وفرمايل: <دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم.> نو حضرت ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته ورښکاره شوی ؤ د قربانۍ ځای جوړ کړ. ﴿۸﴾ بيا يې هغې غرنۍ سيمې ته کډه وکړه چې د لمرپرېواته خوا څخه بيت ئيل او د لمرخاته خوا څخه عای ته رسيږي. حضرت ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته يې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. ﴿۹﴾ بيا هغه د يو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

حضرت ابرام په مصر کې

﴿۱۰﴾ مګر په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې حضرت ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسيږي. ﴿۱۱﴾ څه وخت چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې ښځې سارای ته يې وويل: <ته ښايسته ښځه يې. ﴿۱۲﴾ کله چې مصريان تا ويني، وبه وايي: دا د هغه ښځه ده. نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندی پرېږدي. ﴿۱۳﴾ هغوی ته ووايه چې ته زما خور يې، نو ستا په خاطر به هغوی زما سره ښه رويه وکړي او ما به ژوندی پرېږدي.>
﴿۱۴﴾ څه وخت چې هغه مصر ته داخل شو، مصريانو وليدل چې د هغه ښځه ډېره ښايسته وه. ﴿۱۵﴾ کله چې د فرعون درباريانو هغه وليدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه يې د فرعون ماڼۍ ته وروستله. ﴿۱۶﴾ فرعون د هغې په خاطر د حضرت ابرام سره ښه رويه وکړه او هغه ته يې پسونه، وزې، پادې، خره او خرې، اوښان، وينځې او غلامان ورکړل.

﴿۱۷﴾ مګر څښتن فرعون او د هغه درباريان د حضرت ابرام د ښځې سارای په سبب په خطرناکو ناروغيو باندې اخته کړل. ﴿۱۸﴾ نو فرعون حضرت ابرام راوغوښت او د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: <زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ويل چې هغه ستا ښځه ده؟ ﴿۱۹﴾ ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده کړی وای؟ ګوره دا ستا ښځه ده، هغه واخله او لاړ شه!> ﴿۲۰﴾ فرعون خپلو نفرو ته حکم وکړ چې حضرت ابرام او د هغه ښځه د هر هغه څه سره چې درلودل يې ولېږي.

حضرت لوط او حضرت ابرام سره جلا کيږي

۱۳ ﴿۱﴾ حضرت ابرام د خپلې ښځې او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او حضرت لوط د هغه سره لاړ. ﴿۲﴾ حضرت ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حيوانات، سره زر او سپين زر درلودل. ﴿۳﴾ هغه يو ځای او بل ځای ګرځېده او د بيت ئيل طرف ته لاړ. او هغه ځای

ته ورسېده چې د بيت ئيل او عاى ترمنځ پروت دى او حضرت ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د قرباني ځاى جوړ کړى ؤ، هلته هغه د ښتن عبادت وکړ.

(۵) او حضرت لوط هم چې د حضرت ابرام سره ؤ د پسونو او وزو رمې او پادې او خېمې درلودلې. (۶) په دې خاطر چې هغوى دواړو ډېر زيات حيوانات درلودل او د هغوى دپاره په کافي اندازه د څړځايونه نه وو، نو دوى نه شو کولى چې دواړه يوځاى سره واوسيږي. (۷) نو د حضرت ابرام او حضرت لوط د شپانو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانيان او فرزيان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

(۸) نو حضرت ابرام لوط ته وفرمايل: <زما او ستا، يا زما د شپانو او ستا د شپانو ترمنځ بايد شخړه نه وي، ځکه چې مونږ يو د بل سره ورونه يو. (۹) نو بيا راځئ چې سره جدا شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه انتخاب کړه. ته يو خوا لاړ شه او زه به بلې خواته لاړ شم.>

(۱۰) حضرت لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره يې وليدله چې د سوغر پورې لکه د ښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې ښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. (۱۱) نو حضرت لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته يې کډه وکړه. په دې ډول هغوى يو د بل څخه بېل شول. (۱۲) حضرت ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او حضرت لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو ځاى په ځاى شو او سدوم ته نژدې يې خېمې ودرولې. (۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د ښتن په مقابل کې يې ډېر سخت ګناهونه کول.

حضرت ابرام حبرون ته کډه کوي

(۱۴) د حضرت ابرام څخه د حضرت لوط له جدا کېدلو وروسته ښتن حضرت ابرام ته وفرمايل: <اوس دې خپلې سترګې پورته کړه او د هغه ځاى څخه چې ته په کې يې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وګوره. (۱۵) دا ټوله ځمکه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابده پورې ستاسو وي. (۱۶) زه به تاته دومره زياته اولاده درکړم چې د خاورو د ذرو په شان وي چې څوک يې نه شي شمارلى. (۱۷) اوس لاړ شه او ټول هېواد وګوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم.> (۱۸) نو حضرت ابرام خپلې خېمې واخيستلې او د ممري لويو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځاى په ځاى شو او په هغه ځاى کې يې د ښتن دپاره د قرباني ځاى جوړ کړ.

حضرت ابرام لوط ژغوري

۱۴ (۱) په هغه وخت کې د شنعار پادشاه امرافل، د الاسار پادشاه اريوک، د عيلام پادشاه کدرلاعمر او د قوئيم پادشاه تدعال (۲) لاړل چې د نورو پنځو پادشاهانو يعنې د سدوم د پادشاه بارع، د عمورې د پادشاه برشاع، د ادمه د پادشاه شنعاب، د صبوئيم د پادشاه شمئيبر او د بالع د پادشاه سره (بالع هماغه صوغر دى) جنګ وکړي. (۳) دغو پنځو پادشاهانو خپل ځواکونه د سديم په دره کې چې اوس د ارام درياب په نوم يادېږي سره يوځاى کړل. (۴) هغوى دولس کاله د کدرلاعمر د لاس لاندې وو، خو په ديارلسم کال هغوى ياغي شول. (۵) په څوارلسم کال کدرلاعمر د هغو پادشاهانو سره چې د ده سره ملګري شوي وو، لاړ او رفائيانو ته يې په عشتروت قرنين، زوزيانو ته يې په هام او ايميانو ته يې په شاوه قريتين کې (۶) او حوريانو ته يې د ادوم په غرنى سيمه کې تر ايل فاران پورې چې دښتې ته نژدې دى ماتې ورکړه. (۷) بيا هغوى بېرته راوګرځېدل او عين مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم ياد شو راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره يې فتح کړه او اموريانو ته يې چې په حززون تامار کې اوسېدل ماتې ورکړه.

(۸) په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، صبوئيم او د بالع (صوغر) پادشاهان ووتل او د سديم په دره کې يې خپلې جنګي ليکې جوړې کړې (۹) ترڅو د عيلام د پادشاه کدرلاعمر، د قوئيم د پادشاه تدعال، د شنعار د پادشاه امرافل او د الاسار د پادشاه اريوک په مقابل کې جنګ وکړي، يعنې څلور پادشاهان د پنځو په مقابل کې. (۱۰) د سديم په دره کې د قير ډېرې کندې وې. کله چې د سدوم او عمورې پادشاهان د جګړې څخه وتښتېدل، هغوى په دې کندو کې وغورځېدل او پاتې پادشاهان غرونو ته وتښتېدل. (۱۱) نو څلورو پادشاهانو د سدوم او عمورې ټول شيان چې په هغو کې د هغوى خواړه هم شامل وو واخيستل او لاړل. (۱۲) هغوى د حضرت ابرام وراره لوط هم د هغه د ټول مال او جايداد سره د ځان سره يوړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

(۱۳) يو نفر چې د هغو څخه تښتېدلى ؤ عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې حضرت ابرام هغو لويو ونو ته نژدې چې د اموري ممري پورې يې اړه درلودله اوسېده. ممرى او د هغه ورونه اشکول او عانر ټول د حضرت ابرام سره ملګري وو. (۱۴) کله چې حضرت ابرام خبر شو چې د هغه وراره نيول شوى

دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنګي نفر راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پادشاهانو پسې شول.

(۱۵) د شپې په وخت کې حضرت ابرام خپل نفر سره ووېشل چې په دښمن باندې حمله وکړي او هغوی ته يې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده ورپسې شول. (۱۶) حضرت ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوټ کړی ؤ او د ځان سره يې وړی ؤ بېرته راوګرځاوه. همدارنګه هغه خپل وراره حضرت لوط د هغه د شتمنۍ سره او ښځې او نور بنديان د ځان سره بېرته راوستل.

ملکيصدق حضرت ابرام ته برکت ورکوي

(۱۷) کله چې حضرت ابرام کدرلاعمر او د هغه سره ملګرو پادشاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پادشاه د شاوه د درې پورې (چې د پادشاه د درې په نوم هم ياديږي) د هغه د ليدلو دپاره راغی. (۱۸) ملکيصدق د ساليم پادشاه چې د خدای تعالیٰ کاهن ؤ د حضرت ابرام دپاره ډوډۍ او د انګورو شربت راوړل. (۱۹) هغه حضرت ابرام ته برکت ورکړ او ويې ويل: <خدای تعالیٰ چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی تاته برکت درکړي. (۲۰) د خدای تعالیٰ ثناء دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم کړل.> نو حضرت ابرام ملکيصدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخيستي وو، لسمه برخه ورکړه.

(۲۱) د سدوم پادشاه حضرت ابرام ته وويل: <زما ټول خلک بېرته ماته راکړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.>

(۲۲) حضرت ابرام ځواب ورکړ: <زه د ښښتن يعني خدای تعالیٰ په حضور کې چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی په کلکه قسم خورم (۲۳) چې زه به ستا د شيانو څخه هيڅ شی حتیٰ يو تار يا د څپلی تسمه هم وانخلم. داسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن کړ. (۲۴) زه به د خپل ځان دپاره هيڅ شی وانخلم. يوازينی شی چې زه به يې قبول کړم هغه څه دي چې زما خلکو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعني د عانر، اشکول او ممرې برخه هغوی ته ورکړه.>

د حضرت ابرام سره د خدای پاک لوظ

۱۵ (۱) وروسته بيا ښښتن په رويا کې حضرت ابرام ته وفرمايل: <ای ابرامه مه وېرېږه، زه ستا سپر يم او تاته به ډېر لوی اجر درکړم.>

(۲) حضرت ابرام وفرمايل: <ای ښښتن تعالیٰ، ماته به څه راکړې ځکه چې زه بې اولاده پاتې شوم. زما يوازينی وارث دمشقي اليعازر دی. (۳) ماته دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنۍ نوکر به زما ميراث خور شي.>

(۴) ښښتن په ځواب کې وفرمايل: <دا سړی به ستا ميراث خور نه وي بلکه ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پيدا شي، ستا ميراث خور وي.> (۵) ښښتن هغه دباندې وويست او ورته ويې فرمايل: <اسمان ته وګوره او هڅه وکړه چې ستوري وشمارې، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زياته وي.>

(۶) حضرت ابرام په ښښتن باندې باور وکړ او په دې خاطر ښښتن د هغه څخه خوشاله شو او هغه يې قبول کړ.

(۷) بيا ښښتن هغه ته وفرمايل: <زه هغه ښښتن يم چې ته مې د اور کلدانيانو څخه راوويستلې چې دا ځمکه تاته درکړم او ستا ملکيت شي.>

(۸) مګر حضرت ابرام وفرمايل: <ای ښښتن تعالیٰ، زه به څنګه پوه شم چې هغه به زما شي؟>

(۹) نو ښښتن هغه ته وفرمايل: <ماته يوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، يوه کوتره او يوه قمري راوړه.> (۱۰) حضرت ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر يو يې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هره نيمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، مګر مرغان يې دوه ټوټې نه کړل. (۱۱) کله چې ټپوسان د دې مړو حيواناتو په تنو باندې راکوز شول حضرت ابرام هغه وشړل.

(۱۲) کله چې لمر په پرېوتلو شو، په حضرت ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وېروونکې تياره ورباندې راغله. (۱۳) ښښتن هغه ته وفرمايل: <په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلورسوه کاله ظلم کيږي. (۱۴) مګر زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامي کوي جزا ورکړم او پس له هغې به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووزي. (۱۵) ته به په پاخه عمر کې په ارامۍ سره مړ شې او ښخ به

شي. (۱۶) ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځکه زه به تر هغې پورې اموریان ونه شړم ترڅو پورې چې هغوی دومره بدکاره شي چې باید سزا ومومي.>

(۱۷) کله چې لمر پرېوت او تیاره شوه، د لوګي څخه ډک یو تنور او بلېدونکی څراغ راښکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. (۱۸) په هماغه ورځ څښتن د حضرت ابرام سره لوظ وکړ او ویې فرمایل: <زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سیند څخه نیولې د فرات تر لوی سیند پورې ورکوم (۱۹) یعنې د قینیانو، قنزیانو، قدمونیانو، (۲۰) حیتیانو، فرزیانو، رفائیانو، (۲۱) اموریانو، کنعانیانو، جرجاشیانو او یبوسیانو خاوره.>

هاجره او حضرت اسماعیل

۱۶ (۱) نو د حضرت ابرام ښځه سارای شنډه وه او هیڅ اولاد یې نه درلود. مګر هغې یوه مصری وینځه درلودله چې هاجره نومېدله. (۲) نو هغې حضرت ابرام ته وویل: <څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه بنده کړې یم. لاړ شه او زما د وینځې سره یوځای شه، کېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.> حضرت ابرام د سارای خبره ومنله. (۳) نو د حضرت ابرام ښځې سارای خپله وینځه هاجره خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. (دا کار هغه وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د حضرت ابرام د اوسېدلو لس کاله شوي وُ.) (۴) حضرت ابرام د هاجرې سره یوځای شو او هغه امیدواره شوه او کله چې هاجره پوه شوه چې امیدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته یې په سپک نظر کتل.

(۵) نو سارای حضرت ابرام ته وویل: <دا ستا ګناه ده چې دغه وینځه ما سپکوي. ما په خپله هغه تاته درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې امیدواره شوه، نو زه د هغې په نظر کې سپکه ښکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.>

(۶) حضرت ابرام ځواب ورکړ: <ډېر ښه ستا وینځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره یې وکړه.> نو سارای هاجره دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

(۷) د څښتن فرښتې د هاجرې سره په دښته کې د اوبو چینې یعنې هغې چینې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه ملاقات وکړ. (۸) فرښتې وفرمایل: <ای هاجرې د سارای وینځې! له کومه ځایه راغلې یې او چېرته روانه یې؟>

هغې ځواب ورکړ: <زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې یم.>

(۹) د څښتن فرښتې هغې ته وفرمایل: <بېرته خپلې بادارې ته ورشه او د هغې غلامي کوه.> (۱۰) د څښتن فرښتې زیاته کړه: <زه به ستا اولاده دومره زیاته کړم چې هیڅوک یې ونه شمېرلی شي.> (۱۱) د څښتن فرښتې هغې ته وفرمایل: <ستا به زوی پیدا شي او په هغه باندې به اسماعیل نوم کېږدې، ځکه چې څښتن ستا د غم فریاد اورېدلی دی. (۱۲) ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د ټولو خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو خپلوانو څخه به جدا اوسېږي.>

(۱۳) هاجرې له خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: <آیا په رښتیا مې خدای پاک ولیده او زه تر اوسه پورې ژوندی یم؟> نو هغې د څښتن نوم چې خبرې یې ورسره کړې وې هغه خدای پاک چې ما ویني وباله. (۱۴) په دې خاطر خلکو هغه کوهی د هغه ژوندي ذات کوهی چې ما ویني په نوم یاد کړ او هغه تر اوسه پورې د قادش او بارد په منځ کې دی.

(۱۵) د هاجرې څخه د حضرت ابرام زوی پیدا شو او حضرت ابرام په هغه باندې اسماعیل نوم کېښود. (۱۶) حضرت ابرام د شپږ اتیاو کالو په عمر وُ چې د هاجرې څخه هغه ته زوی پیدا شو.

سنت ګیري یعنې د لوظ نښه

۱۷ (۱) هغه وخت چې حضرت ابرام د نهه نوي کالو په عمر وُ، څښتن هغه ته ښکاره شو او ویې فرمایل: <زه مطلق قادر خدای یم. زما منونکی او بې ګناه اوسه. (۲) زه به ستا سره یو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم.> (۳) نو هغه وخت حضرت ابرام پرمخې پرېوت او خدای پاک هغه ته وفرمایل:

۴ <ستا سره دا لوظ کوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شې. ۵ له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه بلکه ابراهیم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی یې. ۶ زه به ستا نسل زیات کړم او ستا څخه به قومونه پیدا کړم او د هغوی څخه به ځینې پادشاهان شي.

۷ زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکي نسل سره ټینګ وساتم او دا به ابدي لوظ وي. زه به ستا خدای یم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای یم. ۸ زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر یې، تاته او ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدي ملکیت په توګه درکړم او زه به د هغوی خدای یم.>

۹ خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده باید زما په لوظ باندې ټینګ ودرېږئ. ۱۰ ته او ستا اولاده باید سره موافقه وکړئ چې ستاسو هر یو نارینه دې سنت شي. ۱۱-۱۲ له همدا اوس نه تاسو باید هر اته ورځنی هلک سنت کړئ. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنیو کې پیدا شوي وي او هغه غلامان چې د بېګانه خلکو څخه په بیه اخیستل شوي وي هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ یو لوظ شته. ۱۳ هر یو نفر باید سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدي لوظ نښه وي. ۱۴ هر یو نارینه چې سنت شوی نه وي باید زما له قوم څخه وشړل شي ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی.>

۱۵ خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <له دې وروسته خپلې ښځې ته سارای مه وایه، د هغې نوم دې له همدا اوس څخه ساره شي. ۱۶ زه به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسیله به تاته زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پادشاهان راپیدا شي.>

۱۷ حضرت ابراهیم پرمخې پرېوت او ویې خندل او د خپل ځان سره یې وویل: <آیا د سل کلن سړي څخه به زوی پیدا شي؟ آیا ساره به په نوي کلنۍ کې ماشوم وزېږوي؟> ۱۸ حضرت ابراهیم خدای پاک ته وفرمایل: <اسماعیل ولې زما میراث خور نه شي؟>

۱۹ مګر خدای پاک وفرمایل: <نه، خو ستا ښځه ساره به ستا دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدې. زه به ستا د زوی اسحاق سره خپل لوظ ټینګ وساتم ترڅو د هغه څخه وروسته د هغه د نسل دپاره یو ابدي لوظ وي. ۲۰ ما د اسماعیل په هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به زیات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه یو لوی قوم جوړ کړم. ۲۱ مګر خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به یې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي ټینګ وساتم.> ۲۲ کله چې خدای پاک د حضرت ابراهیم سره خپلې خبرې خلاصې کړې نو د هغه څخه لاړ.

۲۳ حضرت ابراهیم خپل زوی حضرت اسماعیل او نور ټول نارینه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلي وو او هغه غلامان چې په پیسو باندې اخیستل شوي وو لکه څنګه چې خدای پاک هغه ته فرمایلي وو په هماغه ورځ سنت کړل. ۲۴ حضرت ابراهیم د نهه نوي کالو په عمر ؤ چې سنت کړای شو ۲۵ او د هغه زوی حضرت اسماعیل د دیارلسو کالو په عمر ؤ. ۲۶ حضرت ابراهیم او د هغه زوی حضرت اسماعیل دواړه په یوه ورځ سنت شول. ۲۷ د حضرت ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلي وو یا هغوی چې په پیسو اخیستل شوي وو د هغه سره یوځای سنت شول.

حضرت ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱۸ ۱ ښتن حضرت ابراهیم ته د ممري لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په ګرمۍ کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست ؤ. ۲ حضرت ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې درې نفره هلته ولاړ دي او چې څنګه یې هغوی ولیدل هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغو د لیدلو دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت. ۳ هغه وفرمایل: <ای بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر یم چې ستاسو خدمت وکړم. ۴ که اجازه وي تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ومینځئ. تاسو کولی شئ چې د دې ونې لاندې ارام وکړئ. ۵ زه به یو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم.>

هغوی ځواب ورکړ: <ډېر ښه. لکه څنګه چې وایې همداسې وکړه.>

(۶) حضرت ابراهیم په ډېرې چټکۍ سره خېمې ته ننوت او ساره ته يې وويل: <ژر شه او د خپلو ښو اوړو څخه درې پیمانې راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.> (۷) بيا حضرت ابراهیم په منډه د پادې خواته ورغی او يو ښه تنکی خوسی يې ونيوه او خپل نوکر ته يې ورکړ چې هغه ډېر ژر پوخ کړي. (۸) بيا هغه يو څه مستې، شيدې او هغه خوسی چې پوخ کړی يې ؤ راوړ او د هغوی په مخ کې يې کېښودل. څه وخت چې هغوی ډوډۍ خوړله، حضرت ابراهیم د هغوی تر څنګه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

(۹) نو هغوی د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <ستا ښځه ساره چېرته ده؟>

هغه ځواب ورکړ: <هغه په خېمه کې ده.>

(۱۰) د هغو دريو نفرو څخه يو څښتن ؤ، هغه وفرمايل: <زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته تاته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پيدا شي.> ساره د خېمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته يې غوږ نيولی ؤ. (۱۱) حضرت ابراهیم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. (۱۲) نو ساره د خپل ځان سره وخندل او ويې ويل: <اوس زه زړه يم او د کاره لوېدلې يم، آيا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زوړ دی.>

(۱۳) بيا څښتن د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <ساره ولې وخندل او ويې ويل چې اوس خو زه زړه شوې يم، آيا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېږوم؟ (۱۴) آيا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره ګران وي؟ لکه څنګه چې مې وويل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.>

(۱۵) ساره ډېره ووېرېدله، نو منکره شوه او ويې ويل: <ما نه دي خندلي.>

مګر هغه ورته وفرمايل: <هو، تا وخندل.>

حضرت ابراهیم د سدوم دپاره شفاعت کوي

(۱۶) بيا هغه خلک پاڅېدل چې لاړ شي. هغوی ښکته د سدوم خواته وکتل او حضرت ابراهیم ورسره لاړ چې هغوی رخصت کړي. (۱۷) بيا څښتن د خپل ځان سره وويل: <څه چې زه غواړم ويې کړم هغه به د ابراهیم څخه پټ نه کړم. (۱۸) په يقين سره به د ابراهیم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. (۱۹) ځکه چې ما هغه انتخاب کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښوونه وکړي ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې صحيح او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهیم سره کړې ده سرته ورسوم.>

(۲۰) بيا څښتن حضرت ابراهیم ته وفرمايل: <د سدوم او عمورې په ضد زيات تورونه موجود دي او د هغوی ګناهونه ډېر زيات شوي دي. (۲۱) اوس به زه ښکته راکوز شم چې دا معلومه کړم چې آيا د هغو تورونو په باره کې چې ما څه اورېدلي دي هغه رښتيا دي يا نه.>

(۲۲) هغه دوه نفره روان شول او د سدوم طرف ته لاړل، مګر څښتن د حضرت ابراهیم سره پاتې شو. (۲۳) حضرت ابراهیم څښتن ته ورنژدې شو او ويې فرمايل: <آيا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړې؟ (۲۴) که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي آيا هغه ښار به په رښتيا له منځه يوسې او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېنږدې؟ (۲۵) زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره يوځای نه وژنې. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شې کولی، که تا داسې وکړل نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنيا قاضي به خامخا انصاف کوي.>

(۲۶) څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف کړم.>

(۲۷) حضرت ابراهیم يو ځل بيا وفرمايل: <څښتنه، ما وبخښه چې ستا سره په جرأت سره خبرې کوم. زه فقط يو عادي انسان يم او حق نه لرم چې څه ووايم. (۲۸) خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای يوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، آيا ټول ښار به د هغو پنځو تنو په خاطر چې کم دي له منځه يوسې؟>

څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پیدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم.>

(۲۹) حضرت ابراهیم بیا خبرې وکړې: <کېدای شي چې هلته یوازې څلوېښت تنه وي.>

هغه ځواب ورکړ: <زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وران نه کړم.>

(۳۰) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، اجازه راکړه چې خبرې وکړم. که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.>

(۳۱) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې په جرأت سره ستا سره خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وران نه کړم.>

(۳۲) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، زه به یوازې یو وار بیا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمایل: <که لس تنه هلته پیدا شي، نو زه به ښار وران نه کړم.> (۳۳) پس له هغې چې څښتن د حضرت ابراهیم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او حضرت ابراهیم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو ګناهونه

۱۹ (۱) کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، حضرت لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنګه چې حضرت لوط هغوی ولیدلې راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت، (۲) ویې فرمایل: <ای زما بادارانو، د خپل خدمتګار کور ته راشئ. تاسو کولی شئ خپلې پښې ومینځئ او دلته شپه تېره کړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.>

مګر هغوی ورته په ځواب کې وفرمایل: <نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.>

(۳) مګر حضرت لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټینګار وکړ ترڅو هغوی ورسره لاړلې او د هغه کور ته ننوتلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تیار کړ او فطیره ډوډۍ یې ورته پخه کړه او هغوی وخوړله.

(۴) هغوی لا ویده شوي نه وو چې د سدوم د ښار خلک له هرې خوا د ځوان څخه نیولې تر زاړه پورې ټول د کور څخه راچاپېر شول. (۵) هغوی حضرت لوط ته غږ وکړ: <هغه دوه نفره چې نن شپه ستا سره راغلي وو چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.>

(۶) حضرت لوط دباندې ووت او دروازه یې د ځان پسې بنده کړه (۷) او هغوی ته یې وفرمایل: <ای ورونو! زه تاسو ته زارې کوم چې داسې بد کار مه کوئ. (۸) ګورئ، زه دوه لورګانې لرم چې تر اوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، خو د دې خلکو سره هیڅ مه کوئ ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.>

(۹) هغوی ځواب ورکړ: <زمونږ د لارې څخه لېرې شه> او ویې ویل: <ای پردی سړیه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک یې چې مونږ ته وایې چې څه باید وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به د هغوی څخه بدتر عمل وکړو.> هغوی حضرت لوط ببرته ټېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. (۱۰) خو هغو دوو نفرو خپل لاسونه دباندې راوویستل او حضرت لوط یې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه یې بنده کړه. (۱۱) نو بیا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو ړانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولی چې دروازه پیدا کړي.

حضرت لوط د سدوم څخه ځي

۱۲ هغو دوه نفرو حضرت لوط ته وفرمايل: <که دلته ستا نور خوک يعني زامن، لورګاني، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسيږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. ۱۳ ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد ښتنتن ډېر بد تورونه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي يو چې سدوم له منځه يوسو.>

۱۴ نو حضرت لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورګانو سره يې کوژدني شوي وې خبرې وکړې او ويې فرمايل: <ژر پاڅئ او د دې ځای څخه وزئ. ښتنتن غواړي چې دا ځای له منځه يوسي.> خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

۱۵ سهار وختي فرښتو حضرت لوط تشويق کړ او ورته ويې فرمايل: <پاڅه! خپله ښځه او دواړه لورګاني دې واخله او ووزه، ترڅو د دې ښار په ورانېدلو سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ.> ۱۶ هغه وخت حضرت لوط زړه نازړه کېده، خو بياهم ښتنتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو نفرو د ده او د ده د ښځې او لورګانو لاسونه ونيول او هغوی يې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل. ۱۷ بيا يوې فرښتې ورته وفرمايل: <د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ وتښتئ! شاته مه ګورئ او په ټوله دره کې ونه دريږئ. غرونو ته وتښتئ چې ونه وژل شئ.>

۱۸ مګر حضرت لوط هغوی ته وفرمايل: <نه، ای زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه کوئ. ۱۹ تاسو زما سره ډېر لوی احسان کړی دی او زما ژوند مو ژغورلی دی، خو زه د دې وس نه لرم چې غرونو ته وتښتم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسيږم دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. ۲۰ آيا تاسو هغه وړوکی ښار وينئ؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو ګورئ چې هغه يو وړوکی ځای دی. زه به هلته په امن کې يم.>

۲۱ هغه ځواب ورکړ: <ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره کړم. زه به دغه ښار وران نه کړم. ۲۲ ژر شه، هلته وتښته. ځکه ترڅو ته هلته رسېدلی نه يې، زه هيڅ کار نه شم کولی.> (په دې خاطر هغه ښار د صوغر په نوم ياد شو.)

د سدوم او عمورې ورانېدل

۲۳ څه وخت چې حضرت لوط صوغر ته ورسېد لمر راوخوت. ۲۴ په هغه وخت کې ښتنتن له اسمان څخه په سدوم او عموره باندې سوزوونکي ګوګرد واورول. ۲۵ هغه ښارونه، ټوله دره او د ښارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات يې په بل مخ واړول. ۲۶ مګر د حضرت لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالګې ستنه جوړه شوه.

۲۷ بله ورځ سهار وختي حضرت ابراهيم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د ښتنتن په مخکې ودرېدلی ؤ او خبرې يې ورسره کړې وې، لاړ. ۲۸ هغه د سدوم، عمورې او د ټولې درې طرف ته وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوګي په شان لوګی پورته کيږي. ۲۹ نو کله چې خدای پاک د درې ښارونه چې حضرت لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه حضرت ابراهيم راياد کړ او حضرت لوط يې د هغه آفت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصليت

۳۰ حضرت لوط وېرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورګانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمڅې کې اوسېدل. ۳۱ مشرې لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: <زمونږ پلار زوړ شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کيږي چې زمونږ سره واده وکړي لکه څنګه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. ۳۲ راځئ چې خپل پلار نېشه کړو او د هغه سره خملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو.> ۳۳ نو په هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور يې د خپل پلار سره څملاسته او دی د هغې په څملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو.

۳۴ په بله ورځ مشرې لور کشرې ته وويل: <تېره شپه زه د خپل پلار سره څملاستم، راځئ چې نن شپه هم په هغه باندې شراب وڅښو او ته ورسره څمله. نو مونږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد ولرو.> ۳۵ نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندې شراب وڅښل او کشره لور يې لاړه او د خپل پلار سره څملاسته. هغه بياهم د هغې په څملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو. ۳۶ په دې ډول د حضرت لوط دواړه لورګانې د خپل پلار په وسيله اميدوارې شوې. ۳۷ د مشرې لور زوی پيدا شو او په هغه باندې يې موآب نوم کېښود او هغه د اوسنيو موآبيانو پلار دی. ۳۸ کشرې لور يې هم زوی راوړ او په هغه باندې يې

بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنيو عمونيانو پلار دی.

حضرت ابراهيم او ابي ملک

۲۰ (۱) حضرت ابراهيم له ممري څخه د کنعان جنوب خواته کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې يې سکونت اختيار کړ او د يو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. (۲) هلته حضرت ابراهيم د خپلې ښځې ساره په هکله وفرمايل: <هغه زما خور ده.> د جرار پادشاه ابي ملک په ساره پسې نفر ولېږل او هغه يې راوستله. (۳) يوه شپه خدای پاک په خوب کې ابي ملک ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <ته به مړ شې ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستې ده، هغه واده شوې ښځه ده.>

(۴) مګر ابي ملک هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ هغه وويل: <ای څښتنه، آيا ته به بې ګناه خلک ووژنې؟ (۵) حضرت ابراهيم په خپله وفرمايل چې هغه زما خور ده او هغې هم دا خبره وکړه چې دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هيڅ غلطي مې نه ده کړې.>

(۶) خدای پاک په خوب کې هغه ته وفرمايل: <هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په مقابل کې کومه ګناه وکړې او دې ته مې پرېښنبودلې چې هغې ته لاس وروړې. (۷) اوس هغه ښځه بېرته خپل مېړه ته ورکړه. هغه نبي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شئ.>

(۸) سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووېرېدل. (۹) بيا ابي ملک حضرت ابراهيم راوغوښت او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پادشاهی باندې راوست؟ تا زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه ؤ.> (۱۰) بيا ابي ملک د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <داسې کار دې ولې وکړ؟>

(۱۱) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای پاک څخه نه وېرېږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر ووژني. (۱۲) هغه په رښتيا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده، مګر زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. (۱۳) کله چې خدای پاک زه د خپل پلار د کور څخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما هغې ته وويل: دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله به وايې چې هغه زما ورور دی.>

(۱۴) نو ابي ملک پسونه او غوايان، غلامان او وينځې حضرت ابراهيم ته ورکړل او د هغه ښځه ساره يې بېرته هغه ته ورکړه. (۱۵) ابي ملک وويل: <زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ وي هلته واوسېږه.> (۱۶) هغه ساره ته وويل: <زه ستا ورور ته زر مثقاله سپين زر ورکوم ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره دي دا ثابته شي چې ته بې ګناه يې او هر يو په دې باندې پوه شي چې تا کومه غلطي نه ده کړې.>

(۱۷)-(۱۸) د هغه څه په خاطر چې د حضرت ابراهيم په ښځې ساره باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنی ټولې ښځې شنډې کړې وې. نو حضرت ابراهيم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای پاک هغه ته شفا ورکړه. هغه همدارنګه د هغه ښځې او د هغه وينځو ته هم شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د حضرت اسحاق زېږېدنه

۲۱ (۱) لکه څنګه چې څښتن فرمايلي وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره يې کړې وه. (۲) ساره اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. په هغه وخت کې حضرت ابراهيم زوړ ؤ. دا هلک په هماغه وخت کې پيدا شو چې خدای پاک يې وعده کړې وه. (۳) حضرت ابراهيم د خپل زوی نوم اسحاق کېښود (۴) او لکه څنګه چې خدای پاک هغه ته حکم کړی ؤ، حضرت اسحاق د اتو ورځو ؤ چې حضرت ابراهيم هغه سنت کړ. (۵) حضرت ابراهيم د سلو کالو ؤ چې د هغه زوی حضرت اسحاق پيدا شو. (۶) ساره وويل: <خدای پاک ماته خوشالي او خندا راکړې ده او هرڅوک چې دا خبره واوري نو زما سره به وخاندي.> (۷) هغې وويل: <هيچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لايقه شم چې حضرت ابراهيم ته اولاد وزېږوم. خو سره له دې چې حضرت ابراهيم زوړ دی ما هغه ته زوی وزېږاوه.>

هاجره او حضرت اسماعیل د کور څخه شړل کیږي

(۸) هلک لوی شو او هغه یې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ چې حضرت اسحاق یې د تي څخه بېل کړ، حضرت ابراهیم ډېره لویه مېلمستیا جوړه کړه.
(۹) مګر ساره ولیدل چې د مصرۍ هاجرې زوی په حضرت اسحاق باندې ملنډې وهي (۱۰) نو هغې حضرت ابراهیم ته وویل: <دغه وینځه او د هغې زوی وشړه، دا ځکه چې د دې وینځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هیڅکله په میراث کې شریک نه شي.> (۱۱) حضرت ابراهیم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو ځکه چې حضرت اسماعیل هم د هغه زوی ؤ. (۱۲) مګر خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <د دې هلک او د خپلې وینځې په باره کې مه خفه کیږه، هرڅه چې ساره درته وایي هغه واوره ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. (۱۳) زه به د وینځې د زوی څخه هم یو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.>

(۱۴) حضرت ابراهیم سهار وختي یو څه ډوډۍ او د اوبو ژی واخیستل او هاجرې ته یې ورکړل او د هغې په اوږو یې کېښودل او هغه یې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بئرشبع په دښته کې سرګردانه ګرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د یو بوټي لاندې پرېښود (۱۶) او تقریباً د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کښېناستله او د ځان سره یې وویل: <زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرګ ووینم.> هغه هلته ناسته وه او سلګۍ یې وهلې.

(۱۷) خدای پاک د هلک ژړا واورېده او د خدای پاک فرښتې د اسمان څخه په هاجرې باندې غږ وکړ: <ای هاجرې، ولې خفه یې؟ مه وېرېږه، خدای پاک د هلک ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.> (۱۹) بیا خدای پاک د هغې سترګې پرانیستلې او هغې کوهی ولید. هغه لاړله او د اوبو ژی یې ډک کړ او په خپل زوی یې وڅښلې. (۲۰) خدای پاک د هلک سره مل ؤ او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او یو غښتلی ویشتونکی شو. (۲۱) څه وخت چې هغه هلته اوسېده، مور یې ورته یوه مصرۍ ښځه وکړه.

د حضرت ابراهیم او ابي ملک ترمنځ تړون

(۲۲) په هغه وخت کې ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فیکول حضرت ابراهیم ته وویل: <په هر کار کې چې ته یې کوې خدای پاک درسره مل دی! (۲۳) اوس د خدای پاک په حضور کې زما سره قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټګي نه کوې. لکه څنګه چې زه تاته وفادار وم نو وعده وکړه چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېږې وفادار اوسې.>

(۲۴) حضرت ابراهیم وفرمایل: <زه وعده کوم.>

(۲۵) حضرت ابراهیم ابي ملک ته د هغه کوهي په باره کې چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور اخیستی ؤ ګیله وکړه. (۲۶) ابي ملک وویل: <زه نه پوهېږم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ویلي او دا اول ځل دی چې زه دا خبره اورم.> (۲۷) نو حضرت ابراهیم څو پسونه او غوایان ابي ملک ته ورکړل او دواړو یو د بله سره یو تړون وکړ. (۲۸) حضرت ابراهیم د خپلې رمې څخه اووه مېږې بېلې کړې. (۲۹) ابي ملک د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <د څه دپاره دې دا اووه مېږې بېلې کړې؟>

(۳۰) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <دا اووه مېږې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد یې چې دا کوهی ما کیندلی دی.> (۳۱) په دې سبب هغه ځای د بئرشبع په نوم یاد شو، چې هغو دواړو هلته یو د بل سره یو تړون کړی ؤ.

(۳۲) په بئرشبع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فیکول بېرته د فلسطینیانو هېواد ته راستانه شول. (۳۳) حضرت ابراهیم په بئرشبع کې د غز ونه وکرله او هلته یې ښتن یعنې ابدي خدای ته عبادت وکړ. (۳۴) حضرت ابراهیم د فلسطینیانو په هېواد کې د اوږدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای پاک حضرت ابراهیم ته امر کوي چې حضرت اسحاق قرباني کړي

۲۲ (۱) څه موده وروسته خدای پاک په حضرت ابراهیم باندې ازمایښت وکړ او هغه ته یې وفرمایل: <ای ابراهیمه!> او حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <هو، زه حاضر یم!>

(٢) خدای پاک وفرمایل: <خپل زوی اسحاق چې ستا یوازینی زوی دی او په تا باندې ډېر ګران دی واخله او د موریا سیمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره
باندې چې زه یې درته ښایم زما دپاره د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړه.>

(٣) حضرت ابراهیم سهار وختي پاڅېد، د سوزېدونکې نذرانې دپاره یې لرګي مات کړل او هغه یې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی
حضرت اسحاق یې د ځان سره واخیستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای پاک ورته فرمایلي وو. (٤) په دریمه ورځ حضرت ابراهیم هغه ځای د لېرې
څخه ولید. (٥) بیا هغه خپلو نوکرانو ته وفرمایل: <تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته سره لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بیا
تاسو ته راشو.>

(٦) حضرت ابراهیم د قربانۍ لرګي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله یې چاقو او اور واخیستل او دواړه یوځای سره روان شول. (٧) حضرت
اسحاق خپل پلار ته وویل: <ای پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <وایه زما زویه!>

هغه وویل: <زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرګي شته، مګر د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری چېرته دی؟>

(٨) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <ای زما زویه، خدای پاک به په خپله د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری پیدا کړي.> او دواړه یوځای سره روان شول.

(٩) کله چې هغه ځای ته چې خدای پاک ورته فرمایلي وو ورسېدل، حضرت ابراهیم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې یې لرګي په ترتیب سره
کېښودل. هغه خپل زوی حضرت اسحاق وتاړه او د لرګیو د پاسه یې کېښود. (١٠) بیا هغه چاقو راواخیست چې خپل زوی حلال کړي. (١١) مګر د ښښتن
فرښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: <ای ابراهیمه، ای ابراهیمه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

(١٢) هغه وفرمایل: <هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هیڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای پاک څخه وېرېږې، ځکه چې خپل یوازینی زوی
دې زما څخه دریغ نه کړ.>

(١٣) حضرت ابراهیم سترګې پورته کړې او ویې لیدل چې شاته یې یو ګډ دی چې ښکرونه یې په بوټي کې نښتي وو. حضرت ابراهیم ورغی، هغه یې راونیوه او
د خپل زوی په ځای یې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړ. (١٤) او حضرت ابراهیم دغه ځای د ښښتن به یې برابروي په نوم یاد کړ او حتیٰ تر نن
ورځې پورې داسې ویل کېږي: <هغه به د ښښتن په غره کې تیار شي.>

(١٥) د ښښتن فرښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په حضرت ابراهیم باندې غږ وکړ (١٦) او ویې فرمایل: <ښښتن داسې وایي: په دې خاطر چې تا دا
کار وکړ او خپل یوازینی زوی دې زما څخه دریغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، (١٧) زه به تاته برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو
او هغو شګو په شان چې د دریاب په غاړه پرتې وي زیات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونیسي. (١٨) د ځمکې ټول
قومونه به ستا د اولادې په وسیله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.> (١٩) نو حضرت ابراهیم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول
یوځای بئرشبع ته لاړل او حضرت ابراهیم په بئرشبع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

(٢٠) څه موده وروسته حضرت ابراهیم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه ملکه هم مور شوه او زامن یې زېږولي دي: (٢١) د هغه اولنی اولاد عوص، د
هغه ورور بوز، قموئیل د ارام پلار، (٢٢) کاسد، حزو، فلداش، یدلاف او بتوئیل. (٢٣) د بتوئیل څخه ربکا پیدا شوه. ملکې د حضرت ابراهیم ورور ناحور ته دا
اته زامن وزېږول. (٢٤) رئومه د ناحور وینځې هم طابح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

د ساره مړینه

۲۳ (۱) ساره یوسلو اووه ویشت کاله ژوندی وه. (۲) هغه په قریه اربع (حبرون) کې چې د کنعان په هېواد کې دی مړه شوه او حضرت ابراهیم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې یې وژړل.

(۳) بیا حضرت ابراهیم د خپلې ښځې د مړي له څنګه پاڅېده او حیتیانو ته ورغی او ویې فرمایل: (۴) <زه دلته ستاسو په منځ کې پردی او مسافر یم. یو څه ځمکه په ما باندې خرڅه کړئ ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړم.>

(۵) هغوی ځواب ورکړ: (۶) <باداره، زمونږ خبره واوره. مونږ تاته د یو قوي مشر په سترګه ګورو. زمونږ په ډېرو ښو قبرونو کې خپل مړی ښخ کړه. مونږ هر یو به خوشاله شو چې تاته د قبر دپاره ځای درکړو ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړې.>

(۷) نو حضرت ابراهیم پاڅېد او د احترام په خاطر یې هغوی ته خپل سر ټیټ کړ (۸) او ورته ویې فرمایل: <که ستاسو خوښه وي پرېږدئ چې خپل مړی ښخ کړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوی عفرون څخه وغواړئ (۹) چې د مکفیلې سمڅه چې د هغه جایداد دی او د هغه د پټي سرته پرته ده، په پوره بیه په ما باندې خرڅه کړي. دا به ستاسو په منځ کې زمونږ هدیره وي.>

(۱۰) عفرون په خپله د نورو حیتیانو سره د ښار په دروازه کې د غونډې په ځای کې ناست ؤ. هغه حضرت ابراهیم ته د ټولو حیتیانو په مخکې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، (۱۱) هغه وویل: <نه، زما باداره! زما خبره واوره. زه دا پټی او هغه سمڅه چې په هغه کې ده د خپل قوم په مخکې تاته درکوم، خپل مړی دې په کې ښخ کړه.>

(۱۲) حضرت ابراهیم یو ځل بیا د حیتیانو په وړاندې د احترام سر ټیټ کړ. (۱۳) هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وفرمایل: <زما خبره واوره. که چېرې ستا رضا وي زه به د پټي بیه تاته درکړم. دا زما له خوا قبوله کړه ترڅو خپل مړی هلته ښخ کړم.>

(۱۴) عفرون ځواب ورکړ: (۱۵) <ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بیه څلورسوه مثقاله سپین زر دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هیڅ شی نه دی. خپل مړی دې په کې ښخ کړه.> (۱۶) نو حضرت ابراهیم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بیه چې عفرون د حیتیانو په مخکې ټاکلې وه، یعنې څلورسوه مثقاله سپین زر عفرون ته وتلل. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې یې د سوداګرانو په منځ کې رواج درلود.

(۱۷) په دې ډول د عفرون جایداد چې په مکفیله کې د ممرې په لمرخاته کې ؤ هغه د حضرت ابراهیم شو. په هغه کې پټی او هغه سمڅه چې په هغه پټي کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. (۱۸) دا ځمکه د ټولو حیتیانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو د حضرت ابراهیم د جایداد په توګه وپېژندل شوه.

(۱۹) نو حضرت ابراهیم خپله ښځه ساره ممرې ته نژدې چې په حبرون کې ده د مکفیله په سمڅه کې د کنعان په خاوره کې ښخه کړه. (۲۰) نو هغه پټی او سمڅه چې په هغې کې وه د حیتیانو له خوا په حضرت ابراهیم باندې د هدیرې لپاره په قباله ورکړای شول.

د حضرت اسحاق دپاره ښځه

۲۴ (۱) حضرت ابراهیم ډېر زوړ شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. (۲) حضرت ابراهیم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ وفرمایل: <خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. (۳) په دې ډول زه تاته د څښتن یعنې د اسمان او ځمکې د خدای په نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای یعنې د کنعان په خلکو کې ښځه نه کوې، (۴) بلکه زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لاړ شه او هلته زما زوی اسحاق ته ښځه وکړه.>

(۵) ناظر پوښتنه وکړه: <که چېرې نجلۍ ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي نو بیا به څنګه کېږي؟ آیا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی یې؟>

۶ حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بیایې. ۷ څښتن د اسمان خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه راوویستلم او زما سره یې کلکه وعده وکړه چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فرښته ستا څخه مخکې ولېږي ترڅو ته وکولی شې چې په هغه ځای کې زما زوی ته ښځه وکړې. ۸ که چېرې هغه نجلی په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه لوظ څخه چې زما سره دې کړی دی خلاص یې. خو په هیڅ حالت کې به زما زوی هلته نه وروليږې.> ۹ نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم یې وخوړ چې څه چې حضرت ابراهیم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

۱۰ ناظر د خپل بادار له اوښانو څخه لس اوښان او هر ډول ښه شیان د ځان سره واخیستل او د بین النهرین شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. ۱۱ هغه مازدیګر، یعنې څه وخت چې ښځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې هلته ورسېد او خپل اوښان یې د ښار څخه بیرون د کوهي په غاړه ګونډه کړل. ۱۲ بیا هغه دعا وکړه: <ای څښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! نن ما کامیاب کړه او زما د بادار ابراهیم سره خپله وعده پوره کړه. ۱۳ دا دی زه دلته د کوهي په څنګ کې ولاړ یم، د ښار انجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. ۱۴ نو داسې دې وشي چې کله زه هغې نجلی ته ووایم چې خپل منګی راکوز کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووایي: وڅښه او ستا اوښانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه نجلی وي چې د خپل خدمتګار اسحاق دپاره دې انتخاب کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.>

۱۵ د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د اوبو منګی یې په اوږو باندې اېښی ؤ. هغه د بتوئیل لور وه او بتوئیل د ملکه زوی ؤ او ملکه د حضرت ابراهیم د ورور ناحور ښځه وه. ۱۶ هغه یوه ډېره ښکلې نجلی وه او پېغله وه. هغه کوهي ته ورښکته شوه، خپل منګی یې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. ۱۷ ناظر د هغې د لیدلو دپاره په منډه ورغی او ویې ویل: <مهرباني وکړه ستا د منګي څخه لږې اوبه ماته راکړه.>

۱۸ هغې وویل: <ای زما باداره، وڅښه.> نو ژر یې خپل منګی له اوږو څخه راښکته کړ او هغه ته یې اوبه ورکړې چې ویې څښې. ۱۹ کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وویل: <زه به ستا د اوښانو دپاره هم اوبه راوباسم ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.> ۲۰ هغې ژر خپل منګی په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ویستلو دپاره کوهي ته لاړه او د ټولو اوښانو دپاره یې اوبه راوویستلې. ۲۱ سړي په خاموشۍ سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې څښتن د ده سفر بریالی کړی دی او که نه.

۲۲ کله چې هغې نجلی خپل کار خلاص کړ نو هغه سړي د سرو زرو یو قیمتي پېزوان راواخیست او هغې ته یې په پوزه کړ او همدارنګه دوه د سرو زرو غټې کړی ګانې یې راواخیستلې او هغې ته یې په لاس کړلې. ۲۳ بیا هغه پوښتنه وکړه: <ماته ووایه چې ته د چا لور یې؟ آیا ستا د پلار په کور کې زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟>

۲۴ هغې ځواب ورکړ: <زه د بتوئیل لور او د ناحور او ملکې لمسۍ یم.> ۲۵ هغې زیاته کړه: <زمونږ سره بوس او واښه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.>

۲۶ بیا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت یې وکړ، ۲۷ ویې ویل: <ثناء دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهیم خدای ته چې هغه وعده یې پوره کړه چې زما د بادار سره یې کړې وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښوونه وکړه.>

۲۸ هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته یې ټوله قصه وکړه. ۲۹ نو د ربکا یو ورور ؤ چې لابان نومېده. لابان په منډه دباندې ووت او د حضرت ابراهیم د ناظر پسې کوهي ته ورغی. ۳۰ لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندې کړی ګانې ولیدلې او د هغې څخه یې هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دی ورغی او ویې لیدل چې د حضرت ابراهیم ناظر د کوهي په غاړه د اوښانو سره ولاړ دی. ۳۱ هغه وویل: <زما سره کور ته راشه. ته داسې سړی یې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې بیرون ولاړ یې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې کوټه او ستا د اوښانو دپاره ځای تیار کړی دی.>

۳۲ نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوښانو څخه بارونه راښکته کړل او اوښانو ته یې بوس او واښه ورکړل. بیا لابان د حضرت ابراهیم ناظر او د هغه نفرو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې ومینځي. ۳۳ بیا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، مګر هغه وویل: <تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم ترڅو مې خپله خبره نه وي کړې.>

لابان وویل: <نو بیا ووایه.>

۳۴ نو ویې ویل: <زه د حضرت ابراهیم ناظر یم. ۳۵ څښتن زما بادار ته زیات برکت ورکړی دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته یې د پسونو او وزو
رمې، د غوایانو او خرو پادې، سپین زر، سره زر، غلامان، وینځې او اوښان ورکړي دي. ۳۶ زما د بادار د ښځې ساره څخه په زوړ عمر کې زوی پیدا شو او
هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته یې ورکړل. ۳۷ زما بادار ماته قسم راکړ او ویې فرمایل: زما زوی ته به د کنعانیانو د لوړګانو څخه چې زه د هغو په منځ
کې اوسېږم ښځه نه کوې. ۳۸ بلکه زما د پلار کورنی او زما خپلې قبیلې ته لاړ شه او زما زوی ته ښځه وکړه. ۳۹ بیا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وکړه: که
چېرې نجلی زما سره رانه شي نو بیا څه وکړم؟ ۴۰ هغه ځواب راکړ: هغه څښتن چې زه یې پیروي کوم هغه به خپله فرښته ستا سره ولېږي او ستا سفر به
بریالی کړي ترڅو ته وکولی شې چې زما زوی ته زما د خپلې قبیلې او زما د پلار د کورنی څخه ښځه وکړې. ۴۱ کله چې ته زما قبیلې ته ورشې نو زما د
قسم څخه به خلاص شې: حتیٰ که هغوی تاته د نجلی د درکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص یې.

۴۲ کله چې نن زه کوهي ته راغلم، ما وویل: ای څښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! که ستا رضا وي ماته په دې سفر کې چې راغلی یم بری راکړه. ۴۳ دا
دی زه دلته د دې کوهي په غاړه ولاړ یم. نو داسې دې وشي چې کومه نجلی چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل منګي
څخه ماته لږې اوبه راکړي. ۴۴ که چېرې هغه راته ووایي چې وڅښه او زه به ستا د اوښانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه نجلی وي چې څښتن
زما د بادار د زوی دپاره انتخاب کړې ده. ۴۵ مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منګي سره چې په اوږو یې ایښی ؤ راغله. هغه کوهي ته
ښکته شوه او اوبه یې راوویستلې او ما هغې ته وویل: لږې اوبه راکړه چې زه یې وڅښم. ۴۶ هغې ژر خپل منګی د اوږو څخه راښکته کړ او ویې ویل:
وڅښه. زه به ستا اوښانو ته هم اوبه ورکړم، نو بیا ما وڅښلې او هغې اوښانو ته هم اوبه ورکړې. ۴۷ د هغې څخه مې پوښتنه وکړه: ته د چا لور یې؟ نو هغې
وویل، زه د بتوئیل لور یم او د ناحور او ملکه لمسی یم. نو د هغې په پوزه کې مې پېزوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته کړی ګانې واچولې. ۴۸ ما سجده
وکړه او د څښتن عبادت مې وکړ او د خپل بادار ابراهیم څښتن خدای مې وستایه چې ماته یې سمه لاره وښودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته
وکړم. ۴۹ نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او مهرباني کوئ هم راته ووایه او که نه یې کوئ هم ماته ووایه ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چېرته
لاړ شم.>

۵۰ لابان او بتوئیل ځواب ورکړ: <څرنګه چې دا خبره د څښتن له طرفه ده موږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولی. ۵۱ دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره
واخله او ځه. لکه څنګه چې څښتن په خپله فرمایلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.> ۵۲ څنګه چې د حضرت ابراهیم ناظر دا خبره واورېدله
نو سجده یې وکړه او د څښتن عبادت یې وکړ. ۵۳ بیا ناظر کالي، د سپینو زرو او سرو زرو ګانې راوویستل او ربکا ته یې ورکړل او د هغې ورور او مور ته
یې هم قیمتي سوغاتونه ورکړل.

۵۴ بیا د حضرت ابراهیم ناظر او د هغه نفرو وخوړل او وڅښل او شپه یې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وویل: <ما بېرته خپل بادار ته
رخصت کړئ.>

۵۵ مګر د ربکا ورور او مور وویل: <نجلی دې یوه هفته یا لس ورځې زموږ سره پاتې شي، بیا تاسو کولی شئ چې لاړ شئ.>

۵۶ خو هغه وویل: <موږ مه ایساروئ. څښتن زما سفر بریالی کړی دی، پرېږدئ چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.>

۵۷ هغوی وویل: <راځئ چې نجلی راوغواړو او په دې باره کې د هغې څخه پوښتنه وکړو.> ۵۸ نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه یې ورڅخه وکړه:
<آیا د دې سړي سره ځې؟>

هغې وویل: <هو، ځم.>

۵۹ نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د حضرت ابراهیم د ناظر او د هغه د نفرو سره ولېږلې. ۶۰ هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته یې
وویل:

<ای زموږ خورې! ته دې د میلیونونو اولادونو مور شې

ستا اولاده دې د خپلو دښمنانو ښارونه فتح کړي>

۶۱ بیا ربکا او د هغې وینځې تیارې شوې او په اوښانو باندې سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره واخیستله او لاړ.

۶۲ په دې وخت کې حضرت اسحاق د بئرلحي ربي څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ۶۳ یو ماښام حضرت اسحاق په پټیو کې چکر واهه.
څنګه چې هغه خپلې سترګې پورته کړې ویې لیدل چې اوښان راروان دي. ۶۴ ربکا هم خپلې سترګې پورته کړې او حضرت اسحاق یې ولید، نو د اوښ
څخه راکوزه شوه ۶۵ او د ناظر څخه یې پوښتنه وکړه: <هغه سړی څوک دی چې په پټي کې زمونږ مخې ته راروان دی؟>

ناظر ځواب ورکړ: <هغه زما بادار دی.> نو هغې خپل څادر راواخیست او خپل ځان یې وربانديې پټ کړ.

۶۶ کوم کارونه چې ناظر کړي وو هغه ټول یې حضرت اسحاق ته بیان کړل. ۶۷ حضرت اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خېمې ته راوستله او د هغې سره
یې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره یې مینه کوله او حضرت اسحاق د خپلې مور د مړینې څخه پس تسلي وموندله.

د حضرت ابراهیم نور اولادونه

(اول تواریخ ۱: ۳۲ – ۳۳)

۲۵ ۱ حضرت ابراهیم بله ښځه وکړه چې نوم یې قطوره ؤ. ۲ د هغې څخه د حضرت ابراهیم زامن زمران، یقشان، مدان، مدیان، یشباق او شوعه پیدا
شول. ۳ یقشان د شبا او ددان پلار ؤ او اشوریم، لطوشیم او لئومیم د ددان اولاده وه. ۴ عیفه، عیفر، حنوک، ابیداع او الداعه د مدیان زامن وو. دا ټول د
قطورې اولاده وه.

۵ حضرت ابراهیم خپله ټوله شتمني حضرت اسحاق ته پرېښوده. ۶ مګر هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وینځو زامنو ته یې سوغاتونه ورکړل او هغوی
یې د خپل زوی حضرت اسحاق څخه د مشرق خواته لېرې ولېږل.

د حضرت ابراهیم وفات کېدل

۷ حضرت ابراهیم پوره یوسلو پنځه اویا کاله ژوند وکړ. ۸ هغه په پاخه عمر کې وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. ۹ د هغه زامنو حضرت
اسحاق او حضرت اسماعیل هغه ممري ته نژدې د حیتي صوحار د زوی عفرون په پټي کې د مکفیله په سمڅه کې ښخ کړ. ۱۰ دا هغه پټی ؤ چې حضرت
ابراهیم د حیتیانو څخه په بیه اخیستی ؤ. حضرت ابراهیم او د هغه ښځه ساره دواړه په هغه کې ښخ کړای شول. ۱۱ د حضرت ابراهیم د وفات څخه وروسته
خدای پاک د هغه زوی حضرت اسحاق ته برکت ورکړ او حضرت اسحاق بئرلحي ربي ته نژدې اوسېده.

د حضرت اسماعیل اولاده

(اول تواریخ ۱: ۲۸ – ۳۱)

۱۲ دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسماعیل اولاده ده. دا هغه اسماعیل ؤ چې د ساره د مصرۍ وینځې هاجرې څخه پیدا شوی ؤ. ۱۳ د حضرت
اسماعیل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدو د ترتیب له مخې چې په لست کې لیکل شوي دي دا دي: د حضرت اسماعیل مشر زوی نبایوت، قیدار، ادبیل،
مبسام، ۱۴ مشماع، دومه، مسا، ۱۵ حداد، تیما، یطور، نافیش او قدمه. ۱۶ دا د حضرت اسماعیل زامن وو او دا د دولسو قبیلو د مشرانو نومونه وو چې د
هغوی د کلیو او کمپونو په مطابق وو. ۱۷ حضرت اسماعیل پوره د یوسلو اووه دېرشو کالو په عمر وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. ۱۸ د هغه
اولاده د شور او حویلې ترمنځ سیمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دښمنۍ کې ژوند کاوه.

حضرت یعقوب او عیسو

۱۹ دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسحاق اولاده ده: د حضرت ابراهیم څخه حضرت اسحاق پیدا شو. ۲۰ حضرت اسحاق د څلوېښتو کالو په عمر ؤ

چې د ربکا سره يې واده وکړ. هغه د ارامي بتوئيل لور وه چې د بين النهرين څخه ؤ او د لابان خور وه. ۲۱ حضرت اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنډه
وه څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا اميدواره شوه. ۲۲ مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي هغه پوه شوه چې هغه به
غبرګوني وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې يو د بل سره جګړه کوي. هغې وويل: <زما سره ولې داسې کيږي؟> نو هغې د
څښتن څخه پوښتنه وکړه.

۲۳ څښتن هغې ته وفرمايل:

<ستا د دواړو زامنو څخه

به دوه رقيب قومونه جوړ شي

په هغو دواړو کې به کشر قوي وي

او مشر به د هغه غلام وي>

۲۴ کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، د هغې څخه غبرګوني پيدا شول. ۲۵ اولنی زوی چې پيدا شو هغه سور ؤ او د هغه ټول بدن لکه د
ببرې چېنې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو کېښود. ۲۶ د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د عيسو پونده په خپل لاس کې کلکه نيولې وه، نو
ځکه د هغه نوم يعقوب شو. حضرت اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا شول.

عيسو خپل د مشرتوب حقونه خرڅوي

۲۷ هلکان لوی شول. عيسو يو ماهر ښکاري او داسې سړی ؤ چې صحرا يې خوښېدله، خو حضرت يعقوب يو ارام سړی ؤ او د کور څخه به نه ووت. ۲۸
حضرت اسحاق د عيسو سره مينه کوله ځکه چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو ښکار کول. مګر ربکا د حضرت يعقوب سره مينه کوله.

۲۹ يوه ورځ حضرت يعقوب د قورمې په پخولو باندې مشغول ؤ. عيسو د ښکار څخه راغی او ډېر وږی ؤ ۳۰ او حضرت يعقوب ته يې وويل: <زه د
لوږې له لاسه مړ کېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه لږه راکړه!> (په دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم کېښود.)

۳۱ حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <اول به ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ کړه.>

۳۲ عيسو وويل: <ګوره، زه مړ کېږم. دا مشرتوب ماته څه ګټه رسوي؟>

۳۳ مګر حضرت يعقوب وفرمايل: <اول ماته قسم وخوره>، نو هغه قسم وخوړ او خپل د مشرتوب حق يې په حضرت يعقوب باندې خرڅ کړ. ۳۴ بيا
حضرت يعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه ورکړه. هغه خوراک او څښاک وکړ، پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په سپکه سترګه وکتل.

حضرت اسحاق او ابي ملک

۲۶ ۱ په هغه وطن کې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د حضرت ابراهيم په وخت کې راغلې وه بله قحطي هم راغله. حضرت اسحاق د
فلسطينيانو پادشاه ابي ملک ته چې په جرار کې ؤ ورغی. ۲ څښتن حضرت اسحاق ته ښکاره شو او ورته يې فرمايل: <مصر ته مه ځه. په همدې وطن کې په
هغه ځای کې چې زه يې درته وايم اوسېږه. ۳ همدلته اوسېږه. زه به ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم. زه به تاته او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم
او په هغې وعدې باندې به ټينګ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې کړې وه. ۴ ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم او هغوی ته به دا
ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ۵ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او
قوانينو باندې يې عمل کړی دی.>

(۶) نو حضرت اسحاق په جرار کې پاتې شو. (۷) کله چې د هغه ځای خلکو د حضرت اسحاق څخه د ربکا په باره کې پوښتنه وکړه، هغه وفرمايل: <هغه زما خور ده.> ځکه هغه ويرېده داسې ووايي چې هغه زما ښځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه چې هغه ډېره ښکلې وه. (۸) څرنګه چې حضرت اسحاق هلته زيات وخت تېر کړ، ابي ملک د فلسطينيانو پادشاه د کړکۍ څخه لاندې وکتل او ويې ليدل چې حضرت اسحاق خپله ښځه ربکا په غېږ کې نيولې وه او هغه يې ښکلوله. (۹) نو ابي ملک حضرت اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: <هغه په رښتيا سره ستا ښځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟>

حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.>

(۱۰) ابي ملک وويل: <دا څه دې زمونږ سره وکړل؟ کېدای شو چې زما د نفرو څخه کوم يو ستا د ښځې سره خملاستلی وای او مونږ به دې ګناهکار کړي وای.> (۱۱) ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداری ورکړ: <که هرڅوک د دې سړي يا دې ښځې سره بده رويه وکړي هغه به ووژل شي.>

(۱۲) حضرت اسحاق په هغې ځمکې کې فصل وکاره او په هغه کال يې چې څه کرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست، ځکه چې څښتن هغه ته برکت ورکړ. (۱۳) حضرت اسحاق ورځ په ورځ خوشبخته کېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. (۱۴) هغه دومره زياتې رمې، پادې او غلامان درلودل چې فلسطينيانو ورباندې بخيلي کوله. (۱۵) نو هغه ټول کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کيندلي وو، فلسطينيانو هغه د خاورو څخه ډک کړل.

(۱۶) نو بيا ابي ملک حضرت اسحاق ته وويل: <ته زمونږ څخه ډېر قوي شوی يې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.> (۱۷) نو حضرت اسحاق له هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې يې خېمې ودرولې او هلته پاتې شو. (۱۸) حضرت اسحاق هغه کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم په وخت کې کيندل شوي وو او فلسطينيانو هغه د حضرت ابراهيم د وفات کېدلو څخه وروسته بند کړي وو بېرته وکيندل او هماغه نومونه يې ورباندې کېښودل چې پلار يې وربانديې ايښي وو.

(۱۹) د حضرت اسحاق غلامانو په دې دره کې يو کوهی وکينده چې تازه اوبه يې درلودلې. (۲۰) مګر د جرار شپانو د حضرت اسحاق د شپانو سره دعوه شروع کړه او ويې ويل: <دا زمونږ اوبه دي!> نو حضرت اسحاق هغه کوهی د دعوې په نوم ياد کړ.

(۲۱) د حضرت اسحاق غلامانو بل کوهی وکينده او په هغه باندې يې هم دعوه وکړه او هغه يې د دښمنۍ په نوم ياد کړ. (۲۲) او له هغه ځای څخه يې کډه وکړه او بل کوهی يې وکينده مګر په هغه باندې چا دعوه ونه کړه او هغه يې د پرېمانه ځای په نوم ياد کړ، ويې فرمايل: <اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې به خوشبخته شو.>

(۲۳) حضرت اسحاق له هغه ځايه بئرشبع ته لاړ. (۲۴) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <زه ستا د پلار ابراهيم خدای يم. مه وېرېږه ځکه چې زه ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتګار ابراهيم په خاطر زياته کړم.> (۲۵) حضرت اسحاق هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. بيا يې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته يو بل کوهی وکينده.

د حضرت اسحاق او ابي ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

(۲۶) يوه ورځ ابي ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو د مشر فيکول سره د جرار څخه د حضرت اسحاق د ليدلو دپاره راغی. (۲۷) حضرت اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو خو زما سره دښمني کوله او زه مو له خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د ليدلو دپاره راغلي يئ؟>

(۲۸) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ وليدل چې څښتن په رښتيا ستا سره مل دی نو مونږ وويل چې زمونږ او ستاسو ترمنځ دې داسې يو قوي تړون وي (۲۹) چې مونږ ته زيان راونه رسوئ لکه څنګه چې مونږ تاته زيان نه دی دررسولی، بلکه ستا سره مو ښه رويه کړې ده او ته مو په سلامتۍ سره لېږلی يې. اوس څښتن تاته برکت درکړی دی.> (۳۰) حضرت اسحاق د هغوی دپاره مېلمستيا تياره کړه او هغوی وخوړل او وڅښل. (۳۱) سهار وختي هغوی پاڅېدل او يو او بل ته يې قسم ورکړ. حضرت اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتۍ سره د هغه څخه لاړل.

(۳۲) په هماغه ورځ د حضرت اسحاق غلامان راغلل او هغه ته يې د هغه کوهي په باره کې خبر ورکړ چې دوی کيندلی ؤ. هغوی وويل: <مونږ اوبه

ومونډلې.> ۳۳ نو هغه یې د شبع په نوم یاد کړ. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بئرشبع په نوم یادیږي.

د عیسو ښځې

۳۴ کله چې عیسو څلوېښت کلن شو، د بیري حیتي د لور یودیه او د ایلون حیتي لور بسمې سره یې واده وکړ. ۳۵ هغوی د حضرت اسحاق او ربکا ژوند تریخ کړ.

حضرت یعقوب د حضرت اسحاق څخه برکت اخلي

۲۷ ۱ کله چې حضرت اسحاق زوړ شو نو د هغه سترګې دومره کمزورې شوې چې نور یې څه شی نه شو لیدلی. خپل مشر زوی عیسو یې راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <ای زما زویه!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وایې؟>

۲ حضرت اسحاق وفرمایل: <زه اوس زوړ شوی یم او مرګ ته نژدې شوی یم. ۳ نو اوس خپله لینده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ۴ زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه یې خوښوم تیار کړه او ماته یې راوړه چې ویې خورم، ترڅو د خپل مرګ څخه مخکې تاته برکت درکړم.>

۵ څه وخت چې حضرت اسحاق د خپل زوی عیسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عیسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ. ۶ ربکا خپل زوی حضرت یعقوب ته وویل: <ګوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عیسو ته وویل: ۷ زما دپاره د ښکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تیار کړه چې ویې خورم او د خپل مرګ څخه مخکې تاته د ښتن په حضور کې برکت درکړم. ۸ نو اوس ای زما زویه، په غور سره واوره او څه چې درته وایم هغه وکړه. ۹ رمې ته ورشه او دوه ډېر ښه سېرلي راته راوله ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تیار کړم چې هغه یې خوښوي. ۱۰ بیا هغه دې پلار ته یوسه چې ویې خوري ترڅو د خپل مرګ څخه مخکې تاته برکت درکړي.>

۱۱ حضرت یعقوب خپلې مور ربکا ته وویل: <خو زما ورور عیسو ډېر سرې دی او زه ښویه پوستکی لرم. ۱۲ که پلار مې په ما باندې لاس ووهي نو بیا به څه کیږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.>

۱۳ مور یې ځواب ورکړ: <ای زما زویه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته یوازې هغه څه وکړه چې زه یې درته وایم. لاړ شه او ماته سېرلي راوله.> ۱۴ نو حضرت یعقوب لاړ او هغه یې خپلې مور ته راوړل او هغې داسې خوندور خوراک تیار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. ۱۵ بیا ربکا د خپل مشر زوی عیسو تر ټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو راواخیستل او خپل کشر زوی حضرت یعقوب ته یې واغوستل. ۱۶ همدارنګه هغې د سېرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د اورمېږ هغه ځای پټ کړ چې ویښتان یې نه درلودل. ۱۷ هغې هغه خوندور خوراک او ډوډۍ چې پخه کړې یې وه د خپل زوی حضرت یعقوب په لاس کې ورکړل.

۱۸ هغه خپل پلار ته ورغی او ویې ویل: <ای زما پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وایې، ای زما زویه؟ ته څوک یې؟>

۱۹ حضرت یعقوب خپل پلار ته وویل: <زه ستا مشر زوی عیسو یم، تا چې څنګه راته ویلي وو ما هماغسې وکړل. کښېنه او زما د ښکار غوښه وخوره ترڅو ماته خپل برکت راکړې.>

۲۰ حضرت اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: <ای زما زویه، دومره ژر دې څنګه پیدا کړه؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ستا ښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې پیدا کړه.>

۲۱ بیا حضرت اسحاق یعقوب ته وفرمایل: <ای زما زویه، رانژدې شه چې لاس درباندې ووهم ترڅو پوه شم چې ته رښتیا زما زوی عیسو یې که نه.>
۲۲ حضرت یعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته ورنژدې شو او پلار یې په هغه باندې لاس وواهه او ویې فرمایل: <اواز دې د یعقوب د اواز په شان دی، مګر لاسونه دې د عیسو د لاسونو په شان دي.> ۲۳ حضرت اسحاق هغه ونه پېژانده ځکه چې د هغه لاسونه د عیسو د لاسونو په شان ببر وو، نو ورنژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. ۲۴ هغه پوښتنه وکړه: <آیا ته په رښتیا سره زما زوی عیسو یې؟>

هغه ځواب ورکړ: <هو، زه یم.>

۲۵ حضرت اسحاق وفرمایل: <ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ویې خورم ترڅو خپل برکت درکړم.> حضرت یعقوب هغه حضرت اسحاق ته راوړله او هغه وخوړله او یو څه شراب یې هم راوړل او هغه وڅښل. ۲۶ بیا د هغه پلار حضرت اسحاق ورته وفرمایل: <ای زما زویه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.>
۲۷ نو حضرت یعقوب ورنژدې شو او هغه یې ښکل کړ. نو کله چې حضرت اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته یې برکت ورکړ او ویې فرمایل: <زما د زوی خوږ بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن هغې ته برکت ورکړی دی. ۲۸ خدای پاک دې تاته د اسمان پرخه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. ۲۹ قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د احترام سر ټیټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوې او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټیټوي. څوک چې په تا باندې لعنت ووایي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې تاته برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.>

عیسو د حضرت اسحاق څخه برکت غواړي

۳۰ سمدستي وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزګار شو او حضرت یعقوب لاړ د حضرت یعقوب ورور عیسو د ښکار څخه راغی. ۳۱ هغه هم خوندور خوراک تیار کړ او خپل پلار ته یې راوړ او ویې ویل: <ای پلاره، راپاڅېږه او زما د ښکار لړه غوښه وخوره ترڅو ماته برکت راکړې.>

۳۲ حضرت اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ته څوک یې؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه ستا زوی یم، ستا مشر زوی عیسو.>

۳۳ حضرت اسحاق سخت ولړزېده او ویې فرمایل: <نو بیا هغه څوک ؤ چې ښکار یې کړی ؤ او غوښه یې ماته راوړې وه؟ او همدا اوس ستا د راتلو څخه مخکې مې هغه وخوړله او هغه ته مې برکت ورکړ او هغه بېرته نه اخیستل کېږي.>

۳۴ کله چې عیسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او سخت اواز سره چیغې ووهلې او خپل پلار ته یې وویل: <ای زما پلاره، ماته هم برکت راکړه.>

۳۵ حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ستا ورور دلته راغی، زه یې وغولولم او ستا برکت یې واخیست.>

۳۶ عیسو وویل: <آیا په هغه باندې یې د یعقوب نوم په حقه نه دی ایښی؟ ځکه چې هغه زه دوه واري وغولولم. اول یې زما څخه د مشرتوب حق واخیست او اوس یې زما برکت واخیست.> نو هغه پوښتنه وکړه: <آیا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟>

۳۷ حضرت اسحاق عیسو ته په ځواب کې وفرمایل: <هغه مې په تا باندې بادار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب ورکړي دي. نو ای زویه! اوس زه ستا دپاره څه وکړم؟>

۳۸ عیسو بیا خپل پلار ته وویل: <ای زما پلاره، آیا تا سره یوازې یو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راکړه!> بیا عیسو په لوړ اواز سره وژړل.

۳۹ حضرت اسحاق هغه ته وفرمایل:

<له اسمان څخه به پرخه تاته نه وي

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

(۴۰) ژوند به کړې په خپله توره

يې غلام به د خپل ورور

مګر کله چې ياغي شې

د هغه جغ به له خپلې غاړې مات کړې>

حضرت يعقوب لابان ته تېښتي

(۴۱) عيسو د حضرت يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې حضرت يعقوب ته ورکړی ؤ کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل: <زما پلار مرګ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به خپل ورور يعقوب ووژنم.>

(۴۲) کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی حضرت يعقوب راوغوښت او ورته وېې ويل: <غوږ ونيسه، ستا ورور عيسو پلان لري چې ستا څخه د هغو کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني. (۴۳) نو اوس ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه يې درته وايم. سمدستي حران ته زما ورور لابان ته وتښته. (۴۴) د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې شه ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي (۴۵) او هغه څه چې تا ورسره کړي دي هغه هېر کړي. نو بيا به تاته خبر درولېږم چې له هغه ځای څخه بېرته راشې. تاسو دواړه ولې په يوه ورځ کې له لاسه ورکړم؟>

حضرت اسحاق يعقوب لابان ته ورلېږي

(۴۶) ربکا حضرت اسحاق ته وويل: <د دې حيتي ښځو د لاسه د خپل ژوند څخه بېزاره شوې يم. که چېرې يعقوب د دې حيتي ښځو په شان کومه حيتي ښځه وکړي نو زما ژوند به ژوند نه وي.>

۲۸

(۱) حضرت اسحاق يعقوب راوغوښت، هغه ته يې برکت ورکړ او حکم يې ورته وکړ: <د کنعاني ښځې سره واده ونه کړې. (۲) همدا اوس بين النهرين ته د خپل نيکه بتوئيل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابان د لورګانو څخه خپل ځان ته ښځه وکړه. (۳) مطلق قادر خدای دې تاته برکت درکړي او تاته دې ډېر اولادونه درکړي ترڅو ستا څخه ډېر قومونه پيدا شي. (۴) هغه دې تا او ستا اولادې ته د حضرت ابراهيم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شې چې خدای پاک حضرت ابراهيم ته ورکړې ده او ته په کې اوس د يو پردي په شان اوسېږې.> (۵) نو حضرت اسحاق يعقوب ولېږه او هغه بين النهرين ته د بتوئيل ارامي زوی د حضرت يعقوب او عيسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عيسو بله ښځه کوي

(۶) عيسو پوه شو چې حضرت اسحاق يعقوب ته برکت ورکړ او هغه يې بين النهرين ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته ښځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله حضرت اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته يې حکم وکړ چې د کنعاني ښځې سره به واده نه کوي. (۷) هغه خبر شو چې حضرت يعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بين النهرين ته لاړ. (۸) عيسو په دې پوهېده چې د هغه پلار حضرت اسحاق کنعاني ښځې نه خوښوي. (۹) نو هغه د حضرت ابراهيم زوی حضرت اسماعيل ته لاړ او سره له دې چې نورې ښځې يې هم درلودلې د حضرت اسماعيل د لور محلت سره يې چې د نبايوت خور وه واده وکړ.

په بيت ئيل کې د حضرت يعقوب خوب ليدل

(۱۰) حضرت يعقوب د بئرشبع څخه حران ته روان شو. (۱۱) څه وخت چې نومړي يو ځای ته ورسېده لمر پرېوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او يوه تيږه

يې راواخيستله، د خپل سر لاندې يې کېښودله او په هغه ځای کې ويده شو. (۱۲) هغه په خوب کې يوه زينه وليده چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر يې
اسمان ته رسېده او د خدای پاک فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. (۱۳) څښتن د حضرت يعقوب په څنګ کې ولاړ ؤ او ويې فرمايل: <زه څښتن
يم، ستا د نيکه ابراهيم خدای او د اسحاق خدای يم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت يې، تا او ستا اولادې ته به يې ورکړم. (۱۴) ستا اولاده به د خاورو د
ذرو په شان زياته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمرپرېواته، لمرخاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنيا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسيله
برکت مومي. (۱۵) زه به ستا سره مل يم او هرچېرته چې ځې زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېنږدم ترڅو مې هغه
ټول کارونه نه وي کړي چې تا سره مې وعده کړې وه.>

(۱۶) کله چې حضرت يعقوب له خوبه راويښ شو ويې فرمايل: <څښتن په دې ځای کې دی خو زه په دې پوه نه وم.> (۱۷) هغه وورېده او ويې فرمايل:
<دا خومره وېروونکی ځای دی. په رښتيا سره دا د خدای پاک کور دی او دا د اسمان دروازه ده.>

(۱۸) سهار وختي حضرت يعقوب هغه تيږه چې هغه د خپل سر لاندې ايښې وه راواخيستله او د يادګار په توګه يې ودروله او د هغې په سر يې د زيتون تېل
واچول. (۱۹) هغه دا ځای د بيت ئيل په نوم ياد کړ. مګر پخوا د هغه ښار نوم لوز ؤ. (۲۰) بيا حضرت يعقوب نذر کېښود ويې فرمايل: <که چېرې خدای پاک
زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان يم ما وساتي او ډوډۍ او کالي راته راکړي (۲۱) ترڅو په خير سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو
بيا به ته زما خدای يې. (۲۲) او دغه تيږه چې ما د يادګار په توګه ودرولې ده هغه به د خدای پاک کور شي او هرڅه چې ماته يې راکوې د هغو لسمه برخه به
تاته درکوم.>

حضرت يعقوب د لابان کور ته رسيږي

۲۹ (۱) نو حضرت يعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو خاورې ته راغی. (۲) هغه په صحرا کې يو کوهی وليد چې د پسونو درې رمې
يې په څنګ کې پنډې وې. له دې کوهي څخه به رمو اوبه څښلې او د کوهي خولې ته يوه لويه تيږه ايښې وه. (۳) څه وخت چې به ټولې رمې هلته راغونډې
شوې نو شپانو به دغه تيږه د کوهي د خولې څخه لېرې کوله او رمو ته به يې اوبه ورکولې. بيا به يې تيږه بېرته د کوهي خولې ته ايښوده.

(۴) حضرت يعقوب د شپانو څخه پوښتنه وکړه: <ای زما ورونو، تاسو د کوم ځای يئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د حران يو.>

(۵) هغه پوښتنه وکړه: <تاسو د ناحور لمسی لابان پېژنئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هو، مونږ هغه پېژنو.>

(۶) هغه پوښتنه وکړه: <هغه ښه دی؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هغه ښه دی. وګوره، دا د هغه لور راحيل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.>

(۷) حضرت يعقوب وفرمايل: <تر اوسه پورې لا لمر جګ ولاړ دی او د رمو د راغونډېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته څرځای ته
بوځئ.>

(۸) هغوی وويل: <دا کار مونږ نه شو کولی. څه وخت چې ټولې رمې راغونډې شي او د کوهي د خولې څخه تيږه لېرې کړای شي، بيا به پسونو ته اوبه
ورکړو.>

(۹) حضرت يعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحيل د رمې سره راغله ځکه چې هغه شپونکې وه. (۱۰) کله چې حضرت يعقوب راحيل وليدله چې
د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه کوهي ته ورغی او تيږه يې د کوهي د خولې څخه لېرې کړه او د لابان پسونو ته يې اوبه ورکړې. (۱۱) بيا حضرت
يعقوب راحيل ښکل کړه او په لوړ اواز سره يې وژړل. (۱۲) حضرت يعقوب راحيل ته وفرمايل: <زه ستا د پلار د خپلوانو څخه يم او د ربکا زوی يم.>

هغه په منډه لاړه او خپل پلار يې خبر کړ. (۱۳) څنګه چې لابان د خپل خوريي حضرت يعقوب خبر واورېد نو په منډه د هغه ليدلو ته ورغی. هغه يې په غېږ کې ونيوه، ښکل يې کړ او خپل کور ته يې راوست. بيا هرڅه چې پېښ شوي وو حضرت يعقوب لابان ته بيان کړل. (۱۴) لابان هغه ته وويل: <په رښتيا سره ته زما خپله وينه او خپل هډوکی يې.> حضرت يعقوب پوره يوه مياشت د هغه سره پاتې شو.

حضرت يعقوب د ليه او راحيل سره واده کوي

(۱۵) لابان حضرت يعقوب ته وويل: <آيا په دې خاطر چې ته زما خپل يې نو ماته به وړيا خدمت کوې؟ ووايه چې ته څومره مزدوري غواړې؟> (۱۶) لابان دوه لورګانې درلودلې، د مشرې نوم ليه او د کشرې نوم راحيل ؤ. (۱۷) د ليه سترګې ښکلې وې مګر راحيل ښايسته وه او ښکلی اندام يې درلود. (۱۸) حضرت يعقوب په راحيل باندې مين شوی ؤ او ويې فرمايل: <که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.>

(۱۹) لابان وويل: <دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه.> (۲۰) نو حضرت يعقوب د راحيل دپاره اووه کاله خدمت وکړ، مګر دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول ځکه چې هغه د راحيل سره ډېره مينه درلوده.

(۲۱) نو حضرت يعقوب لابان ته وفرمايل: <هغه موده پوره شوې ده، اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.> (۲۲) نو لابان د هغه ځای ټول خلک راغونډ کړل او مېلمستيا يې وکړه. (۲۳) خو کله چې شپه شوه، هغه د راحيل په ځای ليه حضرت يعقوب ته وروستله او حضرت يعقوب د هغې سره يوځای شو. (۲۴) لابان خپله وينځه زلفه خپلې لور ليه ته د نوکرۍ په توګه ورکړه. (۲۵) کله چې سهار شو حضرت يعقوب ته معلومه شوه چې هغه ليه وه. هغه لابان ته ورغی او ويې فرمايل: <زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحيل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟>

(۲۶) لابان ځواب ورکړ: <دلته زمونږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور د مشرې څخه مخکې واده کړي. (۲۷) صبر وکړه چې د ليه د واده اوومه ورځ پوره شي بيا به راحيل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوې.>

(۲۸) حضرت يعقوب قبوله کړه او د ليه سره يې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحيل هغه ته ورکړه. (۲۹) لابان خپله وينځه بلهه خپلې لور راحيل ته د نوکرۍ په توګه ورکړه. (۳۰) حضرت يعقوب د راحيل سره هم يوځای شو. په هغه باندې د ليه څخه راحيل ډېره ګرانه وه. هغه لابان ته اووه کاله نور خدمت وکړ.

د حضرت يعقوب اولادونه

(۳۱) کله چې څښتن وليدل چې حضرت يعقوب د ليه سره ډېره مينه نه کوي، خدای پاک هغې ته اولادونه ورکړل، مګر راحيل شنډه وه. (۳۲) ليه اميدواره شوه او زوی يې وزېږاوه او په هغه باندې يې روبين نوم کېښود، ځکه هغې وويل: <څښتن زما سختي ليدلې ده. اوس به مې مېړه راسره مينه کوي.> (۳۳) هغه بيا اميدواره شوه، زوی يې وزېږاوه او ويې ويل: <دا ځکه چې څښتن پوهېږي چې حضرت يعقوب زما سره مينه نه کوي، نو دا يې هم راکړ.> نو په هغه باندې يې شمعون نوم کېښود. (۳۴) هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېږاوه، ويې ويل: <اوس به د خپل مېړه زړه ته ورنژدې شم، ځکه چې درې زامن مې ورته وزېږول.> نو په دې خاطر يې په هغه باندې لاوي نوم کېښود. (۳۵) هغه بيا اميدواره شوه او کله چې د هغې زوی پيدا شو، هغې وويل: <دا ځل به زه د څښتن ستاينه وکړم>، نو هغې په هغه باندې يهودا نوم کېښود. وروسته له هغې څخه ليه د اولاد د زېږولو څخه ولوېدله.

۳۰ (۱) کله چې راحيل وليدل چې د دې څخه د حضرت يعقوب هيڅ اولاد پيدا نه شو، نو په خپلې خور باندې يې بخيلي وکړه او حضرت يعقوب ته يې وويل: <ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مړه شم.>

(۲) حضرت يعقوب په راحيل باندې په قهر شو او ويې فرمايل: <زه خو خدای نه يم چې ته يې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې يې.>

(۳) نو هغې وويل: <دا زما وينځه بلهه ده. د هغې سره يوځای شه ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېږوي. په دې ډول به زه هم وکولی شم چې د هغې په وسيله مور شم.> (۴) نو خپله وينځه بلهه يې ورکړه چې د هغه ښځه شي او حضرت يعقوب د هغې سره يوځای شو. (۵) بلهه اميدواره شوه او حضرت يعقوب ته يې زوی وزېږاوه. (۶) نو راحيل وويل: <خدای پاک زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته يې زوی راکړ.> په دې خاطر يې په هغه

باندې دان نوم کېښود. (۷) بلهه د راحیل وینځه بیا امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب دوهم زوی پیدا شو. (۸) راحیل وویل: <د خپلې خور سره مې شخړه وکړه او زه بریالی شوم>، نو ځکه یې په هغه باندې نفتالي نوم کېښود.

(۹) کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدله، خپله وینځه زلفه یې حضرت یعقوب ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. (۱۰) د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب زوی پیدا شو. (۱۱) لیه وویل: <زه بختوره یم>، نو ځکه یې په هغه باندې جاد نوم کېښود. (۱۲) د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب بل زوی پیدا شو. (۱۳) لیه وویل: <زه څومره خوشاله یم! ټولې ښځې به وایې چې زه څومره خوشاله یم.> په هغه باندې یې اشیر نوم کېښود.

(۱۴) د غنمو د لو کولو په وخت کې روبین پټیو ته لاړ او مېنه غوني یې وموندلې. هغه یې خپلې مور لیه ته راوړلې. راحیل لیه ته وویل: <د خپل زوی د مېنه غونو څخه یو څه ماته راکړه.>

(۱۵) مګر لیه هغې ته ځواب ورکړ: <آیا دا دې بس نه دی چې مېړه دې راڅخه واخیست؟ اوس غواړې چې زما د زوی مېنه غوني هم راڅخه واخلې؟>

راحیل وویل: <ډېر ښه. هغه به نن شپه ستا د زوی د مېنه غونو په بدل کې ستا سره څملي.>

(۱۶) نو کله چې ماښام حضرت یعقوب د پټیو څخه راغی، لیه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته یې وویل: <ته باید نن شپه زما سره څملې، ځکه چې د خپل زوی د مېنه غونو په بدل کې مې اخیستی یې.> نو حضرت یعقوب په هغه شپه له لیه سره څملاست.

(۱۷) خدای پاک د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب پنځم زوی پیدا شو. (۱۸) لیه وویل: <په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای پاک ماته اجر راکړ.> نو په هغه باندې یې یساکار نوم کېښود. (۱۹) لیه بیا امیدواره شوه او حضرت یعقوب ته یې شپږم زوی وزېږاوه. (۲۰) هغې وویل: <خدای پاک ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، ځکه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي دي.> نو په هغه باندې یې زبولون نوم کېښود. (۲۱) وروسته له هغه یې لور پیدا شوه او په هغې یې دینه نوم کېښود.

(۲۲) بیا خدای پاک راحیل رایاده کړه، د هغې دعا یې قبوله کړه او هغې ته یې اولاد ورکړ. (۲۳) هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه. هغې وویل: <خدای پاک زما رسوایي لیرې کړه.> (۲۴) نو په هغه باندې یې یوسف نوم کېښود او ویې ویل: <څښتن دې بل زوی راته راکړي.>

د حضرت یعقوب رمې زیاتیږي

(۲۵) وروسته له هغې چې راحیل حضرت یوسف وزېږاوه، حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: <ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. (۲۶) زما ښځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې څومره کار مې درته کړی دی.>

(۲۷) مګر لابان هغه ته وویل: <که ته زما څخه خوشاله یې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسیله پوه شوم چې څښتن ستا په خاطر ماته برکت راکړی دی. (۲۸) خپله مزدوري دې ووایه، زه به یې درکړم.>

(۲۹) حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: <ته پوهېږې چې څنګه مې درته کار کړی دی او څنګه مې ستا رمې او پادې ساتلې دي. (۳۰) زما د راتلو څخه مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما ستا دپاره کړي دي څښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا شتمني ډېره زیاته شوې ده. اوس د دې وخت رارسېدلی چې د خپلې کورنۍ دپاره یو څه وکړم.>

(۳۱) لابان پوښتنه وکړه: <تاته څه درکړم؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ماته هیڅ شی مه راکوه. که دا کار زما دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. (۳۲) اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وګرځم او د مېږو څخه هره یوه خالداره مېږه او هر توربخن وری او د وزو څخه هره خالداره وزه جدا کړم، نو دا به زما مزدوري وي. (۳۳) کله چې راشې او هغه مزدوري چې ماته یې راکوې وګورې نو په اسانۍ سره به درته معلومه شي چې زه صادق یم. که چېرې زما سره کومه وزه چې خالداره نه وي یا یو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شې چې هغه غلا شوې دی.>

۳۴ لابان وویل: <زما خوښه ده، لکه څنګه چې تا وویل همداسې دې وي.> ۳۵ په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره وزان او ټولې برګې او خالداره وزې یا هغه وزې چې سپین رنګ یې درلود او ټول توربخن وري بېل کړل او هغه یې خپلو زامنو ته وسپارل. ۳۶ بیا لابان د خپلې رمې سره د حضرت یعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لاړ او حضرت یعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

۳۷ حضرت یعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې څانګې راواخیستلې او د هغوی څخه یې پوستکې لېرې کړل او سپینې سپینې لیکې په کې راښکاره شوې. ۳۸ نو هغه دا سپینې شوې څانګې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په اخورونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې نو یو د بل سره به جوړه کېدلې. ۳۹ او د څانګو په مخ کې به یو د بله سره یوځای کېدلې او خطداره یا برګ او خالداره بچې به یې زېږول.

۴۰ حضرت یعقوب پسونه او مېږې د وزو څخه جدا کړل او د هغو مخونه یې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حیواناتو خواته کړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه یې د لابان د رمو څخه جدا کړلې.

۴۱ نو کله به چې قوي ښځینه حیوانات د نرو حیواناتو سره یوځای کېدل نو حضرت یعقوب به د اوبو په اخورونو کې د حیواناتو مخې ته هغه څانګې اېښودلې چې د څانګو په منځ کې یو د بله سره یوځای شي. ۴۲ خو که حیوانات به کمزوري وو نو څانګې به یې هلته نه اېښودلې. نو کمزوري به د لابان او قوي به د حضرت یعقوب شول. ۴۳ په دې ډول حضرت یعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وینځو، غلامانو، اوښانو او خرو خاوند شو.

حضرت یعقوب د لابان څخه تېښتې

۳۱ ۱ حضرت یعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ویلې دي چې <هرڅه چې زمونږ د پلار سره وو هغه یعقوب واخیستل او دا ټوله شتمني یې زمونږ د پلار د شتمنۍ څخه په لاس راوړه.> ۲ هغه ولیدل چې د لابان رویه د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه ده. ۳ بیا خدای پاک حضرت یعقوب ته وفرمایل: <بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل یم.>

۴ نو حضرت یعقوب راحیل او لیې ته خبر ولېږه چې صحرا ته یعنې هغه ځای ته راشي چې د هغه رمې په کې وې. ۵ حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <زه وینم چې ستاسو د پلار رویه زما سره د پخوا په شان دوستانه نه ده، مګر زما د پلار خدای زما سره مل دی. ۶ تاسې دواړه پوهېږئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړی دی. ۷ سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټګي کړې ده او لس ځله یې زما مزدوري بدله کړه، مګر خدای پاک هغه پرېنښود چې ماته زیان راورسوي. ۸ کله چې به لابان وویل: خالداره دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچې زېږول. او چې کله به یې وویل: خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچې زېږول. ۹ نو خدای پاک ستاسو د پلار څخه رمې واخیستلې او ماته یې راکړې.

۱۰ د بچیو د زېږولو په موسم کې ما یو ځلې خوب ولیده. سترګې مې پورته کړې او ومې لیدل هغه وزان چې د وزو سره جوړه کېدل خطداره او خالداره وو. ۱۱ د خدای پاک فرښتې په خوب کې راته وفرمایل: ای یعقوبه! ما ځواب ورکړ: زه حاضر یم. ۱۲ هغه وفرمایل: سترګې پورته کړه او وګوره. هغه ټول وزان چې د وزو سره جوړه کیږي ټول خالداره او خطداره دي، ځکه هرڅه چې لابان تا سره کړي دي هغه مې لیدلي دي. ۱۳ زه هماغه خدای یم چې په بیت ئیل کې تاته درښکاره شوم. په هغه ځای کې چې تا په هغې تیږې باندې د زیتون تېل واچول او زما دپاره دې نذر ورکړ. نو اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پیدا شوی یې.>

۱۴ راحیل او لیه حضرت یعقوب ته په ځواب کې وویل: <مونږ ته د خپل پلار څخه هیڅ شی په میراث کې راپاتې نه دی. ۱۵ هغه زمونږ سره د پردیو په شان رویه کوي. هغه مونږ خرڅې کړې یو او هغه پیسې چې زمونږ دپاره هغه ته ورکړل شوې وې ټولې یې خوړلې دي. ۱۶ هغه ټول دولت چې خدای پاک زمونږ د پلار څخه اخیستی دی هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دی. نو هرڅه چې خدای پاک درته فرمایلي دي هماغسې وکړه.>

۱۷ نو حضرت یعقوب خپل اولادونه او خپلې ښځې په اوښانو باندې سپرې کړې. ۱۸ هغه خپل ټول حیوانات مخکې کړل او هغه څه چې په بین النهرین کې یې ګټلي وو ټول واخیستل ترڅو خپل پلار حضرت اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ لاړ شي. ۱۹ په هغه وخت کې چې لابان د خپلو پسونو د سکولولو دپاره تللی ؤ، راحیل د خپل پلار د کورنی بتان غلا کړل. ۲۰ حضرت یعقوب لابان وغولاوه ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نیت لري. ۲۱ هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنی سیمې په لور روان شول.

لابان حضرت یعقوب تعقیبوي

۲۲ په دریمه ورځ لابان ته خبر ورسېد چې حضرت یعقوب تښتېدلی دی. ۲۳ هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې لاره
ووهله او د جلعاد په غرنی سیمه کې هغه ته ورورسېد. ۲۴ مګر خدای پاک د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: <پام کوه چې
یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووایې او نه بد.> ۲۵ حضرت یعقوب د جلعاد په غرنی سیمه کې خپلې خېمې ودرولې وې چې لابان ورورسېد او لابان
هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خېمې ودرولې.

۲۶ لابان حضرت یعقوب ته وویل: <څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او زما لورګانې دې د جنګي بندیانو په شان بوتللې. ۲۷ ولې دې زه وغولولم او په پټه
وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشالۍ او په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت کړي وای. ۲۸ زه دې پرېنښودم چې خپل
لمسیان او لورګانې ښکل کړم او خدای پامانې ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. ۲۹ زه دا توان لرم چې زیان دروروسوم، مګر ستا د پلار خدای تېره شپه
ماته وویل چې پام کوه چې حضرت یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووایې او نه بد. ۳۰ اوس ته روان یې ځکه چې تا دا ارمان درلود چې بېرته د خپل
پلار کور ته لاړ شې، نو زما بتان دې ولې غلا کړي دي؟>

۳۱ حضرت یعقوب لابان ته په ځواب کې وفرمایل: <زه ووېرېدم ځکه چې ما فکر وکړ چې خپلې لورګانې به په زور زما څخه واخلې. ۳۲ خو که د
هرچا سره دې خپل بتان پیدا کړل، هغه دې ووژل شي. زمونږ د خپلوانو په مخکې وګوره. که چېرې ستا کوم شی زمونږ سره وي، خپل ځان ته یې واخله.>
مګر حضرت یعقوب په دې باندې نه پوهېده چې راحیل هغه بتان غلا کړي وو.

۳۳ نو لابان د حضرت یعقوب خېمې ته ننوت او هغه یې ولټوله. بیا د لیه خېمې ته او د دواړو وینځو خېمو ته ننوت او هیڅ یې پیدا نه کړل. بیا هغه د راحیل
خېمې ته ننوت. ۳۴ راحیل بتان د اوښ د زین لاندې ایښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله، هیڅ یې ونه موندل. ۳۵ راحیل خپل پلار ته
وویل: <پلاره، خفه نه شې. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی ځکه چې په ما باندې میاشتینی ناروغي راغلې ده.> لابان خېمه ولټوله خو بتان یې پیدا نه کړل.

۳۶ حضرت یعقوب په قهر شو او د لابان سره یې شخړه وکړه او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: <ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې
یې؟ ۳۷ اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته یې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخ کې کېږده او پرېږده چې
هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو څخه کوم یو په حقه دی. ۳۸ شل کاله کېږي چې زه ستا سره وم. ستا مېږو او وزو بچي زیان نه کړل او ستا د رمو
څخه مې یو پسه هم نه دی خوړلی. ۳۹ هغه حیوانات چې وحشي ځناورو به داړلي وو، هغه مې تاته نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپله ګاللی دی او
هغه چې د ورځې یا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بیه به دې زما څخه غوښتله. ۴۰ دا زما حال ؤ چې د ورځې په ګرمی او د شپې په یخنی کې به ځورېدلم
او خوب مې نه شو کولی. ۴۱ په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. څوارلس کاله مې ستا د لورګانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د
رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. ۴۲ که چېرې زما د نیکونو خدای، د حضرت ابراهیم او د حضرت اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه
به دې په یقین سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای پاک زما سختی او د لاسونو خواري ولیدله او تېره شپه یې ملامته کړې.>

د حضرت یعقوب او لابان ترمنځ تړون

۴۳ لابان حضرت یعقوب ته ځواب ورکړ: <دا ښځې زما لورګانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وینې
زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورګانې او د هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. ۴۴ زه تیار یم چې ستا سره یو تړون وکړم. راځئ چې د تیږو یوه ډېری جوړه
کړو چې مونږ ته به زمونږ تړون رایادوي.>

۴۵ نو حضرت یعقوب تیږه راواخیستله او هغه یې د یادګار په توګه ودروله. ۴۶ هغه خپلو خپلوانو ته وفرمایل چې تیږې راټولې کړي. نو هغوی تیږې
راواخیستې او ډېری یې کړې. بیا حضرت یعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډۍ وخوړله. ۴۷ لابان په هغه باندې یجر سهدوتا نوم کېښود.
مګر حضرت یعقوب هغه د جلعید په نوم یاد کړ. ۴۸ لابان وویل: <دا د تیږو ډېری به زمونږ دواړو دپاره یو یادګار وي.> په دې خاطر هغه د جلعید په نوم
یاده شوه. ۴۹ همدارنګه هغه د مصفه په نوم هم یاده شوه ځکه چې لابان وویل: <کله چې مونږ یو د بل څخه جدا شو، نو څښتن دې زمونږ دواړو ناظر
اوسي. ۵۰ که ته زما د لورګانو سره بده رویه وکړې او یا نورې ښځې وکړې، حتی که زه له دې څخه خبر هم نه شم یاد ساته چې خدای پاک زما او ستا

ترمنځ شاهد دی.>

(۵۱) همدارنګه لابان حضرت يعقوب ته وويل: <دا هغه ډېرى او هغه يادګاري تيږه ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. (۵۲) دا ډېرى او دا تيږه دواړه زمونږ دپاره د يادګار په توګه دي. زه به د دې ډېرى څخه ستا خواته نه درتېرېږم چې حمله دربانديې وکړم او ته به د دې ډېرى او د دې تيږې څخه نه راتېرېږې چې حمله رابانديې وکړې. (۵۳) د حضرت ابراهيم او د ناحور خداى به زمونږ ترمنځ قضاوت کوي.> بيا حضرت يعقوب د هغه خداى په نوم چې د هغه پلار حضرت اسحاق ورته عبادت کاوه، سخت قسم وخوړ چې په دې وعدې باندې به ودرېږي. (۵۴) حضرت يعقوب هلته په هغې غرنى سيمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان يې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوى هلته شپه تېره کړه. (۵۵) لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسيان او لورګانې يې ښکل کړل، خداى پاماني يې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

حضرت يعقوب د عيسو سره د مخامخ کېدو دپاره تيارى نيسي

۳۲ (۱) حضرت يعقوب هم په خپله مخه لاړ او د خداى پاک فرښتې ورسره مخامخ شوې. (۲) کله چې حضرت يعقوب هغوى وليدلې ويې فرمايل: <دا د خداى پاک کمپ دى.> نو د هغه ځاى نوم يې محنايم کېښود.

(۳) حضرت يعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عيسو ته د ادوم خاورې ته استازي ولېږل. (۴) هغوى ته يې وفرمايل: <زما بادار عيسو ته ووايئ چې ستا غلام يعقوب داسې وايي: زه د لابان سره اوسېدم او تر اوسه پورې هلته پاتې وم. (۵) زه د پادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وينځو خاوند شوى يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پيغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړې.>

(۶) کله چې استازي بېرته حضرت يعقوب ته راستانه شول، هغوى وويل: <ستا ورور عيسو ته لاړو او هغه د څلورسوه نفرو سره ستا د ليدلو دپاره راروان دى.> (۷) نو حضرت يعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوښان په دوه ډلو باندې ووېشل. (۸) هغه فکر وکړ: <که چېرې عيسو په اولنى ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولى شي چې وتښتي.>

(۹) بيا حضرت يعقوب دعا وکړه: <اى زما د پلار حضرت ابراهيم خدايه او زما د پلار حضرت اسحاق خدايه، اى څښتنه چې ماته دې وفرمايل: خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لاړ شه، زه به تا خوشبخته کړم. (۱۰) زه د هغو ټولو مهربانيو او وفاداريو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله چې زه د اردن د سيند څخه تېرېدم، نو زما سره يوازې يوه امسا وه. او اوس زه د دوو لويو ډلو خاوند يم. (۱۱) اوس تاته سوال کوم چې ما د خپل ورور عيسو له لاسه وژغوره، ځکه زه وېرېږم چې هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به له ښځو او ماشومانو سره له منځه يوسي. (۱۲) بلکه هغه وعده رايادة کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به ښه کوې او زما اولاده به د درياب د شګو په شان داسې زياتوې چې ونه شمېرل شي.>

(۱۳) هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې يې درلودل د هغو څخه يې د خپل ورور عيسو دپاره سوغات انتخاب کړ: (۱۴) دوه سوه وزې او شل وزان، دوه سوه مېږې او شل پسونه، (۱۵) دېرش اوښې د هغو د بچيو سره، څلوېښت غواګانې او لس غوايان، شل خرې او لس خره. (۱۶) هغوى يې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته يې وسپارل او هغوى ته يې وفرمايل: <زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله پرېږدئ.> (۱۷) حضرت يعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ: <څه وخت چې زما ورور عيسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دى؟ تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حيوانات د چا دي؟ (۱۸) بايد ووايې: دا ستا د غلام يعقوب دي او هغه يې د سوغات په توګه خپل بادار عيسو دپاره لېږلي دي او په خپله يعقوب هم زمونږ پسې راروان دى.> (۱۹) همدارنګه هغه دوهم، دريم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: <څه وخت چې د عيسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وايئ.
(۲۰) خامخا ووايئ چې ستا غلام يعقوب زمونږ پسې راروان دى.> ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسيله به چې مخکې مې لېږلي دي د هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم کېداى شي چې هغه ما وبخښي. (۲۱) نو د حضرت يعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لاړل خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

حضرت يعقوب په فنيئيل کې غېږه نيسي

(۲۲) په هماغه شپه حضرت يعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه وينځې او خپل يوولس زامن يې واخيستل او د يبوق د سيند په ګودر باندې پورې وتل.
(۲۳) وروسته له دې چې هغوى يې د سيند څخه پورې ويستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېږله. (۲۴) نو حضرت يعقوب يوازې پاتې شو او يو نفر راغى او

د هغه سره يې د سهار تر رڼايي پوري غېږه ونيوله. ۲۵ نو کله چي هغه نفر وليدل چي په حضرت يعقوب باندي برى نه شي موندلی، نو د حضرت يعقوب په
ورون باندي يې ګوزار وکړ او د هغه ورون له بنده وخوت. ۲۶ نو بيا هغه سړي وويل: <ما پرېږده چي لاړ شم ځکه چي لمر په راختلو دی.>

ليکن حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ترڅو چي ماته برکت رانه کړې تا نه پرېږدم چي لاړ شې.>

۲۷ هغه نفر د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ستا نوم څه دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <يعقوب.>

۲۸ هغه نفر وويل: <له دې وروسته به نور ستا نوم يعقوب نه وي، بلکه اسراييل به وي، ځکه چي تا د خدای او انسان سره غېږه ونيوله او بريالی شوې.>

۲۹ حضرت يعقوب وفرمايل: <خپل نوم دې ماته ووايه.>

مګر هغه ځواب ورکړ: <ولې زما د نوم پوښتنه کوې؟> نو په هغه ځای کې يې حضرت يعقوب ته برکت ورکړ.

۳۰ نو حضرت يعقوب وفرمايل: <خدای پاک مې مخامخ وليد او لا تر اوسه هم ژوندی پاتې يم.> نو حضرت يعقوب هغه ځای د فنيئيل په نوم ياد کړ. ۳۱
د لمرخاته په وخت کې هغه د فنيئيل څخه تېر شو او د خپل ورانه په سبب يې ګوډ، ګوډ تګ کاوه. ۳۲ په همدې خاطر اسراييليان تر نن ورځې پوري هغه
پله چي د ورون د بنده پوري نښتې ده نه خوري، ځکه چي د حضرت يعقوب د ورانه همدې برخې ګوزار خوړلی ؤ.

حضرت يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

۳۳ ۱ حضرت يعقوب وليدل چي عيسو د خپلو څلورسوه نفرو سره راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه وينځو باندي تقسيم کړل.
۲ وينځې او د هغوی اولادونه يې مخکې کړل. ليه او د هغې اولادونه يې وروسته کړل او راحيل او حضرت يوسف يې شاته کړل. ۳ په خپله حضرت
يعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. خنګه چي خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځله يې ورته سجده وکړه. ۴ مګر عيسو په منډه د حضرت يعقوب هرکلي
ته راغی او هغه يې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه يې د هغه د غاړې څخه راتاو کړل او ښکل يې کړ او دواړو وژړل. ۵ بيا عيسو شاوخوا وکتل او ښځې او
ماشومان يې وليدل. هغه پوښتنه وکړه: <دا درسره څوک دي؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <دا زما اولادونه دي چي خدای پاک په خپل فضل ماته راکړي دي.> ۶ بيا وينځې د خپلو اولادونو سره راغلې او د احترام
په خاطر يې خپل سرونه ټيټ کړل. ۷ بيا ليه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته حضرت يوسف او راحيل راغلل او ټولو خپل سرونه د احترام
په خاطر ټيټ کړل.

۸ عيسو پوښتنه وکړه: <دا ټول حيوانات چي ماته دې رالېږلي دي د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ای باداره، دا د دې دپاره دي چي تاسو راباندې مهرباني وکړئ.>

۹ مګر عيسو وويل: <ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. تا سره چي هرڅه دي خپل ځان ته يې وساته.>

۱۰ حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <نه! که په ما باندې مهربانه شوی يې نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چي ستا د مخ ليدل زما دپاره لکه د خدای پاک د مخ
د ليدلو په شان دي، په دې خاطر چي زه دې په مهرباني سره قبول کړم. ۱۱ نو د مهرباني له مخې دا سوغاتونه چي ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه
چي خدای پاک په ما باندې فضل کړی دی او هرڅه ته چي زه اړتيا لرم هغه ټول يې ماته راکړي دي.> حضرت يعقوب دومره ټينګار وکړ تر هغې چي عيسو
هغه قبول کړل.

۱۲ عيسو وويل: <راځئ چي لاړ شو. زه به تاسو بدرګه کړم.>

۱۳ مګر حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: <زما بادار پوهیږي چې اولادونه مې کمزوري دي او زه باید په دې میږو او غواګانو باندې چې لنګې دي پام وکړم. که چیرې هغه په یوه ورځ کې سختې وزغلولی شي، نو ټول حیوانات به مړه شي. ۱۴ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حیواناتو په قدم درځم ترڅو د خپل بادار سره په ادوم کې یوځای شم.>

۱۵ عیسو وویل: <نو بیا اجازه راکړه چې د خپلو نفرو څخه یو څو تنه ستا سره پریږدم.>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <د دې حاجت نشته، ځکه زه یوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.> ۱۶ په هماغه ورځ عیسو په خپله لاره روان شو او بیرته ادوم ته ستون شو. ۱۷ مګر حضرت یعقوب سوکوت ته لاړ او هلته یې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حیواناتو دپاره یې خیرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم یاد کړای شو.

۱۸ نو حضرت یعقوب د بین النهرین څخه په سلامتی سره د شکیم ښار ته چې په کنعان کې دی راغی او ښار ته نږدې یې په یو ځای کې خېمې ودرولې. ۱۹ هغه ځمکه چې په هغې کې یې خېمې ودرولې وې، هغه یې د شکیم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپینو زرو په سلو سکو واخیستله. ۲۰ هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه یې د ایل الوهي اسراییل په نوم یاد کړ.

د دینه بې عزته کېدل

۳۴ ۱ یوه ورځ د حضرت یعقوب او لیه لور دینه د ځینو کنعاني ښځو د لیدلو دپاره لاړه. ۲ حوي حمور د هغې سیمې مشر ؤ. د هغه زوی شکیم دینه ولیدله، هغه یې راونیوله او بې عزته یې کړه. ۳ د هغه زړه د حضرت یعقوب لور دینه یووړ او په هغې باندې مین شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاس ته راوړي. ۴ شکیم خپل پلار حمور ته وویل: <دا نجلی ماته وکړه.>

۵ حضرت یعقوب خبر شو چې د هغه لور دینه بې عزته شوې ده. مګر څرنګه چې د هغه زامن د خپلو پادو سره په صحرا کې وو، نو د هغوی تر راتللو پورې یې هیڅ ونه کړل. ۶ د شکیم پلار حمور راغی چې د حضرت یعقوب سره خبرې وکړي. ۷ د حضرت یعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنګه چې هغوی واوریدل چې څه پیښه شوې ده نو ډېر خواشیني او سخت په قهر شول ځکه چې شکیم داسې کار کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د حضرت یعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسراییلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. ۸ حمور هغه ته وویل: <زما زوی شکیم ستا په لور باندې مین شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. ۹ زمونږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورګانې مونږ ته راکړئ او زمونږ لورګانې خپلو ځانونو ته وکړئ. ۱۰ تاسو کولی شئ چې دلته په دې وطن کې زمونږ سره واوسیږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جایداد خاوندان شئ.>

۱۱ بیا شکیم د دینه پلار او ورونو ته وویل: <په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به یې درکړم. ۱۲ ماته وواياست چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زیات مهر چې غواړئ هم هغه شان یې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به یې درکړم. یوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.>

۱۳ د حضرت یعقوب زامنو د شکیم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دینه یې بې عزته کړې وه. ۱۴ هغوی ته یې وویل: <مونږ داسې کار نه شو کولی. مونږ نه شو کولی خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت شوی نه وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. ۱۵ مونږ په یو شرط ستاسو سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارینه دې زمونږ په شان سنت شي. ۱۶ هغه وخت به خپلې لورګانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورګانې به خپلو ځانونو ته وکړو او ستاسو سره به یوځای واوسیږو او یو قوم به شو. ۱۷ مګر که چیرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شئ، مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.>

۱۸ دا شرط حمور او د هغه زوی شکیم ته مناسب ښکاره شو. ۱۹ هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ ځکه چې هغه د حضرت یعقوب په لور باندې مین ؤ. هغه د خپل پلار په کورنۍ کې تر ټولو عزتمن سړی ؤ.

۲۰ حمور او د هغه زوی شکیم د ښار دروازې ته چې د غونډې ځای ؤ لاړل او د ښار د خلکو سره یې خبرې وکړې. ۲۱ هغوی وویل: <دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره کې واوسیږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه ده. مونږ کولی شو چې د دوی د لورګانو سره

ودونه وکړو او دوی کولی شي چي زمونږ د لورګانو سره ودونه وکړي. (۲۲) نو هغوی زمونږ سره یوازې په دې شرط جوړه کوي چي زمونږ سره واوسیږي او
راسره یو قوم شي، چي زمونږ ټول نارینه د دوی په شان سنت شي. (۲۳) آیا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او د هغوی نور شیان به زمونږ نه شي؟ نو
راځئ چي د دوی سره موافقه وکړو چي زمونږ سره واوسیږي.> (۲۴) ټولو ښاریانو د حمور او د هغه د زوی شکیم وړاندیز قبول کړ او د ښار ټول نارینه سنت
شول.

(۲۵) په دریمه ورځ چي ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد کې وو، د حضرت یعقوب دوه زامنو یعني د دینه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې
واخیستلې او بې له دې چي څوک ورباندې پوه شي ښار ته ننوتل او ټول نارینه یې ووژل، (۲۶) چي په هغو کې حمور او د هغه زوی شکیم هم شامل وو.
هغوی دینه د شکیم د کور څخه واخیستله او لاړل. (۲۷) د حضرت یعقوب نور زامن په مړو باندې راوختل او ښار یې لوټ کړ، ځکه چي د هغوی خور هلته
بې عزته شوې وه. (۲۸) د هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چي په ښار او پټیو کې وو، هغه یې واخیستل. (۲۹) د هغوی ټوله شتمني یې واخیستله او
اولادونه او ښځې یې اسیران کړل او هرڅه چي په کورونو کې وو هغه یې لوټ کړل.

(۳۰) حضرت یعقوب شمعون او لاوي ته وفرمایل: <تاسو زه د تکلیف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانیان، فرزیان او همدارنګه د دې خاورې نور اوسېدونکي
زما څخه کرکه کوي. زه ډېر نفر نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد سره راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنی به له منځه لاړه شي.>

(۳۱) مګر هغوی ځواب ورکړ: <آیا دا لازمه وه چي هغه دې زمونږ د خور سره د یوې فاحشې په شان رویه وکړي؟>

حضرت یعقوب بیت ئیل ته راستنیږي

۳۵

(۱) خدای پاک حضرت یعقوب ته وفرمایل: <پاڅه او بیت ئیل ته لاړ شه او هلته اوسېږه. ما یعني خپل خدای ته چي تاته په هغه وخت کې چي د
خپل ورور عیسو څخه تېښتېدلې ښکاره شو، د قربانی ځای جوړ کړه.>

(۲) نو حضرت یعقوب خپلې کورنی او هغو ټولو خلکو ته چي د هغه سره وو وفرمایل: <هغه بتان چي ستاسو سره دي هغه لېرې وغورزوئ. خپل ځانونه
پاک کړئ او پاک کالي واغوندئ. (۳) راځئ چي بیت ئیل ته لاړ شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانی ځای جوړ کړو چي زما سره یې د سختی په وخت
کې مرسته کړې وه او هرچېرته چي زه تللی یم زما سره مل و.> (۴) نو هغوی ټول بتان او همدارنګه هغه غوږوالی چي د هغوی په غوږونو کې وې حضرت
یعقوب ته ورکړې او حضرت یعقوب هغه په شکیم کې د څېړی د ونې لاندې ښخ کړل.

(۵) هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای پاک وېره راغله. نو ځکه هیچا هغوی تعقیب نه کړل. (۶) حضرت یعقوب د خپلو ټولو خلکو
سره لوز ته چي بیت ئیل دی او د کنعان په خاوره کې دی راغی. (۷) هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه ځای یې د بیت ئیل د خدای په نوم یاد کړ،
ځکه په هغه ځای کې چي کله حضرت یعقوب د خپل ورور عیسو څخه تښتېده، خدای پاک خپل ځان هغه ته ښکاره کړی و. (۸) د ربکا دایي دبوره مړه
شوه او د بیت ئیل څخه ښکته د څېړی د ونې لاندې یې ښخه کړه. نو هغه د ژړا د څېړی د ونې په نوم یاده شوه.

(۹) کله چي حضرت یعقوب د بین النهرین څخه بېرته راستون شو، نو خدای پاک یو ځل بیا هغه ته ښکاره شو او برکت یې ورته ورکړ. (۱۰) خدای پاک هغه
ته وفرمایل: <ستا نوم یعقوب دی. مګر له دې وروسته دې ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه ستا نوم دې اسراییل وي.> نو د هغه نوم یې اسراییل کېښود. (۱۱)
خدای پاک هغه ته وفرمایل: <زه مطلق قادر خدای یم، د زیاتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پیدا شي او ستا د نسل څخه به پادشاهان پیدا شي.
(۱۲) هغه ځمکه چي ابراهیم او اسحاق ته مې ورکړې ده تاته او ستا څخه وروسته به یې ستا اولادې ته ورکړم.> (۱۳) نو خدای پاک له هغه ځای څخه چي
د هغه سره یې خبرې وکړې پورته وخوت. (۱۴) حضرت یعقوب په هغه ځای کې چي خدای پاک ورسره خبرې کړې وې یوه یادګاري تیږه ودروله او په هغې
باندې یې د څښلو نذرانه او د زیتون تېل واچول. (۱۵) حضرت یعقوب د هغه ځای نوم چي هلته خدای پاک ورسره خبرې کړې وې، بیت ئیل کېښود.

د راحیل مړینه

(۱۶) نو بیا هغوی د بیت ئیل څخه کډه وکړه. افراتې ته یو څه فاصله پاتې وه چي د راحیل د ماشوم د زېږولو وخت راورسېد او د هغې تکلیف زیات شو. (۱۷)
څرنګه چي د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکلیف کې وه، نو د هغې دایي ورته وویل: <راحیل، مه وېرېږه دا دې بل زوی دی.> (۱۸) مګر

هغه د مړينې په حال کې وه او د ساه وركولو په وخت کې يې د هغه نوم بن اوني وباله.

(۱۹) نو راحيل مړه شوه او هغه يې د افراتې لارې ته نږدې چې اوس د بيت لحم په نوم يادېږي ښخه کړه. (۲۰) حضرت يعقوب د هغې په قبر باندې يادګاري تيږه ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحيل د قبر نښه ده. (۲۱) نو حضرت يعقوب بيا کډه وکړه او د عيدر د برج بلې خواته يې خپلې خېمې ودرولې.

د حضرت يعقوب زامن

(اول تواريخ ۲: ۱ – ۲)

(۲۲) هغه وخت چې حضرت يعقوب په هغې سيمه کې اوسېده، روبين لاړ او د خپل پلار د وينځې بلهې سره يې زنا وکړه او حضرت يعقوب د دې څخه خبر شو.

حضرت يعقوب دولس زامن درلودل. (۲۳) د ليه زامن: روبين د حضرت يعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، يهودا، يساکار او زبولون. (۲۴) د راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. (۲۵) د راحيل د وينځې بلهه زامن: دان او نفتالي. (۲۶) د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د حضرت يعقوب زامن وو چې په بين النهرين کې زېږېدلي وو.

د حضرت اسحاق وفات کېدل

(۲۷) حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته چې قريه اربع (حبرون) ته نږدې په ممرې کې ؤ يعنې هغه ځای ته چې حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق په کې اوسېدل راغی. (۲۸) حضرت اسحاق يوسلو اتيا کاله ژوند وکړ. (۲۹) هغه په پاخه عمر کې وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. د هغه زامنو عيسو او حضرت يعقوب هغه ښخ کړ.

د عيسو اولاده

(اول تواريخ ۱: ۳۴ – ۳۷)

۳۶ (۱) دا د عيسو اولاده ده (عيسو د ادوم په نوم هم يادېده.) (۲) عيسو د کنعاني ښځو سره ودونه وکړل: عاده د حيتي ايلون لور، اهوليبامه چې د عنا لور او د حوي صبعون لمسی وه (۳) او بسمه چې د حضرت اسماعيل لور او د نبايوت خور وه. (۴) عاده اليفاز او بسمې رعوئيل وزېږاوه. (۵) اهوليبامه يعوش، يعلام او قورح وزېږول. دا د عيسو زامن وو چې په کنعان کې زېږېدلي وو.

(۶) عيسو خپلې ښځې، زامن، لورګانې او د خپلې کورنۍ ټول خلک او همدارنګه خپلې ټولې رمې او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې لاس ته راوړې وو واخيستل او د خپل ورور حضرت يعقوب څخه لرې څه لېرې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. (۷) هغه لاړ ځکه هغه ځمکه چې حضرت يعقوب او هغه په کې اوسېدل دومره پراخه نه وه چې دواړه سره يوځای واوسيږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او پادې درلودلې. (۸) نو عيسو د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

(۹) دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. (۱۰) د عيسو د زامنو نومونه دا دي: اليفاز د عيسو د ښځې عاده زوی او رعوئيل د عيسو د ښځې بسمې زوی. (۱۱) د اليفاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. (۱۲) تمناع د عيسو د زوی اليفاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د ښځې عادې لمسيان وو. (۱۳) د رعوئيل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د ښځې بسمې لمسيان وو.

(۱۴) اهوليبامه د عنا لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

(۱۵) د عيسو په اولادې کې دغه قبيلوي مشران وو: د عيسو د مشر زوی اليفاز زامن: تيمان، اومار، صفو، قناز، (۱۶) قورح، جعتام او عماليق. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د اليفاز د اولادې څخه دي او دوی د عادې لمسيان وو.

(۱۷) د عيسو د زوی رعوئيل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د رعوئيل د اولادې څخه دي. دا د عيسو د ښځې

بسمې لمسیان وو.

۱۸ د عیسو د ښځې اهولیبامه زامن: یعوش، یعلام او قورح. دا هغه قبیلوي مشران وو چې د عنا د لور یعنې د عیسو د ښځې اهولیبامه د اولادې څخه دي.
۱۹ دا ټولې قبیلې د عیسو د اولادې څخه وې.

د سعیر اولاده

(اول تواریخ ۱: ۳۸ – ۴۲)

۲۰ دا د سعیر حوري زامن وو چې په هغې سیمه کې اوسېدل: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۲۱ دیشون، ایصر او دیشان. دا په ادوم کې د سعیر زامن او د حوریانو مشران وو.

۲۲ د لوطان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوطان خور وه.)

۲۳ د شوبال زامن: علوان، مناحت، عیبال، شفو او اونام.

۲۴ د صبعون زامن: ایه او عنا. (دا هماغه عنا دی، کله چې هغه د خپل پلار صبعون خره څرول، نو په دښته کې یې د تودو اوبو چینې موندلې.) ۲۵ د عنا اولادونه: دیشون او اهولیبامه د عنا لور. ۲۶ د دیشون زامن: حمدان، اشبان، یتران او کران.

۲۷ د ایصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ۲۸ د دیشان زامن: عوص او اران.

۲۹ دا د حوریانو مشران وو: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۳۰ دیشون، ایصر او دیشان. دا د حوریانو قبیلې وې چې د ادوم په خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پادشاهان

(اول تواریخ ۱: ۴۳ – ۵۴)

۳۱-۳۹له دې څخه مخکې چې په اسراییلو باندې پادشاهي نه وه کړې چې دغو پادشاهانو د ادوم په هېواد باندې پادشاهي وکړه:

- بالع د بعور زوی چې د دینهابه څخه ؤ.
- یوباب د زارح زوی چې د بصرې څخه ؤ.
- حوشام چې د تیمان د هېواد څخه ؤ.
- حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه مدیانیانو ته د موآب په خاوره کې په جګړه کې ماتې ورکړه.)
- سمله چې د مسریقه څخه ؤ.
- شائول چې د رحوبوت د ښار څخه ؤ او دا ښار د سیند په غاړه پروت دی.
- بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.
- حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د ښځې نوم مهیطبئیل ؤ چې د مطرد لور وه او د میذهب لمسی وه.)

۴۰-۴۳دا د هغو قبیلوي مشرانو نومونه دي چې د عیسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، یتیت، اهولیبامه، ایله، فینون، قناز، تیمان، مبصار، مجدیئیل او عیرام. هغه سیمه چې دا هره قبیله په کې اوسېدله، د هماغې قبیلې په نوم یادېدله.

د حضرت یوسف خوبونه

۳۷ ۱ حضرت یعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی ؤ. ۲ دا د حضرت یعقوب د کورنۍ قصه ده.

حضرت یوسف اوولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره یې چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. حضرت یوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د خرابو کارونو څخه خبراوه.

(۳) حضرت یعقوب د حضرت یوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زیاته مینه کوله ځکه چې هغه ورته په زوړوالي کې پیدا شوی ؤ. د هغه دپاره یې ښکلې چپنه جوړه کړه چې اوږده لستوڼي یې درلودل. (۴) کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د حضرت یوسف سره د هغوی څخه زیاته مینه کوي، نو د حضرت یوسف څخه یې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه یې ورسره خبرې نه کولې.

(۵) یوه شپه حضرت یوسف خوب ولید او هغه یې خپلو ورونو ته بیان کړ، نو د هغوی کینه د حضرت یوسف سره نوره هم زیاته شوه. (۶) هغوی ته یې وفرمایل: <ما چې کوم خوب لیدلی دی هغه ته غوږ ونیسئ. (۷) مونږ په پټي کې د غلو دانو ګېډۍ تړلې او ناڅاپه زما ګېډۍ پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو ګېډۍ زما د ګېډۍ په شاوخوا باندې راټولې شوې او هغې ته یې سجده وکړه.>

(۸) د هغه ورونو پوښتنه وکړه: <آیا ته غواړې چې پادشاه شې او په مونږ باندې حکومت وکړې؟> نو د حضرت یوسف د خوبونو په سبب او د هغو شیانو له کبله چې د هغوی په باره کې یې وفرمایل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

(۹) بیا حضرت یوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته یې بیان کړ: <ما بل خوب ولیده چې په هغه کې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو ماته سجده کوله.>

(۱۰) هغه دا خوب خپل پلار ته هم بیان کړ. د هغه پلار هغه وراټه او ویې فرمایل: <دا څه قسم خوب دی چې تا لیدلی دی؟ آیا په رښتیا سره به زه، ستا مور او ستا ورونه تاته راځو او سجده به درته کوو؟> (۱۱) د حضرت یوسف ورونو د هغه سره کینه راواخیستله، مګر د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کې وساتله.

حضرت یوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅیږي

(۱۲) یوه ورځ د حضرت یوسف ورونه د رمو د څرولو دپاره شکیم ته لاړل. (۱۳) حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ستا ورونه شکیم ته نژدې رمې څروي. زه غواړم چې تا هغوی ته ورولېږم.>

هغه ځواب ورکړ: <ډېره ښه ده.>

(۱۴) د هغه پلار وویل: <لاړ شه او وګوره چې ستا ورونه روغ رمټ دي او رمې روغې جوړې دي که نه، ماته بېرته خبر راوړه.> نو هغه یې د حبرون له درې څخه ولېږه. حضرت یوسف شکیم ته ورسېده (۱۵) او په صحرا کې شاوخوا سرګردانه ګرځېده. یو سړي هغه ولیده او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <څه شی لټوې؟>

(۱۶) هغه ځواب ورکړ: <زه خپل ورونه لټوم. آیا ماته ویلی شې چې هغوی چېرته خپلې رمې څروي؟>

(۱۷) هغه سړي ځواب ورکړ: <هغوی پخوا له دې ځایه تللي دي. د هغوی څخه مې واورېدل چې ویل یې، راځئ چې دوتان ته ځو.> نو حضرت یوسف خپلو ورونو پسې لاړ او په دوتان کې یې هغوی پیدا کړل. (۱۸) هغوی حضرت یوسف له لېرې ولیده او مخکې له دې چې حضرت یوسف دوی ته ورورسیږي، هغوی ورته دسیسه جوړه کړه چې ویې وژني. (۱۹) هغوی یو او بل ته سره وویل: <هغه دی، خوب لیدونکی راروان دی. (۲۰) راځئ چې هغه ووژنو او په یو کوهي کې یې وغورزوو او وبه وایو چې هغه یو داړونکي ځناور وخوړ. بیا به وګورو چې د هغه خوبونه څنګه کیږي.>

(۲۱) کله چې روبین دا خبره واورېدله، هڅه یې وکړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص کړي، نو هغه وویل: <هغه به نه وژنو.> (۲۲) روبین هغوی ته وویل: <وینه مه تویوئ. هغه په دې کوهي کې چې دلته په دې دښته کې دی وغورزوئ، خو لاس ورته مه اچوئ.> هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې حضرت یوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته یې خپل پلار ته بوځي. (۲۳) نو کله چې حضرت یوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې چپنه چې اوږده لستوڼي یې درلودل وویستله. (۲۴) هغه یې ونیوه او په کوهي کې یې وغورزاوه. کوهی وچ ؤ او اوبه په کې نه وې.

۲۵ په هغه وخت کې چې دوی ډوډۍ خوړله، ناڅاپه یې ولیدل چې د اسماعیلیانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوښان په مسالو، ملهمو او کنډ باندې بار وو او روان وو چې هغه مصر ته یوسي. ۲۶ یهودا خپلو ورونو ته وویل: <د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه ګټه راورسیږي؟ ۲۷ راځئ چې هغه په اسماعیلیانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زیان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وینه او خپل هډوکی دی.> د هغه ورونه په دې رضا شول. ۲۸ نو کله چې سوداګران تیریدل، د هغه ورونو حضرت یوسف له کوهي څخه راوویست او هغه یې په اسماعیلیانو باندې په شل مثقاله سپینو زرو خرڅ کړ. هغوی حضرت یوسف مصر ته یوووړ.

۲۹ کله چې روبین بېرته کوهي ته راغی او ویې ولیدل چې حضرت یوسف هلته نشته، نو له غمه یې خپل کالي وشکول. ۳۰ هغه بېرته خپلو ورونو ته ورغی او ویې ویل: <هلک هلته نشته، څه وکړم؟>

۳۱ بیا هغوی یو وز حلال کړ او د حضرت یوسف چپنه یې د هغه په وینه کې غوټه کړه. ۳۲ هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته یوړله او ویې ویل: <دا مونږ موندله. وګوره چې دا ستا د زوی ده که نه.>

۳۳ حضرت یعقوب هغه وپېژندله او ویې فرمایل: <دا زما د زوی چپنه ده! کوم داړونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتیا سره یوسف ټوټې ټوټې شوی دی.> ۳۴ نو حضرت یعقوب له خفګانه خپل کالي وشکول. د ویر کالي یې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. ۳۵ د هغه ټول زامن او لورګانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، مګر هغه دا تسلي ونه منله او ویې فرمایل: <د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.> نو پلار یې د هغه دپاره وژړل.

۳۶ په هغه وخت کې سوداګرانو حضرت یوسف په مصر کې په فوطیفار باندې چې د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د ګارډ قوماندان ؤ خرڅ کړ.

یهودا او تامار

۳۸ ۱ داسې وشول چې په هغه وخت کې یهودا خپل ورونه پرېښودل او د حیره په نوم یو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه ؤ پاتې شو. ۲ هلته یهودا د شوعه په نوم د یو کنعاني د لور سره مخامخ شو. یهودا د هغې سره واده وکړ او ورسره یوځای شو. ۳ هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه او په هغه باندې یې عیر نوم کېښود. ۴ هغه بیا امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه. په هغه باندې یې اونان نوم کېښود. ۵ هغې بل زوی وزېږاوه او په هغه باندې یې شیله نوم کېښود. یهودا په کزیب کې ؤ چې هلک پیدا شو.

۶ یهودا خپل مشر زوی ته ښځه وکړه او د هغې نوم تامار ؤ. ۷ د عیر رویه د څښتن په نظر کې خرابه وه. نو څښتن هغه مړ کړ. ۸ هغه وخت یهودا د عیر ورور اونان ته وویل: <لاړ شه او د خپل ورور د کونډې سره یوځای شه او د مېړه د ورور په توګه دې خپل مسئولیت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.> ۹ مګر اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې ورېنداري سره څملاست، خپل ځان به یې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه یې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. ۱۰ څه چې هغه کول هغه د څښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو څښتن هغه هم وواژه. ۱۱ نو یهودا خپلې نږور تامار ته وویل: <د خپل پلار په کور کې د کونډې په توګه اوسېږه تر هغې پورې چې زما زوی شیله لوی شي.> ځکه هغه وېرېده چې شیله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاړه چې د خپل پلار په کور کې واوسیږي.

۱۲ څه موده وروسته د یهودا ښځه یعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو یهودا د خپل دوست حیره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولودل کېدل لاړ. ۱۳ کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تمنې ته روان دی، ۱۴ نو هغې خپل د کونډتوب کالي وویستل، خپل مخ یې په څادر کې پټ کړ او د عینایم په دروازه کې چې د تمنې په لاره کې وه کېښناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د یهودا کشر زوی غټ شوی ؤ، مګر یهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي.

۱۵ کله چې یهودا هغه ولیدله، په هغې یې د فاحشې ګمان وکړ، ځکه چې مخ یې پټ ؤ. ۱۶ هغه پوه نه شو چې هغه د ده نږور ده. هغه د لارې په غاړه باندې هغې ته ورغی او ویې ویل: <راشه، چې درسره څملم.>

هغې پوښتنه وکړه: <ماته به څه راکړې چې درسره څملم؟>

(۱۷) هغه وویل: <زه به د خپلې رمې څخه تاته یو سېرلی درولېږم.>

هغې پوښتنه وکړه: <تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د ضمانت په توګه پرېږدې؟>

(۱۸) هغه وویل: <څه شی درته د ضمانت په توګه درکړم؟>

هغې ځواب ورکړ: <مهر، د هغه مزی او دا امسا چې ستا په لاس کې ده.> نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره څملاست او تامار د هغه څخه امیدواره
شوه. (۱۹) تامار کور ته لاړه. خپل ځادر يې لېرې کړ او خپل د کونډتوب کالي يې واغوستل.

(۲۰) نو یهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سېرلی ورولېږه ترڅو د هغې ښځې څخه د ضمانت شیان بېرته واخلي. مګر هغه يې پیدا نه کړه. (۲۱) ده د
عنایم له خلکو څخه پوښتنه وکړه: <هغه فاحشه چې دلته په لاره کې ناسته وه چېرته ده؟>

هغوی وویل: <دلته هیڅ وخت فاحشه ښځه نه وه.>

(۲۲) هغه بېرته یهودا ته ورغی او ویې ویل: <ما هغه پیدا نه کړه. برسېره پردې د هغه ځای خلکو وویل: دلته هیڅ فاحشه ښځه نه وه.>

(۲۳) نو یهودا وویل: <پرېږده چې هغه شیان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلکو د خندا شو. دا دی ما هغې ته دغه سېرلی ورولېږه مګر تا هغه پیدا نه کړه.>

(۲۴) درې میاشتې پس یهودا ته خبر ورسېد: <ستا نږور تامار د یوې فاحشې په شان عمل کړی دی او هغه اوس امیدواره ده.>

یهودا وویل: <هغه بیرون راوباسئ او ویې سوزوئ چې مړه شي.>

(۲۵) چې څنګه یې هغه بیرون راوویستله، خپل خسر ته یې پیغام ورولېږه ویې ویل: <زه د هغه سړي څخه امیدواره شوې یم کوم چې د دې شیانو خاوند
دی.> هغې زیاته کړه: <وګوره. دا مهر، د هغه مزی او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.>

(۲۶) یهودا هغه وپېژندل او ویې ویل: <هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ کې ناکام شوم. ما باید هغه خپل زوی شیله ته واده کړې وای.> یهودا بیا د هغې سره یوځای نه شو.

(۲۷) کله چې د تامار د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، نو د هغې په ګېډه کې غبرګوني وو. (۲۸) د زېږولو په وخت کې د هغو څخه یو خپل لاس راوویست نو
دایي یو سور مزی واخیست او د هغه په مړوند باندې يې وتاړه او ویې ویل: <دا اول راووت.> (۲۹) خو کله چې هغه خپل لاس بېرته کش کړ د هغه ورور
راووت او هغې وویل: <ته څرنګه راووتلې!> او په هغه باندې يې فارص نوم کېښود. (۳۰) پس له هغې د هغه ورور چې په مړوند باندې يې سور مزی ؤ
راووت او هغه يې د زارح په نوم یاد کړ.

حضرت یوسف او د فوطیفار ښځه

۳۹ (۱) اسماعیلیانو حضرت یوسف مصر ته یووړ او په فوطیفار باندې يې خرڅ کړ چې نوموړی د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د ګارډ قوماندان
ؤ. (۲) څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او هغه يې بریالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. (۳) بادار يې ولیدل چې څښتن د حضرت
یوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. (۴) فوطیفار د هغه څخه خوشاله ؤ او هغه يې خپل شخصي نوکر ونیوه او هرڅه چې يې خپل کور
کې درلودل، ټول يې هغه ته وسپارل. (۵) د هماغه وخت څخه څښتن د حضرت یوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شیانو
باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. (۶) فوطیفار چې هرڅه درلودل هغه يې حضرت یوسف ته وسپارل چې ځارنه يې
وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هیڅ شي سره کار نه درلود.

حضرت یوسف ډېر ښایسته ؤ او ښکلی اندام یې درلود. (۷) څه موده وروسته د حضرت یوسف سره د فوطیفار د ښځې مینه پیدا شوه او ورته وېې ویل: <راشه، زما سره څمله.> (۸) مګر هغه انکار وکړ او هغې ته یې وفرمایل: <ګوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په باره کې هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته یم. هرڅه چې هغه یې لري ماته یې راسپارلي دي. (۹) زه په دې کور کې داسې اختیار لرم لکه څنګه چې هغه یې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه یې، نور هیڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بیا زه څنګه کولی شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای پاک په مقابل کې ګناه وکړم؟> (۱۰) که څه هم هغې به هره ورځ حضرت یوسف ته خبرې کولې، خو هغه له دې څخه انکار کاوه چې د هغې سره څملي او یا دې ورنژدې شي.

(۱۱) مګر یوه ورځ کله چې حضرت یوسف کور ته ننوت چې خپل کار وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هیڅ څوک نه ؤ. (۱۲) هغې حضرت یوسف له چپنې څخه ونیوه او ورته وېې ویل: <زما سره څمله.> مګر هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه دباندې وتښتېد. (۱۳) کله چې هغې ولیدل چې هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، (۱۴) نو د خپل کور نوکرانو ته یې غږ وکړ او وېې ویل: <ګورئ! دغه عبرانی سړی زما مېړه کور ته راوستی دی چې زمونږ بې عزتي وکړي. هغه زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي، مګر ما په لوړ اواز سره چیغې ووهلې. (۱۵) کله چې هغه زما چیغې واورېدلې، هغه وتښتېد او خپله چپنه یې زما سره پرېښودله.>

(۱۶) هغې د حضرت یوسف چپنه د ځان سره وساتله تر هغې پورې چې مېړه یې کور ته راغی. (۱۷) بیا هغې فوطیفار ته دا قصه بیان کړه: <هغه عبرانی غلام چې مونږ ته دې راوستی دی، زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي. (۱۸) مګر څنګه چې ما د مرستې دپاره چیغې ووهلې، خپله چپنه یې زما سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.>

(۱۹) کله چې د حضرت یوسف بادار دغه قصه واورېدله چې د هغه ښځې ورته بیان کړه، هغه د قهره سور شو. (۲۰) د حضرت یوسف بادار هغه ونیوه او په هغه زندان کې یې واچاوه چې د پادشاه بندیان به په کې ساتل کېدل او هغه هلته پاتې شو. (۲۱) مګر څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ. هغه ته یې برکت ورکړ، نو د زندان رئیس د هغه څخه خوشاله ؤ. (۲۲) هغه حضرت یوسف د نورو ټولو بندیانو مشر کړ او هغه ته یې د هغو ټولو کارونو مسئولیت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. (۲۳) د زندان رئیس د هغه څه په هکله چې حضرت یوسف ته سپارل شوي وو اندېښنه نه درلوده، ځکه چې څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

حضرت یوسف د بندیانو خوبونه تعبیروي

۴۰ (۱) څه موده وروسته د مصر د پادشاه یعنې فرعون د ساقیانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پادشاه په مقابل کې غلطي وشوه. (۲) فرعون په دې دواړو درباریانو باندې په قهر شو (۳) او هغوی یې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د ګارډ د قوماندان په کور کې ؤ یعنې په هماغه زندان کې چې حضرت یوسف په کې بندي ؤ. (۴) هغوی زیات وخت په زندان کې تېر کړ او د ګارډ قوماندان هغوی حضرت یوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

(۵) د ساقیانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو په یوه شپه دواړو خوب ولید او هر یو خوب خپله معنیٰ درلوده. (۶) کله چې سهار حضرت یوسف هغوی ته ورغی، ویې لیدل چې هغوی خفه وو. (۷) نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاسو نن ولې دومره خفه یئ؟>

(۸) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ دواړو خوبونه لیدلي دي، مګر څوک نشته چې هغه تعبیر کړي.>

حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <د خوبونو تعبیرول د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووایئ.>

(۹) نو د ساقیانو مشر خپل خوب حضرت یوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: <په خوب کې مې خپلې مخې ته د انګورو تاک ولید. (۱۰) په تاک کې درې څانګې وې. څنګه چې غوټۍ یې وکړې نو هغه وغوړېدلې او د انګورو وږي پاخه شول. (۱۱) د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انګور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېښل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.>

(۱۲) حضرت یوسف وفرمایل: <د هغه تعبیر دا دی: درې څانګې درې ورځې دي. (۱۳) په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او وبه دې بخښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنګه چې د هغه ساقي وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوې. (۱۴) خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په باره کې یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. (۱۵) ځکه چې زه د

عبرانيانو د وطن څخه په زور تښتول شوی يم او دلته مې هم هيڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.>

(١٦) کله چې د نانوايانو مشر وليدل چې ښه تعبير دی، نو حضرت يوسف ته يې وويل: <ما هم خوب وليده چې د ډوډيو درې ټوکرۍ مې په سر وې. (١٧) په پاسنۍ ټوکرۍ کې د فرعون دپاره هر قسم ډوډۍ وې او مرغانو به هغه د دې ټوکرۍ څخه خوړلې.>

(١٨) حضرت يوسف په ځواب کې وفرمايل: <د دې تعبير دا دی: درې ټوکرۍ درې ورځې دي. (١٩) په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وخوري.>

(٢٠) په دريمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کاليزه وه. هغه خپلو درباريانو ته مېلمستيا وکړه او د ساقيانو او نانوايانو مشران يې ازاد کړل او د خپلو درباريانو په مخکې يې حاضر کړل. (٢١) هغه د ساقيانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پياله يې يو ځل بيا د فرعون په لاس کې ورکړه. (٢٢) مګر د نانوايانو مشر يې په دار وځړاوه، لکه څنګه چې حضرت يوسف هغوی ته تعبير کړی ؤ. (٢٣) د ساقيانو مشر حضرت يوسف راياد نه کړ او هغه يې بېخي هېر کړ.

حضرت يوسف د فرعون خوبونه تعبيروي

٤١ (١) پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب وليده چې د نيل د سيند په غاړه ولاړ ؤ. (٢) ناڅاپه اووه ښې او چاغې غواګانې د سيند څخه راووتلې او په لوخو کې څرېدلې. (٣) د هغو څخه وروسته نورې اووه غواګانې چې بدرنګې او ډنګرې وې، راووتلې او د سيند په غاړه د هغو تر څنګه ودرېدلې. (٤) بدرنګه او ډنګرو غواګانو هغه ښې او چاغې غواګانې وخوړلې. بيا فرعون راويښ شو. (٥) هغه بيا ويده شو او بل خوب يې وليده چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. (٦) له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. (٧) د غلو دانو اوو نريو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بيا فرعون راويښ شو او پوه شو چې هغه خوب وليده. (٨) په سهار د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوګران او حکيمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بيان کړل، مګر هيڅ يو ونه شو کولی چې هغه فرعون ته تعبير کړي.

(٩) په دې وخت کې د ساقيانو مشر فرعون ته وويل: <نن راته راياد شول چې زما څخه خطا شوي ده. (١٠) يو ځلې فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوايانو مشر يې د دربار د ګارډ د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. (١١) مونږ دواړو په يوه شپه خوب وليده او هر يو خوب ځانته خپله معنیٰ درلوده. (١٢) په هغه ځای کې يو عبرانی ځوان چې د دربار د ګارډ د قوماندان غلام ؤ زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بيان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبير کړل. (١٣) لکه څنګه چې هغه تعبير کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وځړولی شو.>

(١٤) نو فرعون حضرت يوسف راوغوښت او هغه يې ډېر ژر د زندان څخه راوويست. حضرت يوسف خپله ږيره او سر وخرايل، خپل کالي يې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. (١٥) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <ما خوب ليدلی او څوک نشته چې هغه تعبير کړي. مګر ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبير يې کولی شې.>

(١٦) حضرت يوسف فرعون ته په ځواب کې وفرمايل: <اعليحضرته، زه دا نه شم کولی، مګر خدای پاک به ښه تعبير درکړي.>

(١٧) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <ما خوب وليده چې زه د نيل د سيند په غاړه ولاړ وم، (١٨) په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواګانې د سيند څخه راووتلې او په لوخو کې څرېدلې. (١٩) د هغوی څخه وروسته نورې اووه غواګانې راووتلې چې داسې ډنګرې او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هيڅکله نه وې ليدلې. (٢٠) ډنګرو او بدشکله غواګانو هغه اولنۍ چاغې غواګانې وخوړلې. (٢١) مګر د خوړلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه خوړلي وي ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنګرې ښکارېدلې. نو په دې وخت کې زه راويښ شوم. (٢٢) همدارنګه ما په خوب کې وليدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. (٢٣) د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. (٢٤) اووه نريو وږو هغه ډک وږي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوګرانو ته وويل، مګر هيچا ونه شو کولی چې هغه ماته تعبير کړي.>

(٢٥) نو حضرت يوسف فرعون ته وفرمايل: <د دواړو خوبونو معنیٰ يوه ده. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي هغه يې تاسو ته څرګند کړل. (٢٦) اووه ښې غواګانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وږي هم اووه کاله دي، هغوی يوشان معنیٰ لري. (٢٧) اووه ډنګرې او بد رنګه غواګانې چې د هغو څخه

وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نرۍ او د دښتې باد سوزولې وږې د قحطۍ اووه کاله دي. (۲۸) دا هماغه څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي تاسو ته يې ښکاره کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) مګر له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني هېره شي. ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي (۳۱) او پرېماني به په هېواد کې ښېخي هېره شي، دا ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې راځي هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي دي د هغو معنیٰ دا ده چې دا د خدای پاک فيصله ده چې دا کار وکړي او هغه به ژر داسې وکړي.

(۳۳) اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سړی پيدا کړئ او هغه دې د مصر د هېواد دوهم مشر وټاکئ. (۳۴) تاسو بايد په ټول هېواد کې ماموران وټاکئ چې د اووه کالو پرېمانی په موده کې د مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر وکړئ چې د پرېمانی په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته اختيار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخيره کړي او ساتنه يې وکړي. (۳۶) هغه بايد د هېواد دپاره ذخيره شي چې د اووه کالونو د قحطی په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخيستل شي ترڅو هېواد د قحطی په اثر وران نه شي.>

(۳۷) دغه وړانديز د فرعون او د هغه د ټولو درباريانو په نظر کې ښه ښکاره شو. (۳۸) نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <آيا کولی شو چې د يوسف په شان يو څوک راپيدا کړو چې د خدای پاک روح په کې دی؟> (۳۹) نو فرعون حضرت يوسف ته وويل: <څرنګه چې خدای پاک دا هرڅه تاته ښودلي دي نو ستا په شان د حکمت خاوند او پوه سړی نشته. (۴۰) زه به تا د خپل هېواد دوهم مشر کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او د واک په لحاظ به ته زما څخه پس دوهم نفر يې.>

حضرت يوسف د مصر دوهم مشر

(۴۱) نو فرعون حضرت يوسف ته وويل: <په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکلې.> (۴۲) فرعون د خپلې ګوتې څخه هغه ګوته راوويستله چې په هغې کې د پادشاهی مهر لګېدلی ؤ او هغه يې حضرت يوسف ته ور په ګوته کړه. هغه حضرت يوسف ته د کتان ډېره ښه چپنه ورواغوستله او د سرو زرو زنځير يې د هغه په غاړه کې واچاوه. (۴۳) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي ګاډی ورکړه چې په کې سپور شي او خلکو د هغه په مخکې نارې وهلې: <لاره پرېږدئ! لاره پرېږدئ!> په دې ډول يې حضرت يوسف د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکه. (۴۴) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <زه فرعون يم، مګر هيڅوک به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر کې هيڅ نه شي کولی.> (۴۵) فرعون په حضرت يوسف باندې صفنات فعنيح نوم کېښود او د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات يې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې ډول حضرت يوسف د مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه کړ. (۴۶) حضرت يوسف دېرش کلن ؤ چې د مصر د پادشاه يعني فرعون په خدمت کولو يې پيل وکړ. حضرت يوسف د فرعون د حضور څخه لاړ او په ټول مصر کې وګرځېد. (۴۷) د اووه کالو پرېمانی په موده کې ځمکې ډېر زيات حاصلات ورکړل. (۴۸) په دې موده کې حضرت يوسف په مصر کې ټول خوراکي مواد راټول کړل او هغه يې په ښارونو کې ذخيره کړل او د هر ښار د شاوخوا ځمکو خوراکي مواد يې په هماغه ښار کې ذخيره کړل. (۴۹) حضرت يوسف لکه د درياب د شګو په شان ډېره زياته غله ذخيره کړه او هغه دومره زياته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(۵۰) د قحطی د کالونو د راتلو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات حضرت يوسف ته دوه زامن وزېږول. (۵۱) حضرت يوسف د خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه يې وفرمايل: <خدای پاک زما ټولې سختی او زما د پلار ټوله کورنی زما څخه هېره کړه.> (۵۲) او بيا د دوهم زوی نوم يې افرايم کېښود او ويې فرمايل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکليف وم.>

(۵۳) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه پای ته ورسېدله. (۵۴) لکه څنګه چې حضرت يوسف فرمايلي وو، د قحطی اووه کاله شروع شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه مګر په ټول مصر کې غله وه. (۵۵) کله چې مصريان وږي شول، نو د ډوډۍ دپاره يې فرعون ته فرياد وکړ. نو فرعون ټولو مصريانو ته وويل: <يوسف ته ورشئ او هرڅه چې تاسو ته وايي هغه وکړئ.> (۵۶) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو حضرت يوسف ګودامونه پرانيستل او په مصريانو باندې يې غله خرڅوله. (۵۷) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د حضرت يوسف څخه غله واخلي، ځکه چې په ټوله دنيا کې سخته قحطي وه.

د حضرت یوسف ورونه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

۴۲ (١) کله چې حضرت یعقوب خبر شو چې په مصر کې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو ته وویل: <تاسو ولې هسې ناست یئ او یو او بل ته ګورئ؟
(٢) ما اورېدلي دي چې په مصر کې غلې دانې شته. هلته لاړ شئ او زمونږ دپاره یو څه واخلئ چې له لوږې څخه مړه نه شو.> (٣) نو د حضرت یوسف
لس ورونه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. (۴) مګر حضرت یعقوب د حضرت یوسف ورور بنیامین د هغوی سره ونه لیږه ځکه چې هغه وېرېده
چې کوم زیان ورته ونه رسیږي.

(۵) نو د حضرت یعقوب زامن هم د هغو کنعانیانو په ډله کې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځکه چې په کنعان کې هم قحطي وه. (۶) حضرت
یوسف د مصر د دوهم مشر په توګه د ټولې دنیا په خلکو باندې غله خرڅوله، نو کله چې د حضرت یوسف ورونه راورسېدل هغه ته په سجده پرېوتل. (٧)
څنګه چې حضرت یوسف خپل ورونه ولیدل هغوی یې وپېژندل مګر ځان یې هغوی ته لکه د یو پردي په شان ونښود او د هغوی سره یې په سخته لهجه خبرې
وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: <له کوم ځای څخه راغلي یئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د کنعان څخه راغلي یو چې یو څه غله واخلو.>

(٨) که څه هم حضرت یوسف خپل ورونه وپېژندل مګر هغوی حضرت یوسف ونه پېژانده. (٩) په دې وخت کې حضرت یوسف خپل هغه خوبونه رایاد
کړل چې د هغوی په باره کې یې لیدلي وو او هغوی ته یې وفرمایل: <تاسو جاسوسان یئ! تاسو د دې دپاره راغلي یئ چې وګورئ زمونږ په هېواد کې د کوم
ځای امنیت کمزوری دی.>

(١٠) هغوی ځواب ورکړ: <نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي. (١١) مونږ ټول ورونه یو. مونږ جاسوسان نه یو، مونږ صادق خلک
یو.>

(١٢) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <نه! تاسو د دې دپاره راغلي یئ چې وګورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.>

(١٣) هغوی ځواب ورکړ: <ستا غلامان دولس ورونه د یو سړي زامن یو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسیږي. یو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور اوس
زمونږ د پلار سره دی.>

(١۴) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <دا همدا خبره ده لکه څنګه چې ما درته ویلي وو. تاسو جاسوسان یئ. (١۵) اوس به تاسو په دې ډول وازمایلی
شئ. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هیڅکله له دې ځایه لاړ نه شئ تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي. (١۶) ستاسو
څخه دې یو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راولي او پاتې به په زندان کې وساتل شي ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ او که نه. که داسې
نه وي نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان یئ.> (١٧) هغوی یې درې ورځې په زندان کې وساتل.

(١٨) په دریمه ورځ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <زه له خدایه وېرېږم. زه به تاسو په یو شرط ژوندي پرېږدم، (١٩) که چېرې تاسو صادقان یئ، نو
ستاسو د ورونو څخه دې یو نفر په زندان کې پاتې شي او نور کولی شي چې لاړ شي او خپلو وږیو کورنیو ته غله یوسي. (٢٠) مګر تاسو خامخا خپل کشر
ورور ماته راولئ نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتیا وایئ او تاسو به مړه نه شئ.>

هغوی رضا شول (٢١) او یو بل ته یې وویل: <اوس مونږ دغه تکلیف د هغه کار په نتیجه کې وینو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ ولیدل چې هغه په
لوی مصیبت کې ؤ او مونږ ته یې د خپل ژوند دپاره زاري کوله، مګر مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصیبت په مونږ باندې راغلی دی.>

(٢٢) روبین ځواب ورکړ: <آیا تاسو ته مې ونه ویل چې د دې هلک په مقابل کې ګناه مه کوئ؟ مګر تاسو زما خبره ونه منله! اوس به مونږ د هغه د وینې
حساب ورکوو.> (٢٣) هغوی ته معلومه نه وه چې حضرت یوسف د هغوی په خبرو باندې پوهیږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په وسیله خبرې
کولې. (٢۴) حضرت یوسف د هغوی څخه لیرې لاړ او په ژړا شو. مګر بېرته دوی ته راستون شو او بیا یې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه یې
شمعون ونیوه او د هغوی په مخ کې یې وتاړه.

۲۵ حضرت یوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر نفر پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې یې ورسره وکړل. ۲۶ هغوی غله په خپلو خرو باندې بار کړه او روان شول. ۲۷ په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي. خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله کې وې. ۲۸ هغه خپلو ورونو ته وویل: <زما پیسې یې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.> د هغوی زړونه ولوېدل او په رېږدېدلو یې یو بل ته مخ واړاوه او وېې وویل: <دا څه دي چې خدای پاک زمونږ سره وکړل؟>

۲۹ کله چې هغوی خپل پلار حضرت یعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو هغه ته یې بیان کړل او وېې ویل: ۳۰ <د مصر دوهم مشر زمونږ سره په سخته لهجه خبرې وکړې او په مونږ باندې یې دا تور ولګاوه چې مونږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. ۳۱ مګر مونږ هغه ته وویل چې مونږ صادق خلک یو، مونږ جاسوسان نه یو. ۳۲ مونږ دولس ورونه او د یو پلار زامن یو. زمونږ یو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې زمونږ د پلار سره دی. ۳۳ د مصر دوهم مشر په ځواب کې وویل: هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یئ چې د خپلو ورونو څخه یو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وږیو کورنیو دپاره غله واخلئ او لاړ شئ. ۳۴ مګر خپل کشر ورور ماته راولئ، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یئ بلکه صادقان یئ. بیا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولی شئ چې دلته پاتې شئ او سوداګري وکړئ.>

۳۵ نو څنګه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر نفر په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې ولیدلې نو ووېرېدل. ۳۶ د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، یوسف نور نشته او شمعون نور نشته. اوس غواړئ چې بنیامین بوځئ. دا هرڅه زما سره کیږي!>

۳۷ په دې وخت کې روبین خپل پلار ته وویل: <که بنیامین مې بېرته تاته رانه وست زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به یې بېرته راولم.>

۳۸ مګر حضرت یعقوب وفرمایل: <زما زوی به ستاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه یوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي نو زه زوړ سړی یم، له غمه به مړ شم او تاسو ټول به ملامته شئ.>

مصر ته دوهم سفر

۴۳ ۱ په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. ۲ نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخوړله، نو حضرت یعقوب خپلو زامنو ته وفرمایل: <بېرته لاړ شئ او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلئ.>

۳ مګر یهودا هغه ته وویل: <هغه سړي مونږ ته په ټینګه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بیا ونه وینئ. ۴ که زمونږ ورور دې زمونږ سره ولېږه نو مونږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواړه واخلو. ۵ مګر که هغه دې ونه لېږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سړي مونږ ته وویل: ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي نو نور به زما مخ ونه وینئ.>

۶ حضرت یعقوب وفرمایل: <زه مو ولې د داسې سخت تکلیف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وویل چې ستاسو بل ورور هم شته؟>

۷ هغوی ځواب ورکړ: <هغه سړي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د کورنۍ په باره کې زمونږ څخه پوښتنې وکړې وېې ویل: آیا ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟ مونږ یوازې د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته وواېي چې خپل ورور دلته راولئ.>

۸ یهودا خپل پلار حضرت یعقوب ته وویل: <هلک زما سره ولېږه. مونږ به سمدستي لاړ شو چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي پاتې شو او له لوږې څخه مړه نه شو. ۹ زه په خپله د هغه د سلامتیا ضمانت کوم. ته کولی شې چې د هغه مسئولیت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه ولم او ستا په مخکې یې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت یم. ۱۰ که چېرې مونږ ځنډ نه وای کړی نو تر اوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته به

راغلي وای.>

١١ بیا د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <که داسي وي نو دا کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو ښو پیداوارو څخه یو څه واخلئ او په خپلو بوجیو کې یې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توګه یوسئ. ١٢ دوه چنده پیسي د ځانه سره واخلئ ځکه هغه پیسي چي بېرته ستاسو د بوجیو په خولو کې اېښودل شوي وې باید بېرته ورکړئ. کېدای شي چي د هغوی څخه سهوه شوي وي. ١٣ خپل ورور هم واخلئ او سمدستي بېرته هغه سړي ته ورشئ. ١٤ مطلق قادر خدای دې هغه سړی په تاسو باندي مهربانه کړي ترڅو هغه بنیامین او ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده کېږم نو بې اولاده دې شم.>

١٥ نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پیسي واخیستلې او د بنیامین سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه حضرت یوسف ته ورحاضر کړل. ١٦ کله چي حضرت یوسف د هغوی سره بنیامین ولید نو د خپل کور ناظر ته یې وفرمایل: <دا خلک زما کور ته بوځه او یو حیوان حلال کړه او تیار یې کړه چي دوی به غرمه زما سره ډوډی خوري.> ١٧ لکه څنګه چي حضرت یوسف امر کړی ؤ هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک یې د حضرت یوسف کور ته راوستل.

١٨ کله چي هغوی د حضرت یوسف کور ته راوستل شول نو ووېرېدل. دوی فکر کاوه: <مونږ د هغو پیسو په سبب چي په اول ځل زمونږ په بوجیو کې بېرته اېښودل شوي وې، دلته راوستل شوي یو. هغه غواړي چي مونږ بندیان کړي، مونږ خپل غلامان کړي او زمونږ څخه خره واخلي.> ١٩ نو هغوی د حضرت یوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې یې د هغه سره خبري وکړې. ٢٠ هغوی وویل: <ای باداره! مونږ دلته یو ځلې مخکې د غلو دانو د اخیستلو دپاره راغلي وو، ٢١ خو کله چي په یو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدو، مونږ خپلي بوجۍ پرانیستلې او هر یو خپلي پیسي په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجیو په خولو کې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي. ٢٢ همدارنګه مونږ نورې پیسي هم د ځان سره راوړې دي چي نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چي چا زمونږ په بوجیو کې هغه پیسي اچولې وې.>

٢٣ ناظر وویل: <اندېښنه مه کوئ او مه وېرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجیو کې تاسو ته خزانه اېښې ده. ستاسو پیسي ماته راورسېدلې.> نو شمعون یې هغوی ته راوست.

٢٤ ناظر د حضرت یوسف ورونه د هغه کور ته دننه بوتلل او هغوی ته یې اوبه ورکړې چي خپلې پښې ومینځي او د هغوی خرو ته یې واښه ورکړل. ٢٥ هغوی سوغاتونه تیار کړل چي حضرت یوسف به غرمې ته راشي، ځکه چي دوی ته ویل شوي وو چي ډوډی به هلته وخوري. ٢٦ کله چي حضرت یوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چي کور ته یې راوړي وو هغه ته وړاندې کړل او د هغه په مخکې په ځمکه پرېوتل او سجده یې ورته وکړه. ٢٧ هغه د دوی د روغتیا په هکله پوښتنه وکړه او بیا یې وفرمایل: <ستاسو زوړ پلار چي تاسو د هغه په باره کې ویلي وو څنګه دی؟ آیا هغه تر اوسه پورې ژوندی دی؟>

٢٨ هغوی وویل: <ستا غلام یعني زمونږ پلار تر اوسه پورې ژوندی دی او ښه دی.> دوی پړمخې پرېوتل او د هغه په وړاندې یې د احترام سرونه ټیټ کړل.

٢٩ کله چي حضرت یوسف خپل سکه ورور بنیامین ولیده، هغه پوښتنه وکړه: <آیا ستاسو کشر ورور چي تاسو ماته د هغه په باره کې ویلي وو دا دی؟ ای زما زویه! خدای پاک دې تاته برکت درکړي.> ٣٠ حضرت یوسف سمدستي لاړ، ځکه چي د خپل ورور په لیدلو باندي ډېر احساساتي شو او د ژړا ځای یې لټاوه. هغه خپلي شخصي کوټې ته ننوت او هلته یې وژړل. ٣١ وروسته له هغې چي خپل مخ یې ومینځه دباندې راووت. خپل ځان یې کنترول کړ او ویې فرمایل: <ډوډی راوړئ.> ٣٢ حضرت یوسف ته یې په یو دسترخوان باندي ډوډی ورکړه او د هغه ورونو ته یې په بل دسترخوان باندي. مصریانو ته یې چي هلته یې ډوډی خوړله جدا کېښودله ځکه چي هغوی به د عبرانیانو سره ډوډی نه خوړله. مصریانو د عبرانیانو سره ډوډی خوړل حرام ګڼل. ٣٣ د هغه ورونه د هغوی د عمر له مخې د مشر څخه تر کشره پورې د حضرت یوسف په مخکې کېښنول شول او هغوی په حیرانتیا سره یو بل ته کتل. ٣٤ هغوی ته د حضرت یوسف د دسترخوان څخه ډوډی ورکړای شوه او د بنیامین برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زیاته وه. نو هغوی د حضرت یوسف سره وخوړل او ویې څښل او خوشالي یې وکړه ترڅو چي نېشه شول.

۴۴ (۱) حضرت یوسف د خپل کور ناظر ته امر وکړ: <د دي خلکو بوجی ګاني د غلو دانو څخه دومره ډکي کړه چي څومره دوی وړلی شي او د هر نفر پیسي د هغه د بوجی په خوله کي کېږده. (۲) زما د سپینو زرو جام د کشر ورور د بوجی په خوله کي د هغه د غلو دانو د پیسو سره کېږده.> نو څنګه چي حضرت یوسف هغه ته فرمایلي وو همداسي یې وکړل. (۳) سهار وختي د حضرت یوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. (۴) هغوی لا د ښار څخه دومره لیرې نه وو تللي چي حضرت یوسف د خپل کور ناظر ته وفرمایل: <پاڅه او هغو خلکو پسي ورشه او کله چي هغوی ته ورسېدلي ورته ووایه چي تاسو ولي د نېکی په بدل کي بدي وکړه؟ (۵) تاسو ولي زما د بادار د سپینو زرو جام چي هغه په کي څښبل کوي او فال وربانديٖ ګوري غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.>

(۶) کله چي ناظر هغوی ته ورورسېد نو دا خبري یې هغوی ته تکرار کړې. (۷) مګر هغوی ورته ځواب ورکړ: <ای زمونږ باداره، ولې داسي خبري کوې؟ مونږ قسم خورو چي مونږ داسي کار نه دی کړی. (۸) ګوره! هغه پیسي چي مونږ د خپلو بوجیو په خولو کي پیدا کړي بېرته مو د کنعان د خاورې څخه تاسو ته راوړلي، نو څنګه به ستا د بادار د کور څخه سره زر یا سپین زر غلا کړو؟ (۹) که هغه په مونږ کي د کوم یو سره پیدا شي هغه دي ووژل شي او مونږ دي ستا غلامان شو.>

(۱۰) بیا هغه وویل: <ډېر ښه. مګر یوازې هغه چا سره چي جام پیدا شي هغه به زما غلام شي او تاسو نور به د ملامتیا څخه خلاص شئ.> (۱۱) هغوی هر یو په چالاکی سره خپله بوجی کوزه کړه او هغه یې پرانیستلې. (۱۲) بیا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نیولې تر کشره پورې یې په غور سره ولټول او جام د بنیامین په بوجی کي وموندل شو. (۱۳) په دې وخت کي هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره یې بار کړل او ښار ته راستانه شول.

(۱۴) کله چي یهودا او د هغه ورونه د حضرت یوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د حضرت یوسف په مخ کي په ځمکه پرېوتل. (۱۵) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <تاسو څه وکړل؟ آیا تاسو نه پوهېدلئ چي زما په شان سړی کولی شي چي د فال په وسیله شیان راپیدا کړي؟>

(۱۶) یهودا ځواب ورکړ: <ای باداره، تاسو ته څه ووایو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې ګناهي څرنګه ثابته کړو؟ خدای پاک زمونږ ګناه ښکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چي جام ورسره پیدا شوی دی ستاسو غلامان شو.>

(۱۷) مګر حضرت یوسف وفرمایل: <نه! زه به هیڅکله داسي ونه کړم! یوازې هغه څوک به زما غلام شي چي جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خیر سره بېرته خپل پلار ته لاړ شئ.>

یهودا د بنیامین دپاره زاري کوي

(۱۸) بیا یهودا حضرت یوسف ته ورغی او ویې ویل: <ای باداره، زه پوهېږم چي تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندي په قهر نه شئ او د مهربانی له مخي اجازه راکړئ چي تاسو سره سپیني خبري وکړم. (۱۹) زما باداره، تاسو زمونږ څخه پوښتنه وکړه چي ستاسو پلار یا بل ورور شته؟ (۲۰) مونږ ځواب درکړ چي زمونږ پلار زوړ دی او کشر ورور هم لرو چي هغه ته په سپین ږیرتوب کي پیدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه یوازیني زوی دی چي ژوندی دی او پلار یې ورسره زیاته مینه کوي. (۲۱) باداره، تاسو مونږ ته وویل چي هغه دلته راولئ چي په خپله یې ووینم. (۲۲) مونږ تاسو ته وویل چي هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي جدا کېدلی او که چېري جدا شي نو پلار به یې مړ شي. (۲۳) مګر تاسو مونږ ته وویل چي تر هغې پورې چي ستاسو کشر ورور ستاسو سره رانه شي نو زما مخ به بیا ونه وینئ.

(۲۴) نو کله چي مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبري مو ورته بیان کړې. (۲۵) نو زمونږ پلار وویل: بېرته لاړ شئ او لږې نوري غلي داني واخلئ. (۲۶) مګر مونږ ځواب ورکړ: مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي نو د هغه سړي مخ نه شو لیدلی. (۲۷) زمونږ پلار مونږ ته وویل: تاسو پوهېږئ چي ماته زما د ښځي راحیل څخه یوازې دوه زامن پیدا شوي دي. (۲۸) د هغوی څخه یو یې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم داړونکي څناور له خوا ټوټې ټوټې شوی وي او له هغه وخت راهیسي مې نه دی لیدلی. (۲۹) نو که تاسو دا هم له ما څخه بوځئ او په هغه باندي څه وشي نو څرنګه چي زه سپین ږیری یم د هغه غم له امله به چي تاسو مي وربانديٖ اخته کوئ مړ شم.

(۳۰) نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند يې د هلک د ژوند سره تړلی دی (۳۱) وګوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زوړ دی چې هغه غم چې مونږ يې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني. (۳۲) ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی دی ويلي مې دي: که هغه مې بېرته تاته رانه وست، نو زه به ټول عمر تاته ملامت يم. (۳۳) نو اوس ای باداره، زه به د هلک په ځای ستاسو د غلام په توګه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو وروڼو سره بېرته لاړ شي. (۳۴) که هلک زما سره نه وي خپل پلار ته به څنګه بېرته ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما په پلار باندې به راشي ووينم.>

حضرت يوسف خپل ځان خپلو وروڼو ته ورپېژني

۴۵ (۱) حضرت يوسف نور د خپلو نوکرانو په مخ کې ځان ټينګ نه کړای شو. هغه چيغې کړې: <ټول د کوټې څخه ووزئ!> نو کله چې حضرت يوسف خپل ځان خپلو وروڼو ته وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. (۲) هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو دا ژړا واورېدله او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. (۳) حضرت يوسف خپلو وروڼو ته وفرمايل: <زه يوسف يم! آيا زما پلار لا تر اوسه پورې ژوندی دی؟> مګر کله چې د هغه وروڼو دا خبره واورېدله ډېر سخت ووېرېدل. وروڼو يې نه شو کولی چې هغه ته ځواب ورکړي. (۴) بيا حضرت يوسف خپلو وروڼو ته وفرمايل: <ماته رانژدې شئ.> کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وفرمايل: <زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ کړی ؤ. (۵) اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه چې خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی يم. (۶) ځکه چې دوه کاله کيږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او ريبل نه وي. (۷) مګر خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې رالېږلم چې تاسو په يوه عجيبه طريقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندي پاتې شي. (۸) نو په رښتيا سره تاسو زه دلته نه يم رالېږلی بلکه خدای پاک رالېږلی يم. هغه زه د فرعون ډېر لوړ رتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم مشر يم.

(۹) اوس ژر شئ، زما پلار ته بېرته ورشئ او هغه ته ووايئ چې ستا زوی يوسف داسې وايي چې خدای پاک زه د مصر دوهم مشر کړی يم. بې له کومه ځنډه ماته راشئ. (۱۰) تاسو به د جوشن په سيمه کې اوسېږئ ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسيان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو شيانو سره چې درسره دي زما سره نژدې اوسئ. (۱۱) زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطۍ پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شئ نو تاسو، ستاسو کورنی او ستاسو حيوانات به له لوږې څخه مړه شي.

(۱۲) تاسو په خپله او همدارنګه زما ورور بنيامين ويني چې په رښتيا سره دا زه يم چې ستاسو سره خبرې کوم. (۱۳) نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او هغه څه څخه چې تاسو وليدل خبر کړئ او ژر هغه دلته راولئ.>

(۱۴) بيا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنيامين څخه راتاو کړل او ويې ژړل او بنيامين هغه په غېږ کې ونيوه او ويې ژړل. (۱۵) هغه خپل ټول ورونه ښکل کړل او ورته ويې ژړل. له هغې څخه وروسته وروڼو يې ورسره خبرې وکړې.

(۱۶) کله چې د فرعون ماڼۍ ته د حضرت يوسف د وروڼو د راتلو خبر ورسېده نو فرعون او د هغه ټول درباريان خوشاله شول. (۱۷) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <خپلو وروڼو ته ووايه چې داسې وکړئ، خپل حيوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شئ. (۱۸) خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته راولئ. هغوی ته به د مصر تر ټولو ښه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتيا څخه زيات ولري. (۱۹) تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: داسې وکړئ چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو ښځو دپاره ګاډۍ ګانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. (۲۰) د هغو شيانو په باره کې چې تاسو يې د ځان سره نه شئ راوړلی هيڅ انديښنه مه کوئ ځکه چې د مصر تر ټولو ښه ځمکه به ستاسو وي.>

(۲۱) نو د حضرت يعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنګه چې فرعون امر کړی ؤ حضرت يوسف هغوی ته ګاډۍ ګانې ورکړې او هغوی ته يې د سفر خواړه هم ورکړل. (۲۲) هغوی هر يو ته يې يوه يوه جوړه کالي ورکړل، مګر بنيامين ته يې درې سوه مثقاله سپين زر او پنځه جوړه کالي ورکړل. (۲۳) او خپل پلار ته يې د مصر تر ټولو ښو شيانو څخه د خرو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خوارو باندې بار لس خرې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. (۲۴) بيا هغه خپل ورونه رخصت کړل او څنګه چې روان شول نو هغوی ته يې وفرمايل: <په لاره کې شخړه مه کوئ.>

(۲۵) نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار حضرت يعقوب ته راغلل. (۲۶) هغه يې خبر کړ: <يوسف تر اوسه پورې ژوندی دی او د مصر

دوهم مشر دی.> حضرت یعقوب هک حیران شو او د هغوی په خبره یې باور ونه کړ.

۲۷ مګر کله چې هغوی د حضرت یوسف ټولې خبرې حضرت یعقوب ته بیان کړې او هغه ګاډۍ ګانې یې چې حضرت یوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې ولیدلې، نو د هغوی په پلار حضرت یعقوب کې بېرته ساه راپیدا شوه. ۲۸ حضرت یعقوب وفرمایل: <زه باور لرم چې زما زوی یوسف تر اوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرګ څخه مخکې به هغه ووینم.>

حضرت یعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

۴۶ ۱ حضرت یعقوب چې هرڅه درلودل هغه یې واخیستل او بئرشبع ته لاړ او هلته یې د خپل پلار حضرت اسحاق خدای ته قرباني وړاندې کړه. ۲ خدای پاک د حضرت یعقوب سره د شپې په رویا کې خبرې وکړې او ویې فرمایل: <ای یعقوبه، ای یعقوبه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

۳ هغه وفرمایل: <زه خدای یم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وېرېږه، ځکه چې هلته به ستا څخه یو لوی قوم جوړ کړم. ۴ زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په یقین سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوې نو یوسف به دې ښخ کړي.>

۵ نو حضرت یعقوب د بئرشبع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار حضرت یعقوب، خپل اولادونه او خپلې ښځې واخیستلې او په هغو ګاډیو کې یې سپرې کړلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېږلې وې. ۶ همدارنګه هغوی خپل حیوانات او شتمني چې په کنعان کې یې ګټلې وو واخیستل او حضرت یعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. ۷ نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسیان، خپلې لورګانې، لمسیانې او خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

۸ د حضرت یعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا دي: د حضرت یعقوب مشر زوی روبین. ۹ د روبین زامن: حنوک، فلو، حصرون او کرمي. ۱۰ شمعون او د هغه زامن: یموئیل، یامین، اوحد، یاکین، صوحر او شائول د کنعانۍ ښځې زوی. ۱۱ لاوي او د هغه زامن: جرشون، قهات او مراري. ۱۲ یهودا او د هغه زامن: عیر، اونان، شیله، فارص او زارح. (مګر عیر او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او حامول وو. ۱۳ یساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، یوب او شمرون. ۱۴ زبولون او د هغه زامن: سارد، ایلون او یاحلئیل. ۱۵ دا د لیه زامن وو چې په بین النهرین کې یې حضرت یعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دینه هم شامله وه. د لیه د اولادې ټول شمېر درې دېرش تنه وو.

۱۶ جاد او د هغه زامن: صفیون، حجي، شوني، اصبون، عیري، ارودي او ارئیلي. ۱۷ اشیر او د هغه زامن: یمنه، یشوه، یشوي، بریعه او د هغوی خور سارح وه. او د بریعه زامن حابر او ملکیئیل وو. ۱۸ دغه شپاړس تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پیدا شوي وو او زلفه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور لیه ته ورکړې وه.

۱۹ د حضرت یعقوب د ښځې راحیل زامن: حضرت یوسف او بنیامین. ۲۰ په مصر کې د اون د کاهن لور اسنات حضرت یوسف ته منسي او افرایم وزېږول. ۲۱ بنیامین او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش، مفیم، حفیم او آرد. ۲۲ دغه څوارلس تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د راحیل څخه پیدا شوي وو.

۲۳ دان او د هغه زوی حوشیم. ۲۴ نفتالي او د هغه زامن: یحصئیل، جوني، یصر او شلیم. ۲۵ دغه اووه تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د بلهې څخه پیدا شوي وو او بلهه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور راحیل ته ورکړې وه.

۲۶ د هغو نفرو شمېر چې په خپله د حضرت یعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو ټول شپږشپېته تنه وو چې په هغو کې د حضرت یعقوب د زامنو ښځې شاملې نه وې. ۲۷ د حضرت یوسف زامن چې په مصر کې پیدا شول دوه تنه وو. نو د حضرت یعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اویا تنه وو.

۲۸ حضرت یعقوب یهودا د ځان څخه مخکې حضرت یوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښایي. کله چې هغوی د جوشن سیمې ته ورسېدل، ۲۹ حضرت یوسف خپله جنګي ګاډۍ تیاره کړه او جوشن ته د خپل پلار د لیدلو دپاره روان شو او څنګه چې یې هغه ولیده په غېږ کې یې ونیوه او ډېر یې وژړل. ۳۰ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <اوس زه مرګ ته تیار یم، ځکه چې ته مې ولیدلې او پوه شوم چې تر اوسه پورې ژوندی یې.>

۳۱ نو بیا حضرت یوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وفرمایل: <زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووایم چې زما ورونه او زما د پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل ماته راغلي دي. ۳۲ دا خلک شپانه دي او حیوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او هرڅه چې یې درلودل له ځان سره یې راوړي دي. ۳۳ کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، ۳۴ نو تاسو باید ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نیکونو په شان تر اوسه پورې حیوانات ساتو. نو بیا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سیمه کې واوسېږئ. حضرت یوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصریان د شپانو څخه کرکه کوي.>

۴۷ ۱ نو حضرت یوسف لاړ او فرعون ته یې وفرمایل: <زما پلار او زما ورونه د خپلو رمو، پادو او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل یې د کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سیمه کې دي.> ۲ هغه د خپلو ورونو څخه پنځه تنه انتخاب کړل او فرعون ته یې وروپېژندل. ۳ فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو څه کار کوئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د خپلو نیکونو په شان شپانه یو. ۴ مونږ راغلي یو چې د یو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو، ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څرځای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سیمه کې واوسېږو.> ۵ فرعون حضرت یوسف ته وویل: <اوس چې ستا پلار او ورونه تاته راغلي دي، ۶ د مصر ځمکه ستا په مخ کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په سیمه کې چې د دې هېواد تر ټولو ښه ځمکه ده واوسیږي. همدارنګه زه غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي.>

۷ بیا حضرت یوسف خپل پلار حضرت یعقوب راوست او فرعون ته یې وروپېژانده. حضرت یعقوب فرعون ته برکت ورکړ. ۸ فرعون د حضرت یعقوب څخه پوښتنه وکړه: <ستا عمر څومره دی؟>

۹ حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <زما د عمر یوسلو دېرش کاله شوي دي او له یو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نیکونو هم له یو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. مګر هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه و.> ۱۰ حضرت یعقوب یو ځل بیا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لاړ. ۱۱ نو حضرت یوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او ورونو ته په مصر کې ډېر ښه ځای چې د رعمسیس ښار ته نژدې و ورکړ. ۱۲ حضرت یوسف خپل پلار، خپلو ورونو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواړه برابرول.

قحطي

۱۳ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سیمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ۱۴ د مصر او کنعان د خلکو سره چې څومره پیسې وې هغه ټولې یې د غلو د اخیستلو په بدل کې حضرت یوسف ته ورکړې او حضرت یوسف هغه پیسې واخیستلې او د فرعون په خزانه کې یې کېښودلې. ۱۵ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پیسې خلاصې شوې نو ټول مصریان حضرت یوسف ته راغلل او ویې ویل: <زمونږ ټولې پیسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته ګورئ او مونږ مړه کېږو.>

۱۶ حضرت یوسف ځواب ورکړ: <که چېرې ستاسو پیسې خلاصې شوې وي نو خپل حیوانات راولئ. زه به ستاسو د حیواناتو په بدل کې په تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.> ۱۷ نو هغوی حضرت یوسف ته خپل حیوانات راوستل او حضرت یوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غوایانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال یې هغوی ته د دوی د ټولو حیواناتو په بدل کې غله ورسوله.

۱۸ کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی حضرت یوسف ته راغلل او ویې ویل: <باداره، ستاسو څخه دا حقیقت نه شو پټولی چې زمونږ ټولې پیسې خلاصې شوې دي او زمونږ حیوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته یې درکړو. ۱۹

مونږ دي ته مه پرېږدئ چي مړه شو! مه پرېږدئ چي زمونږ ځمکه شاړه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کي واخلئ. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکي خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چي ژوندي پاتي شو او تخم راکړئ چي خپلي ځمکي وکرو.>

۲۰ نو حضرت يوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخيستله. مصريانو هر يو خپله ځمکه خرڅه کړه ځکه چي په هغوی باندي سخته قحطي شوه او ځمکه د فرعون شوه. ۲۱ حضرت يوسف د مصر د يو سر څخه تر بل سر پوري خلک غلامان کړل. ۲۲ يوازيني ځمکه چي حضرت يوسف په بيه نه وه اخيستي هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چي کاهنانو ته به د فرعون له خوا يو څه ورکول کېدل چي خپل ژوند ورباندي وکړي. په دي سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. ۲۳ حضرت يوسف خلکو ته وفرمايل: <اوس چي ما ستاسو ځمکي او تاسو د فرعون دپاره اخيستي يئ، دا دی تخم ستاسو دپاره چي په خپلو ځمکو کي يې وکرئ. ۲۴ مګر کله چي د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتي څلور برخي د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنيو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.>

۲۵ هغوی وويل: <باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړله او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان يو.> ۲۶ نو حضرت يوسف د مصر په خاوره کي دا قانون وټاکه چي د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځي پوري په خپل قوت پاتي دی. يوازي د کاهنانو ځمکه د فرعون جايداد نه شو.

د حضرت يعقوب اخرنی غوښتنه

۲۷ نو اسراييليان په مصر کي د جوشن په سيمه کي اوسېدل. په هغه ځای کي دوی شتمني لاس ته راوړه او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. ۲۸ حضرت يعقوب په مصر کي اوولس کاله ژوند وکړ او په يوسلو اووه څلوېښت کلنی کي وفات شو. ۲۹ کله چي د حضرت يعقوب د وفات کېدلو وخت رانژدې شو، هغه خپل زوی حضرت يوسف راوغوښت او هغه ته يې وفرمايل: <که چېري زه درباندي په رښتيا ګران يم نو خپل لاس دي زما د ورون لاندي کېږده او زما سره لوظ وکړه چي ما به په مصر کي نه ښخوې. ۳۰ زه غواړم په هغه ځای کي ښخ کړای شم چي زما نيکونه په کي ښخ دي. ما د مصر څخه يوسه او په کوم ځای کي چي هغوی ښخ شوي دي هلته مي ښخ کړه.>

حضرت يوسف ځواب ورکړ: <څنګه چي ته وايي همداسي به وکړم.>

۳۱ حضرت يعقوب وفرمايل: <زما سره لوظ وکړه چي ته به دا کار کوې.> حضرت يوسف لوظ وکړ او حضرت يعقوب په خپل کټ باندي سر ټيټ کړ او شکر يې ادا کړ.

حضرت يعقوب افرايم او منسي ته برکت ورکوي

۴۸ ۱ څه موده وروسته حضرت يوسف ته خبر ورسېد چي پلار يې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسي او افرايم د ځان سره واخيستل او د خپل پلار ليدلو ته ورغی. ۲ کله چي حضرت يعقوب خبر شو چي د هغه زوی حضرت يوسف د هغه د ليدلو دپاره راغلی دی نو هغه د خپل ټول قوت کار واخيست ترڅو په خپل کټ باندي کښېناست. ۳ حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کي په لوز کي راښکاره شو او برکت يې راته راکړ. ۴ ماته يې وفرمايل: تاته به زيات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زيات قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د هغوی د دايمي ملکيت په توګه ورکړم.

۵ نو اوس ستا دوه زامن چي زما د راتللو څخه مخکي په مصر کي زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرايم او منسي د روبين او شمعون په شان زما زامن دي.
۶ له دوی څخه وروسته چي ستا کوم اولادونه پيدا کيږي هغه به ستا وي او د هغوی ميراث به د افرايم او منسي څخه وي. ۷ څه وخت چي زه د بين النهرين څخه راتلم نو په خواشينی سره راحيل د کنعان په خاوره کي افراتې ته نژدې په لاره کي مړه شوه. نو هغه مي د افراتې د لارې تر څنګه ښخه کړه.> (هغه ځای اوس د بيت الحم په نوم ياديږي.)

۸ کله چي حضرت يعقوب د حضرت يوسف زامن وليدل هغه پوښتنه وکړه: <دا څوک دي؟>

٩ حضرت یوسف خپل پلار ته وفرمایل: <دا زما زامن دي چې خدای پاک ماته دلته په مصر کې راکړي دي.>

بیا حضرت یعقوب وفرمایل: <هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.> ١٠ د حضرت یعقوب سترګې د زوړوالي له کبله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو حضرت یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونیول. ١١ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ما هیڅکله دا امید نه درلود چې ستا مخ به بیا ووینم او اوس خدای پاک زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم ووینم.> ١٢ بیا حضرت یوسف هغوی د خپل پلار د زنګنونو څخه لېرې کړل او د احترام په خاطر یې هغه ته خپل سر ټیټ کړ.

١٣ حضرت یوسف افرایم د حضرت یعقوب چپ لاس ته او منسي یې د هغه ښي لاس ته نژدې راوستل. ١۴ مګر حضرت یعقوب خپل ښي لاس اوږد کړ او هغه یې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس یې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ کېښود. ١۵ بیا هغه حضرت یوسف ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: <هغه خدای چې زما پلرونو حضرت ابراهیم او حضرت اسحاق یې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې یې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي! ١۶ هغه فرښته دې هغوی ته برکت ورکړي چې زه یې د ټولو بدو څخه ژغورلی یم! زما او زما د نیکونو حضرت ابراهیم او حضرت اسحاق نومونه دې د دوی په وسیله ژوندي وساتل شي او هغوی دې ډېره اولاده ولري.>

١٧ کله چې حضرت یوسف ولیدل چې پلار یې خپل ښي لاس د افرایم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس یې ونیوه چې د افرایم له سر څخه یې د منسي سرته راواړوي. ١٨ حضرت یوسف هغه ته وویل: <نه پلاره، دغه مشر هلک دی. خپل ښي لاس دې د هغه په سر باندې کېږده.>

١٩ مګر د هغه پلار انکار وکړ او ویې ویل: <ای زویه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم یو لوی قوم جوړ شي. مګر د هغه کشر ورور به د هغه څخه لوی سړی شي ځکه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پیدا شي.>

٢٠ په هغه ورځ حضرت یعقوب هغوی ته برکت ورکړ ویې فرمایل: <د اسراییلو قوم به یو او بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به وایي چې خدای پاک دې تا د افرایم او منسي په شان کړي.> په دې ډول حضرت یعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

٢١ بیا حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ګوره، زه مرګ ته نژدې یم خو خدای پاک به ستاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته بوځي. ٢٢ د شکیم هغه حاصلخېزه سیمه چې ما د اموریانو څخه د خپلې تورې او لیندۍ په زور نیولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکه تاته درکوم.>

د حضرت یعقوب اخرنی خبرې

۴۹ ١ حضرت یعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ویې فرمایل: <راغونډ شئ ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکې کې به په تاسو باندې پېښ شي.

٢ د یعقوب زامنو سره راټول شئ واورئ

غوږ مو ونیسئ خپل پلار اسراییل ته

٣ ای روبینه! زما مشر زویه

زما قوت یې ته زما د نارینتوب اولنی نښه یې

یې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

۴ یې بې کنترولە د سیلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه یې

په دې خاطر چې زما وينځې سره څملاستلې

او د خپل پلار کټ دې ناپاکه کړ

(۵) دې شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

(۶) د دوی په پټو پلانونو کې شريک به نه شم

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې يې خلک ووژل

او په ملنډو يې غوايان ګوډ کړل

(۷) لعنت دې وي د دوی په قهر باندې ځکه چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر بې رحمه ؤ

د دوی نسل به په ټولو اسراييلو کې زه خپور کړم

او د خپل قوم په منځ کې به يې تيت کړم

(۸) د ستا ستاينه به کوي ستا ورونه ای يهودا

خپل دښمنان به له اورمېږه نيسې

ستا ورونه کاندې به هم تاته سجده

(۹) ای يهودا! ته د زمري بچی يې

چې خپل ښکار ووژني راستون شي هغه خپل غار ته

د زمري په شان ټيټيږي او څملي

هيڅوک نه شي کړای جرأت هغه ناارام کړي

(۱۰) يهودا سره به وي شاهانه امسا

اولاده به يې همېش کړي حکومت

ټول قومونه به هغه ته راوړي باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سرونه

(۱۱) د انګور تاک پورې به خپل خر تړي

په ډېر ښه شاخ پورې به کوټې ترې

هغه کالي خپل په شرابو مينځي

هغو شرابو کې چېنه وينځي چې دي د وينو په شان

۱۲ له شرابو څخه سترګې د ده سرې دي

له شيدو څخه دي سپين د ده غاښونه

۱۳ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي بندر به د کشتيو

تر صيدونه به يې سيمه ورسيږي

۱۴ يساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوزي دی د دوه خورجينو منځ کې

۱۵ دی چې وګوري چې ځای د اوسېدو يې ښه دی

او هغه خاوره خوشالوونکې ده

دی به بار ته خپله ملا کاندي راټيټه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

۱۶ دان به کاندي په خپل قوم حکومت

وي به هغوی لکه د نورو قبيلو د اسراييلو په شان

۱۷ دان د سرک د غاړې مار به وي

دی به په لار کې منګری مار وي

هغه به پوندې د اسونو چيچې

ترڅو سپور نفر يې له شا ولوېږي

۱۸ ستا د خلاصون په انتظار

يمه زه ای ښښتنه

۱۹ په جاد به وشي يرغل د يرغلګرو له خوا

دی به له شا نه په هغوی باندې يرغل وکړي

۲۰ د اشير ځمکه به وي ښه حاصلخېزه

ښه خوندور شاهي خواړه به يې تيار کړي له حاصله څخه

۲۱ نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادې منډې

زېږوي ښکلي بچي

۲۲ دی يوسف يو حاصلخېزه تاک

يوه مېوه داره ونه چې وي چينې په غاړه

چې يې څانگې وي ختلې په دېوال باندې

۲۳ کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

۲۴ خو لينده د هغه پاتې شوه ثابته

او د هغه متې قوي شوې

د يعقوب د قوي خدای په قدرت

هغه شپونکي په وسيله

چې ساتندوی د اسراييلو دی

۲۵ دا دی خدای د ستا د پلار چې کړي کومک درسره

مطلق قادر خدای دی چې تاته برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

۲۶ ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي

خپلو نيکونو څخه

هغه ډېر لوی دي له هغو لوی دي

کوم چې راځي له ابدي غرونو

برکتونه دې دا ټول وي د يوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شهزاده دی

د خپلو ورونو منځ کې

(۲۷) بنیامین دی په مثال د داړونکي لېوه

په سهار کې دی خوري ښکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل>

(۲۸) دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د حضرت یعقوب وفات کېدل

(۲۹) وروسته بیا حضرت یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: <زه به ژر مړ شم او د خپلو نیکونو سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمڅې کې ښخ کړئ چې د حیتي عفرون په پټي کې ده. (۳۰) دا هغه سمڅه ده چې د مکفیلې په پټي کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته ده او حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه. (۳۱) دا هغه ځای دی چې حضرت ابراهیم او د هغه ښځه ساره او حضرت اسحاق او د هغه ښځه ربکا په کې ښخ شوي وو او هلته مې لیه هم ښخه کړه. (۳۲) هغه پټی او سمڅه د حیتیانو څخه اخیستل شوي وو.> (۳۳) کله چې حضرت یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته څملاست او وفات شو.

۵۰ (۱) حضرت یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې یې وژړل او ښکل یې کړ. (۲) بیا حضرت یوسف خپلو خاصو طبیبانو ته چې د هغه خدمت یې کاوه حکم وکړ چې د هغه پلار حضرت یعقوب مومیایي کړي. نو طبیبانو هغه مومیایي کړ. (۳) په دې کار باندې پوره څلوېښت ورځې ولګېدلې او د مصر خلک اویا ورځې په هغه باندې غمجن وو.

(۴) کله چې د هغه د غم ورځې تېرې شوې نو حضرت یوسف د فرعون درباریانو ته وفرمایل: <که په ما مهرباني کوئ نو زما په خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووایئ: (۵) زما پلار ماته قسم راکړی دی او ویې ویل: زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ ښخ کړه. اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې ښخ کړم. بیا به بېرته راشم.>

(۶) فرعون ځواب ورکړ: <لاړ شه او لکه څنګه چې پلار دې درته قسم درکړی دی هغه ښخ کړه.>

(۷) نو حضرت یوسف روان شو چې خپل پلار ښخ کړي. د فرعون ټول درباریان، د دربار لوړ رتبه خلک او د مصر ټول مشران د حضرت یوسف سره لاړل.
(۸) د دوی سره د حضرت یوسف د کورنۍ ټول غړي، د هغه ورونه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل. یوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول. (۹) جنګي ګاډۍګانې او اس سواران هم د هغوی سره لاړل او دا یوه لویه قافله وه.

(۱۰) کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی ورسېدل نو ډېر سخت او په لوړ اواز وژړل او حضرت یوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د مړینې مراسم ونیول. (۱۱) کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانیانو دا ولیدل نو هغوی وویل: <مصریان ډېر سخت غم او ژړا کوي.> نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی د آبل مصرایم په نوم یاد کړای شو.

(۱۲) نو څنګه چې حضرت یعقوب وصیت کړی ؤ زامنو یې هماغسې وکړل. (۱۳) هغوی هغه د کنعان خاورې ته یووړ او ممرې ته نژدې یې د مکفیله د پټي په سمڅه کې چې حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د حیتي عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه ښخ کړ. (۱۴) حضرت یوسف د خپل پلار د ښخولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو مصر ته راستون شو.

حضرت یوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

۱۵ کله چې د حضرت یوسف ورونو ولیدل چې د هغوی پلار وفات شو نو هغوی وویل: <که چېرې یوسف زمونږ څخه لا تر اوسه هم کرکه کوي او
وغواړي چې د ټولو هغو بدو بدله چې مونږ ورسره کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بیا به څه کوو؟> ۱۶ نو هغوی حضرت یوسف ته پیغام ورولېږه او ویې
ویل: <زمونږ پلار د خپل مرګ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: ۱۷ یوسف ته به داسې ووایئ چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو ګناهونه
او خطاګانې او هغه بده رویه چې ستا سره یې کړې ده وبخښه. اوس زمونږ یعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو ګناهونه وبخښه.> کله چې حضرت یوسف د
هغوی پیغام ترلاسه کړ نو ویې ژړل.

۱۸ بیا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې یې خپل سرونه ټیټ کړل ویې ویل: <مونږ ستا غلامان یو.>

۱۹ مګر حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <مه وېرېږئ. آیا زه خدای یم؟ ۲۰ تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای پاک هغه په نېکۍ باندې
بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنګه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. ۲۱ نو بیا مه وېرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په
اولادونو باندې پام کوم.> نو هغوی ته یې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره یې ورسره خبرې وکړې.

د حضرت یوسف وفات کېدل

۲۲ حضرت یوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه یوسلو لس کاله ژوند وکړ. ۲۳ حضرت یوسف د افرایم د اولادونو او لمسیانو
د لیدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنګه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه یې هم په خپله کورنۍ کې ولیدل. ۲۴ حضرت یوسف
خپلو ورونو ته وفرمایل: <زه مرګ ته نژدې شوی یم. خو بې شکه چې خدای پاک به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د
حضرت ابراهیم، حضرت اسحاق او حضرت یعقوب سره یې کلکه وعده کړې ده.> ۲۵ حضرت یوسف د حضرت یعقوب د کورنۍ خلکو ته قسم ورکړ او
ویې فرمایل: <زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای پاک تاسو هغه هېواد ته بیایي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ.> ۲۶ نو حضرت یوسف د یوسلو
لس کالو په عمر په مصر کې وفات شو. وروسته له دې چې هغه یې مومیایي کړ، په تابوت کې یې کېښود.

afghanbibles.org © د ختیځ افغانستان ۲۰۲۱